SHERLOCK HOLMES

și ștrengarii de pe Baker Street

CEI TREI MAGNIFICI ZALINDA

TRACY MACK și MICHAEL CITRIN

Dragă cititorule,
Nu ai auzit încă de cel mai mare detectiv al tuturor timpurilor, domnul Sherlock Holmes? Înseamnă fie că ai trăit până acum în vreo peșteră, fie că ai fost crescut de lupi, în pădure. Vorbesc despre cel mai strălucit și mai apreciat dezlegător de mistere dintotdeauna, un adevărat model pentru detectivi.
Cei care-l cunosc bine pe domnul Holmes știu că el nu lucra niciodată singur – din organizația lui făcea parte o gașcă de băieți fără adăpost, foarte înflăcărați și deopotrivă de loiali. Purtau numele de Ștrengarii de pe Baker Street și l-au ajutat în mod spectaculos la dezlegarea a nenumărate cazuri de crimă.
Cu toate astea, ei apar în foarte puține povestiri ale lui Watson. Nu ești curios în legătură cu gașca de detectivi? Căpeteniile – Ozzie, o minte cu adevărat strălucită, și Wiggins, care le-a venit de hac până și celor mai iscusiți dintre criminali. Restul – Rohan, uriașul cel blând, Elliot zurbagiul și micul Alfie, dar nu numai. Nu ți-ar plăcea să-i cunoști? Nu crezi că a sosit vremea ca atât tu, cât și restul lumii să afle adevărul adevărat? Cu siguranță că da...

biblioteca rao

SHERLOCK HOLMES
și ștrengarii de pe Baker Street

TRACY MACK și MICHAEL CITRIN

S B S

Cei trei magnifici Zalinda

Cazul nr. 1

Traducere din limba engleză
ANDREEA RAICU

rao

Lui Martin Citrin,
pentru recomandările legate de Domnu'
şi de metodele lui, şi lui Ruby Citrin,
pentru doza zilnică de mister şi aventură

„Numele meu este Sherlock Holmes.
Este de datoria mea să ştiu ceea ce alţii nu ştiu.“

– *Povestea Rubinului Albastru*

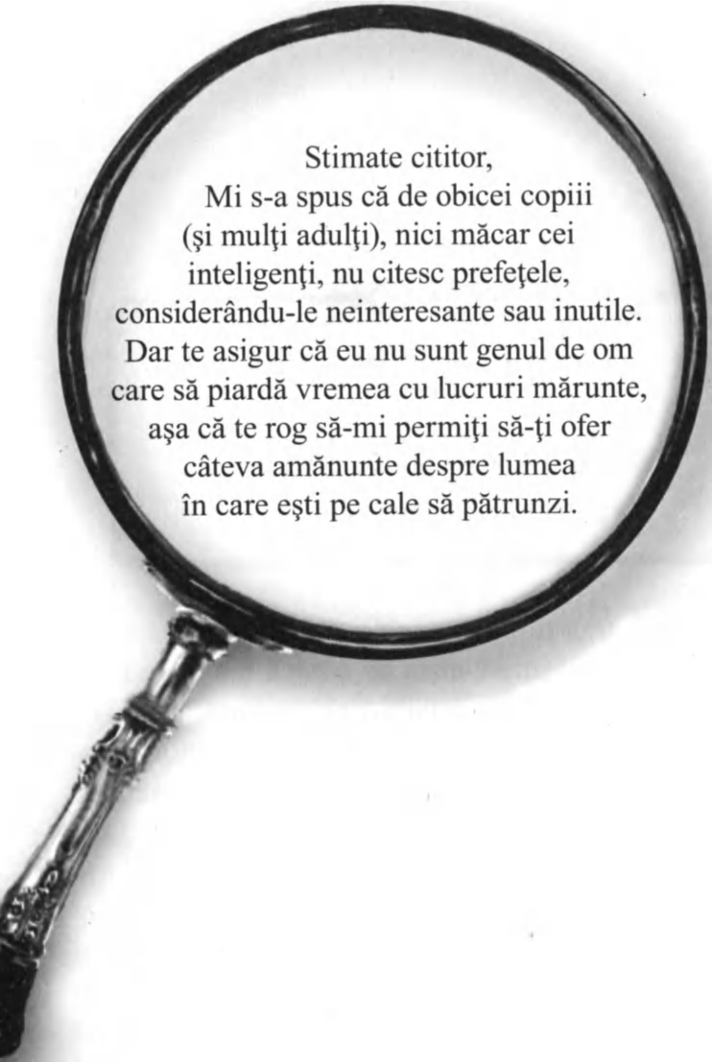

Stimate cititor,

Mi s-a spus că de obicei copiii (şi mulţi adulţi), nici măcar cei inteligenţi, nu citesc prefeţele, considerându-le neinteresante sau inutile. Dar te asigur că eu nu sunt genul de om care să piardă vremea cu lucruri mărunte, aşa că te rog să-mi permiţi să-ţi ofer câteva amănunte despre lumea în care eşti pe cale să pătrunzi.

PREFAȚĂ

(în care vei descoperi informații de-a dreptul fascinante)

Întâi şi-ntâi vom călători până în anii din urmă ai Erei Victoriene din Anglia, în nişte vremuri încărcate de tradiție, cu iz de schimbare, într-o lume a industriei şi a ideilor – ultimul capitol din istoria unui imperiu. Înainte să socoteşti cuvintele de mai sus drept o lecție plictisitoare de istorie, să dai ochii peste cap şi să-mi închizi cartea, aruncă totuşi o privire pe cele ce urmează! Şi asta pentru că îți voi împărtăşi aventurile nemaivăzute ale unei minți cu adevărat strălucite.

Iar dacă nu ai auzit încă de cel mai mare detectiv al tuturor timpurilor, domnul Sherlock Holmes, înseamnă fie că ai trăit până acum în vreo peşteră, fie că ai fost crescut de lupi, în pădure. Vorbesc despre cel mai strălucit şi mai apreciat dezlegător de mistere care a existat vreodată, un adevărat model pentru detectivi.

S-a scris mult despre el; de fapt, în total, sunt cincizeci şi şase de nuvele şi patru romane care îi redau aventurile pas cu pas. Toate peripețiile au fost consemnate de prietenul şi biograful lui, doctorul John Watson. Deşi foarte interesante,

povestirile *nu* sunt în întregime adevărate. N-ar fi frumos din partea mea să dau vina pe Watson pentru toate nepotrivirile şi neglijenţele, mai ales că probabil a fost bine intenţionat, încercând să redea cât mai fidel faptele. A existat totuşi o omisiune care a provocat o gravă nedreptate.

Cei care-l cunosc bine pe domnul Holmes ştiu că el nu lucra niciodată singur – din organizaţia lui făcea parte o gaşcă de băieţi fără adăpost, foarte înflăcăraţi şi deopotrivă de loiali. Erau cunoscuţi ca Ştrengarii de pe Baker Street şi l-au ajutat în mod spectaculos la dezlegarea a nenumărate cazuri de crimă. Cu toate astea, ei apar în foarte puţine povestiri ale lui Watson.

Nu vom şti niciodată dacă a făcut acest lucru intenţionat (încercând să-l glorifice doar pe Sherlock Holmes şi, prin urmare, şi pe el) sau nu. De fapt, nici nu contează foarte mult, atâta vreme cât omisiunea este, fără doar şi poate, de condamnat. Orice capitol din trecut merită să fie corect relatat, iar acum a sosit timpul Ştrengarilor de pe Baker Street.

Nu eşti curios în legătură cu gaşca de detectivi? Căpeteniile – Ozzie, o minte cu adevărat strălucită, şi Wiggins, care le-au venit de hac până şi celor mai iscusiţi dintre criminali. Restul – Rohan, uriaşul cel blând, Elliot, zurbagiul, şi micul Alfie, dar nu numai. Nu ţi-ar plăcea să-i cunoşti? Nu crezi că a sosit vremea ca atât tu, cât şi restul lumii să aflaţi adevărul adevărat?

Cu siguranţă că da...

Probabil că te întrebi cine sunt eu, de îmi permit să fac astfel de afirmaţii, preluând totodată o asemenea răspundere. Ei bine, să zicem că sunt un simplu martor şi că tot ce spun este pentru cei care au urechi să audă.

Acestea fiind spuse, nu vreau să mai pierdem timpul. Să începem, aşadar, povestea, şi vei decide singur mai apoi!

Înainte să dai pagina, este de datoria mea să te previn că urmează să păşeşti într-o lume plină de moarte şi de primejdii, de lăcomie şi de dezamăgiri, unde răul pândeşte la fiecare colț. Povestea nu se adresează celor slabi de inimă, nici celor fricoşi. Sper totuşi că n-o să dai bir cu fugiții tocmai acum!

Citeşte cu multă atenție şi poate vei descoperi cine sunt. După cum însuşi Sherlock Holmes spunea, „e plină lumea de lucruri evidente, dar nimeni nu reuşeşte să le bage de seamă".

Cu stimă, al vostru anonim,
Londra, Anglia

CAPITOLUL 1

Crimă triplă, cutremurătoare

Doamnelor şi domnilor, flăcăi şi domnişoare, vă voi purta acum până la înălţimea la care are loc mersul pe sârmă – cel mai de seamă număr de acrobaţie din toate timpurile –, undeva la peste douăsprezece palme deasupra capului.

În mijlocul scenei, sus, stătea mândru Avalon Barboza, proprietarul Marelui Circ Barboza. În ultimele şapte luni cutreierase împreună cu trupa lui de artişti prin Anglia, iar acum se opriseră pentru o reprezentaţie în cartierul St. John's Wood din Londra. Era luna septembrie a anului 1889, şi o ploaie uşoară cădea pe platforma cortului, făcând lămpile cu gaz să pâlpâie, în răcoarea serii de toamnă.

Înveşmântat într-o tunică din catifea neagră cu nasturi mari, aurii, guler alb, întors, şi manşete din olandă, cu o pereche de pantaloni bej, până la genunchi, şi cu cizme negre, înalţe, Barboza îşi îndreptă bastonul din bronz spre sârma pentru echilibristică, legată undeva sus, aproape de acoperişul cortului. Pe cap purta o pălărie de catifea neagră cu trei pene de struţ, de sub care se iveau plete blonde, iar mustaţa avea

vârfurile răsucite cu măiestrie. Cu un accent est-european, începu să întrețină spectatorii sosiți:

– Înălțimea cortului nostru, asemenea catargului măreț al unui vas, atinge cote la care nimeni nu ar trebui să se încumete. Închipuiți-vă numai cum trebuie să fie să te afli la aşa o altitudine amețitoare, darămite să-ți mai păstrezi şi echilibrul în vreme ce mergi pe o simplă frânghie atârnată!

Apoi, la semnul lui Barboza, apărură doi oameni care prinseră a se cățăra ca nişte păianjeni, pe stâlpul de susținere ieşit din temelia cortului; acesta fusese aşezat în centrul a două inele ce se întindeau de jur-împrejurul podelei. De pe marginea unuia dintre inele răsări un al treilea om, care escaladă şi el cât ai zice peşte stâlpul. De îndată ce ajunseră toți sus, începură să se balanseze pe marginea îngustă. Purtau costume albe mulate, împodobite cu paiete, care le scoteau în evidență trupurile musculoase; de jos semănau izbitor de mult cu nişte maimuțe de zăpadă.

– Oamenii nu au fost croiți pentru a se aventura la astfel de înălțimi. Aceştia însă sunt plămădiți mai degrabă din aer decât din țărână! spuse Barboza. Ei nu se tem de gravitație pentru că, de fapt, frica le este cu totul necunoscută. Iar acum, dumneavoastră urmează să fiți **P**ărtaşii unei cutezanțe de neegalat. Aşadar, doamnelor şi domnilor, flăcăi şi domnişoare, permiteți-mi să vi-i prezint pe Magnificii Zalinda!

Spectatorii începură să aplaude de îndată ce Wolfgang Zalinda păşi pe sârmă, cu o prăjină lungă în mâini. Acesta porni spre centrul frânghiei, cu paşi mari şi siguri. Apoi, întinzând vârful piciorului asemenea unui balerin, îşi duse piciorul drept mai în față şi atinse sfoara cu genunchiul stâng, apoi reveni la poziția inițială. Simțiră cu toții cum li se taie răsuflarea, apoi izbucniră în aplauze.

De undeva din tribună, o siluetă întunecată privea spectacolul cu deosebit interes. Plimbându-se dintr-o parte în alta, omul îşi lovea nervos capul chel, rânjind cu răutate. Vorbele lui Barboza loveau ca un pumnal în inima străinului. „Aroganța o să-i vină de hac în cele din urmă...", şopti acesta ca pentru el şi scuipă.

Între timp, Wilhelm şi Werner Zalinda săriră şi ei pe frânghie, din direcții opuse. Cel din urmă aduse cu el un scaun, de pe un raft aflat pe stâlpul de susținere.

– Doamnelor şi domnilor, nu unul, nu doi, nici trei, ci patru, ăă..., de fapt, nu doi, ci trei acrobați pe sârmă! strigă Barboza.

Wilhelm şi Werner ajunseră la mijlocul sforii în acelaşi timp. Apoi, Wilhelm se cățără până la Wolfgang şi se cocoță ghemuit pe umerii acestuia, după care se întoarse la 180 de grade şi se ridică în picioare. Cei doi frați se uitau acum în aceeaşi direcție, formând un turn uman. Mulțimea se dezlănțuise şi aplauda cu putere.

Din spate, Werner îi întinse scaunul lui Wilhelm; acesta propti picioarele din spate ale scaunului pe umerii lui, ținându-le pe cele din față cu mâinile. Apoi, Werner se urcă pe spatele celorlalți doi, până când ajunse pe umerii lui Wilhelm, sprijinindu-se între picioarele scaunului. Întinse brațele în sus, după care apucă speteaza scaunului cu palmele, sări peste ea şi aterizǎ în poziția şezând. În final, deschise larg brațele ca nişte aripi şi ridică picioarele până ajunseră paralele cu pământul.

Mulțimea era în extaz. Nici nu trecuse bine de ora opt, că frații erau deja vedetele serii.

Din spatele unei draperii, o altă siluetă întunecată privea spectacolul, suduindu-i pe cei trei acrobați. Omul scoase un flacon micuț din buzunarul jachetei, dădu capul pe spate şi sorbi cu sete din el, înghițind hulpav. Apoi, înăbuşindu-şi râsul, privi spre sârmă şi mormăi: „Moarte tuturor!"

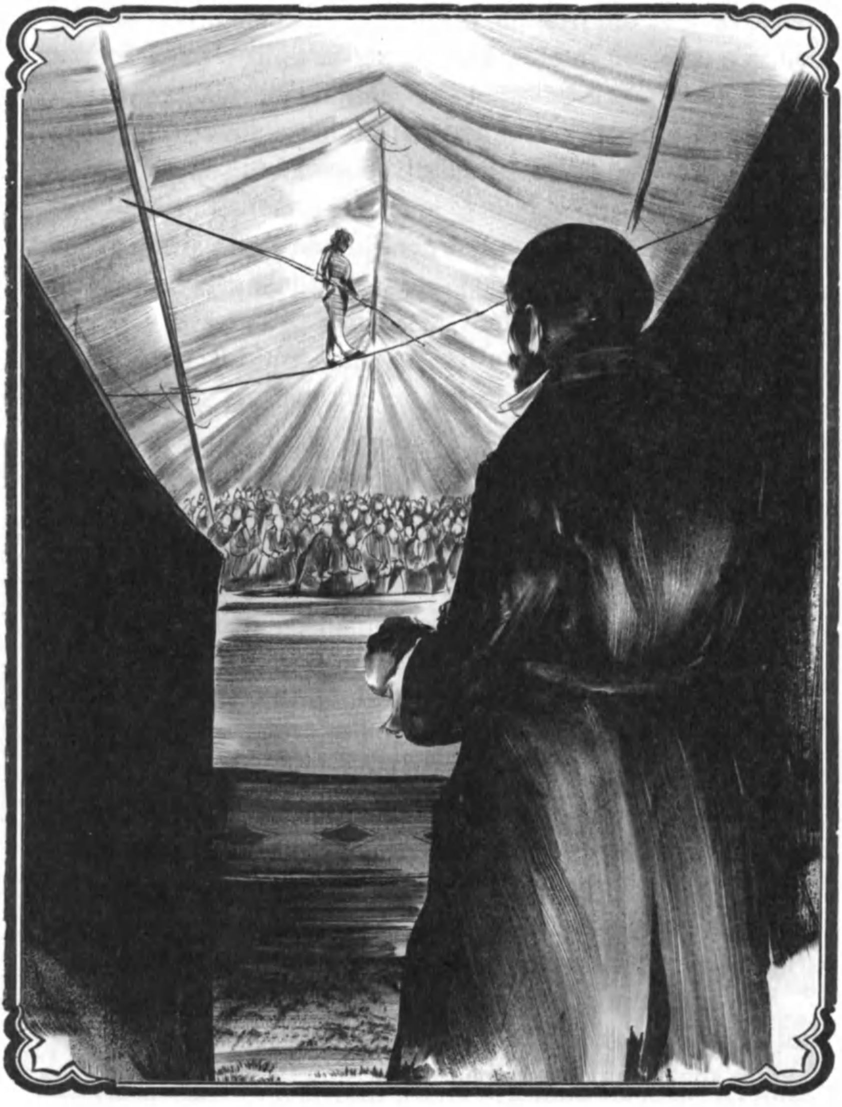

De undeva din tribună, o siluetă întunecată privea spectacolul cu deosebit interes.

Vântul se înteţi iar lămpile începură să pâlpâie. Atunci, ca prin minune, vorbele necunoscutului prinseră viaţă, iar fraţii Zalinda părură să-şi piardă echilibrul. Deşi dezechilibrul fusese aproape imperceptibil, frânghia părea pe punctul de a ceda.

Werner sări înapoi pe umerii lui Wilhelm, aruncând scaunul cât colo; acesta se roti ca un titirez în aer şi se făcu ţăndări când ajunse pe podea.

Spectatorii începură să şuşotească, după care se auzi un zgomot puternic, ca şi cum ceva s-ar fi sfâşiat.

Cei trei Zalinda nu mai avură timp să se desfacă din formaţie, căci sârma cedă chiar sub picioarele lor. Apoi, turnul uman se înclină în faţă, trupurile fraţilor se desprinseră şi căzură fără zgomot, uşor, la pământ. Se antrenaseră atât de bine şi îşi coordonaseră atât de armonios mişcările, încât căzură cu toţii la pământ asemenea unor păsări doborâte din zbor. Trupurile celor trei loviră podeaua în acelaşi timp, într-o perfectă sincronizare. Pe jos, rumeguşul se umplu de sânge, formând un „M“ uşor înclinat.

Câteva rânduri mai sus, un străin bine îmbrăcat se ridică şi, făcând un semn din baston, părăsi cortul.

CAPITOLUL 2

Un oaspete important îi cere ajutorul lui Sherlock Holmes

Aproximativ douăsprezece ore mai târziu, în inima Londrei, în elegantul district West End, situat la sud de circ, un puşti voinic, cu faţa rotundă, pe nume Wiggins, stătea ţanţoş, pe Baker Street, cântând un falset cam prea ascuţit.

Să-nchinăm în cinstea reginei şi-a păcii veşnice
Sorbi-vom deodată paharul, să crească averea;
Să bem, aşadar, cât putem avea parte,
Că nu-i băutură apoi, după moarte!
Iar cel ce se-mpotriveşte,
La moarte cu el!
La moarte cu el!
Cu cei din sicrie să stea!...

Lângă Wiggins, strângându-şi genunchii osoşi la piept, stătea Osgood Manning, cu pălăria lui veche înfundată pe cap. Cu o uitătură umilă, privea stăruitor în ochii trecătorilor, aşteptând cu urechile ciulite zăngănitul mărunţişului.

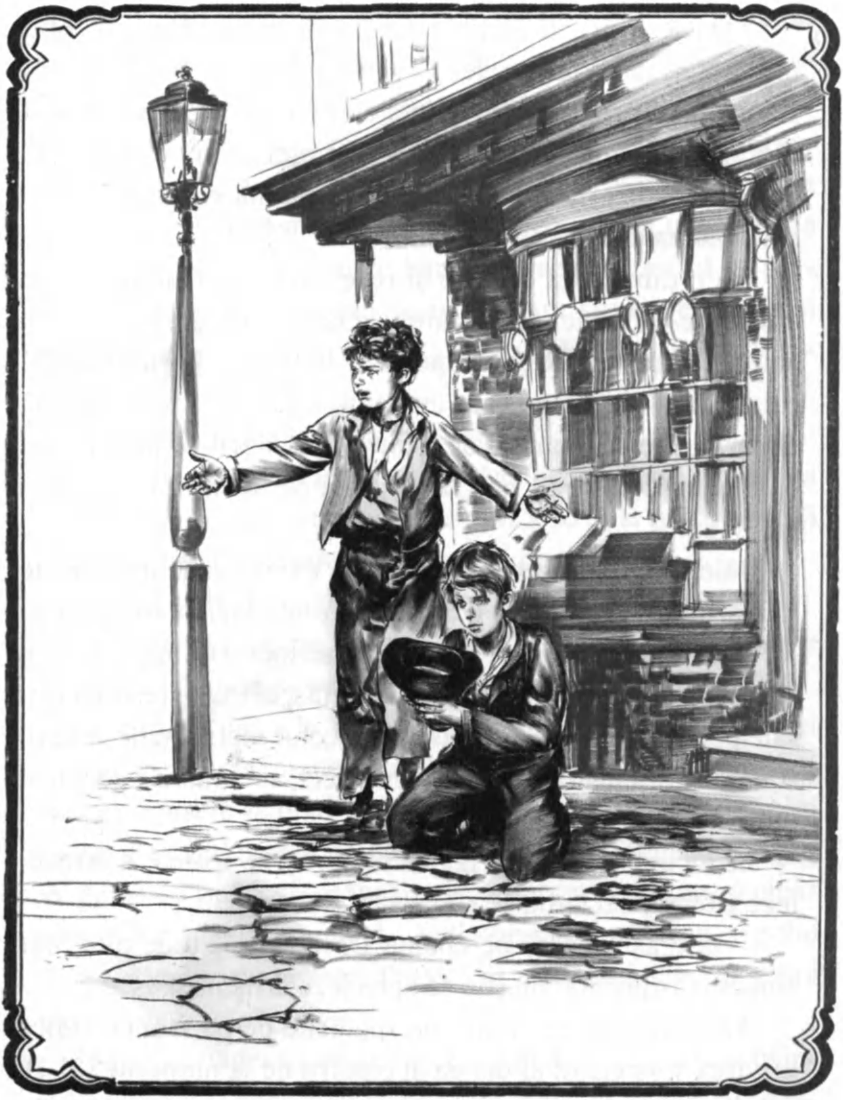

Trecătorii se arătau mai înduioșați de astmul lui Ozzie decât de talentul muzical al lui Wiggins.

– Dacă doriți să ascultați și restul cântecului, cu totul încântător, de altfel, apelez la generozitatea dumneavoastră pentru o contribuție un pic mai consistentă! le spuse micul cântăreț trecătorilor. Pălăria e chiar aici – nu vă temeți să aruncați bănișorii în ea, căci nici eu nu mă voi încurca să-i culeg numaidecât!

Era o dimineață cenușie și rece, cu o ceață subțire care udase de-a binelea caldarâmul. Ozzie tremura de frig în haina lui cea subțire și începuse iar să tușească. Fiecare horcăială aducea cu sine câte un bănuț sau, dacă aveau noroc, chiar și câte o jumătate de penny. Trecătorii se arătau mai înduioșați de astmul lui Ozzie decât de talentul muzical al lui Wiggins.

Băieții se așezaseră în stradă, la câteva case mai jos de numărul 221 B de pe Baker Street, unde locuia angajatorul lor ocazional, faimosul detectiv Sherlock Holmes. Acesta obișnuia să-i tocmească atât pe Wiggins, cât și pe restul găștii sale pentru a-l ajuta la soluționarea celor mai dificile cazuri. Îi numea Ștrengarii de pe Baker Street, socotindu-i „ochii și urechile lui de-afară, din stradă".

La un moment dat, Wiggins se opri și se aplecă să inspecteze pălăria. Cu totul, se adunaseră trei cenți.

– Tare aș vrea să ne cheme Domnu'... Nu de alta, dar oamenii ăștia chiar nu știu să aprecieze artiștii! spuse el.

Apoi, aranjându-și buclele spălăcite de pe frunte, ridică privirea spre etajul al doilea al clădirii de la numărul 221 B. Ozzie se uită și el – nu îl văzuse încă în carne și oase pe detectiv, mai ales că făcea parte din gașcă doar de câteva luni, dar ajutase deja la rezolvarea a două dintre cazuri. În plus, auzise destul de multe despre el, de la Wiggins și de la

ceilalți băieți. De pildă, se știa că avea o intuiție incredibilă, aproape magică, de care nu abuza însă niciodată, bazându-se numai și numai pe fapte în cercetările lui – aspect cu care încerca și el să se deprindă. Abia aștepta să-l întâlnească pe Holmes; cine știe, poate vedea ceva la el, și-l angaja de tot... În felul ăsta, ar fi putut să renunțe la ucenicia de copist, chiar să pună niște bani deoparte, și astfel să pornească în căutarea acelui lucru pe care și-l dorea cel mai mult și mai mult. „Vezi să nu!", își spuse Ozzie, lăsând visele la o parte.

Se uită pe urmă la Wiggins și spuse:

– Mă tem că arăți un pic prea sănătos, prietene, pentru ca trecătorii să se milostivească de noi! zise el și începu iar să tușească, ceea ce le aduse o grămadă de bănuți.

Băieții se uitară la monede zâmbind.

– Sănătos? Poate în comparație cu tine... răspunse Wiggins, bătându-se pe burtă.

Băiatul îl privi la rându-i, rânjind bucuros – ochii lui căprui luceau asemenea banilor din pălărie. Cei doi băieți se cunoscuseră la doar câteva zile de la moartea mamei lui Ozzie, pe când acesta hoinărea de-a lungul Tamisei. Atunci, Wiggins l-a poftit să se încălzească împreună la foc, și chiar i-a oferit mâncare, spunând: „Ești slab mort, prietene, și palid de ți se văd toate venele! Plus că ai niște cearcăne de toată frumusețea, știai?"

Ozzie își dădea seama de efectele pe care le avusese plânsul asupra lui, dar, chiar și dacă nu plângea, pielea lui neobișnuit de transparentă îl făcea să pară palid, mai ales când era mai deprimat ori când nu dormea suficient. Mama lui îi spunea mereu că acele pete vinețiii de sub ochi nu erau altceva

decât licăririle din spatele ochilor lui adânci, de culoarea safirului. „Eşti la fel de chipeş ca dragul meu Sir Henry Irving şi nici apucăturile-ţi fine de actor nu lasă de dorit!“ obişnuia ea să-i spună.

„Ai dreptate, nu cred că mi-ar strica un pic de mâncare...“, îi răspunsese băiatul, lăsând amintirea la o parte. Apoi, încălzit de dogoarea focului, de fiertură şi de bunătatea lui Wiggins, Ozzie se destăinuise noului lui prieten în legătură cu moartea mamei. Fără să răspundă, acesta îi întinsese o ceaşcă din tablă, mare, plină cu ceai fierbinte.

La scurt timp după aceea, Ozzie se alăturase Ştrengarilor. Şi, după cum el însuşi putuse vedea, nu toţi băieţii fuseseră bucuroşi să-l primească între ei – în mare parte, din cauză că aveau să împartă mâncarea cu încă cineva. Cu toate astea, Wiggins insistase şi, deşi nu toată lumea fusese de acord, încheiase astfel: „Puştiul are nevoie de un acoperiş; tocmai i-a murit mama. E drept că mulţi dintre voi nu vă mai aduceţi aminte de părinţii voştri, dar unii încă ştiu cum e, aşa că se cuvine să fiţi îngăduitori cu el!“

Apoi tăcuse, în vreme ce unii dintre băieţi dădeau tăcuţi din cap în semn de înţelegere.

De fapt, Ozzie nu voia mila lor, dar avea nevoie de un loc unde să stea, în afară de atelierul scribului. În plus, nici compania unor tovarăşi noi nu era de lepădat. El nu avusese niciodată prea mulţi prieteni, iar asta din cauză că nu putea ţine pasul cu ei şi nu putea participa la jocurile istovitoare ale copiilor – plămânii lui firavi încă din naştere nu-i permiteau una ca asta.

„Unde mai pui că, puştiul nu mănâncă mult, şi mai e şi isteţ!“ mai adăugase atunci Wiggins. Figurile băieţilor se destinseseră pe dată, iar cel mai mic dintre ei, Alfie, se încumetase

chiar să alerge până la el şi să-i spună: „Îmi pare rău pentru mama ta; a mea era o femeie chiar foarte frumoasă înainte să moară de difterie.“ Ozzie, înlemnit de sinceritatea acestuia, îl mângâiase încurcat pe creştet.

„Deci aşa rămâne: avem un nou membru printre noi“, încheiase într-un final Wiggins, aprobat de restul puştilor printr-o bătaie de pumn în piept.

Acestea fiind zise, Wiggins îi îndemnă să-și spună toți povestea.

„Încep eu, se oferise el. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții, Oz; am fost crescut în diferite familii până la vârsta de patru ani sau cam aşa, pentru că nu ştiu exact când m-am născut. Pe urmă, a trebuit să mă descurc singur să fac rost de mâncare şi să-mi găsesc un loc unde să dorm. Țevile de canalizare nu au fost atât de rele până la urmă... Nu mai țin minte mare lucru despre copilăria mea, în afară de băile reci din Tamisa şi de foamea dureroasă ce îmi rodea stomacul... Povestind, fața i se întunecase şi privise o vreme pierdut în depărtare. Însă îşi alungase acel gând. Dar toate astea au trecut acum, mai ales că vă am nu doar pe voi, ci şi un culcuş numai bun unde să stau!“ încheiase el făcând un semn larg cu mâna.

Apoi, după o clipă de tăcere, predase ştafeta următorului băiat.

Şi aşa ascultase Ozzie, pe rând, poveştile lui Rohan, Elliot, Alfie, Simpson, Fletcher, Barnaby, James, Pete şi Shem; unii fugiseră din orfelinate, în vreme ce alții îşi pierduseră familiile de curând, fie din cauza bolilor, a incendiilor sau a foametei, fie în urma unor accidente de muncă.

Wiggins văzuse emoția de pe chipul nou-venitului. Ştia privirea aceea, pentru că o mai văzuse şi la ceilalți, pe măsură ce se alăturaseră grupului. Aşadar, legătura se închegase.

La un moment dat, Elliot întrebase: „Ce s-a întâmplat cu tatăl tău, amice?" Ozzie, neştiind ce să răspundă, privise în gol – între timp, toate întrebările pe care şi le pusese despre tatăl său i se învârteau bezmetice prin minte, amețindu-l de tot.

Wiggins îl privise cu luare-aminte, spunându-i că nu trebuia să-şi facă griji, mai ales că se afla între prieteni. Cu toate astea, băiatul nu găsise cuvintele potrivite. Ce *se întâmplase* oare cu tatăl lui?

Până la urmă, în ciuda presiunilor lui Elliot, Wiggins încheiase: „Nu eşti în apele tale acum; mai bine ne povesteşti cu altă ocazie..."

Ozzie încuviințase din cap, cu speranța că întrebarea aceea avea să fie dată cu totul uitării.

– Ei bine, sunt în creştere, am nevoie de hrană! spuse Wiggins.

Auzind că era vorba despre mâncare, Shirley, nevăstuica lui, scoase capul din buzunarul de la cămaşă. Băiatul o mângâie pe sub bărbie, zicând:

– Azi nu trebuie să-mi prinzi micul dejun, Shirley...

– Ceea ce nu e rău deloc...! completă Ozzie, amintindu-şi de ultima ocazie când amicul lui pregătise ceva prins de micuțul animal după care el îşi petrecuse toată noaptea chircit deasupra unei găleți.

– Iartă-mă, prietene, nu trebuia să-ţi amintesc de treaba cu şobolanul fript – mai ales la cât de mult ai dat la boboci atunci..., observă Wiggins, văzându-l cum se înverzeşte la faţă.

Ozzie îi făcu semn să înceteze, ştiind că, atunci când începea, se oprea tare greu. Şi numai simplul gând îi întorcea stomacul pe dos.

În timp ce vorbeau, trecu pe lângă ei o diligenţă mare, trasă de patru cai, care se opri drept la numărul 221 B. Wiggins înşfăcă repede mărunţişul, Ozzie îşi înfundă pălăria pe cap şi alergară amândoi să vadă cine se afla înăuntru.

Vizitiul purta o pelerină elegantă şi avea părul pudrat; alături stătea lacheul, îmbrăcat asemănător, dar foarte semeţ. Acesta sări ca să deschidă uşile diligenţei, din care coborâră doi bărbaţi – unul destul de greoi, între două vârste, şi cu barbă; celălalt tânăr, cu părul negru, spilcuit şi cu faţa rotundă. Amândoi purtau haine foarte îngrijite – pălării din mătase, gulere imaculate, apretate, şi pelerine gri, din lână. Cei doi intrară în mare grabă la numărul 221 B.

– Tare-aş vrea să ştiu despre ce e vorba, acolo, sus. Sper să fie de lucru şi pentru noi! spuse Wiggins.

Ozzie se uită cu luare-aminte la blazonul de pe diligenţă şi ridică din sprânceană – aşa cum făcea de obicei când punea lucrurile cap la cap. Apoi zise:

– Cred că tocmai l-am văzut pe Prinţul de Wales!

Fluierând lung, prietenul lui răspunse:

– Păi, dacă-i aşa, n-o să ne meargă rău deloc, prietene!

– Dacă am dreptate, înseamnă că Domnu' nu va putea fi consultat azi, pentru că e prins cu treburi. Totuşi, dacă

va avea nevoie de cercetări sau de supraveghere, ne putem declara angajați.

Băieții își îndreptară privirea spre fereastra biroului unde domnul Holmes obișnuia să-și primească oaspeții. Din când în când, îi puteau zări silueta înaltă și suplă, trecând pe lângă draperii.

– De ce crezi c-o fi venit Prințul? întrebă la un moment dat Wiggins.

– Probabil e vorba despre ceva serios – altfel nu venea el în persoană și fără însoțitori...

– Poate-a furat careva bijuteriile coroanei, și noi va trebui să le găsim! răspunse Wiggins, după care se uită spre vizitiu.

– N-aveți o guinee[1] pentru mine și amicul meu? îl întrebă el într-o doară, strecurându-și mâna pe după umerii lui Ozzie.

Fără să-i dea atenție, bărbatul își continuă discuția cu lacheul.

– Mereu cu ochii după câștig... râse Ozzie.

– Așa mai vii de-acasă! Începi să semeni cu noi, de parcă te-ai fi născut și tu sub Bow Bells[2]! răspunse Wiggins, lovindu-l în joacă în umăr.

Apoi, băieții se luară la trântă. Destul de slab, Ozzie era cam cu un cap mai înalt decât Wiggins, plus că stătea mai bine cu echilibrul. Așa că, fără să vrea, acesta se sprijini, la

---

[1] Veche monedă engleză din aur (n.tr.)

[2] Clopotele de la St. Mary-le-Bow; există o veche credință populară printre englezi, conform căreia persoanele care se nasc atunci când bat clopotele unei biserici pot fi declarate adevărați londonezi.

un moment dat, cu genunchiul în pieptul tovarăşului său de joacă. În buzunar se afla Shirley, care sări cât colo, scâncind. Băieţii se opriră şi o zbughiră pe stradă, după ea. La prima cotitură, Wiggins se opinti şi reuşi s-o prindă. Ozzie se îndoi de spate, şuierând din cauza oboselii. Wiggins o vârî pe Shirley înapoi în buzunar.

– Iartă-mă că era să te strivesc, scumpa mea! îi şopti el nevăstuicii. Apoi, întorcându-se spre Ozzie, întrebă: Eşti întreg, amice?

Acesta dădu din cap că da, dar rămase aplecat, cu mâinile sprijinite pe genunchi. La fiecare gură de aer pe care o trăgea, scotea un şuierat slab.

– Mă duc să-ţi aduc untura de peşte? întrebă Wiggins bătându-l pe spate.

Băiatul scutură din cap, reuşind să se **R**idice cât de cât în picioare.

– O să-mi revin.

– Ia te uită, Oz! strigă tovarăşul lui, arătând spre trăsura prinţului.

Acesta, însoţitorul lui, Sherlock Holmes şi domnul Watson ieşiseră din clădire şi tocmai se urcau în diligenţă. Lacheul trase uşa după ei şi sări înapoi, iar vizitiul pocni din bici.

Diligenţa trecu cât ai clipi pe lângă ei.

– Ne luăm după ei?

– Exact asta voiam şi eu să spun! Ar cam trebui să mă întorc la atelier, ca să nu mă săpunească Crumbly, dar cred ca o să risc. Merită! răspunse Ozzie rânjind.

Acesta zări apoi o trăsură cu doi cai îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Făcând semn din cap, zise:

– Iată şi trăsura noastră!

Wiggins scoase un strigăt de bucurie, apoi se prinseră de trăsură şi porniră amândoi pe urmele prinţului. În buzunar, bănuţii pe care-i adunaseră zornăiau vesel.

CAPITOLUL 3

Festinul de la Castel

Când Ozzie şi Wiggins se întoarseră, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, băieții îi aşteptau deja la fosta fabrică de vagoane de lângă Baker Street – loc pe care Ştrengarii îl numeau Castelul.

Cei doi băieți intrară în ascunzătoare prin trapa din dreptul străzii, aşa cum făceau de fiecare dată, mai ales că uşile din față ale uzinei fuseseră sigilate cu mult timp în urmă. Apoi se îndreptară către atelierul principal, însoțiți de fluieratul vesel al lui Wiggins.

La intrarea în încăpere fură întâmpinați de Rohan, care stătea cocoțat pe sofaua lui masivă, dar ca vai de ea, aşezată pe câțiva buşteni. Era un băiat liniştit, cu părul negru şi ochii întunecați, dar blânzi. Moştenise statura impunătoare a bunicului său, precum şi firea aşezată a mamei – cu alte cuvinte, după cum spunea şi tatăl lui, era „mândria familiei Punjabi", lucru de care Rohan se ruşina uneori.

Ştia că tatăl lui visase să-l vadă ucenic la un cabinet de avocatură, și nu căutând prin gunoaie, cerşind ori pierzându-și după-amiezile bălăcindu-se cu prietenii în fântânile

din Trafalgar Square. Toate visele dispăruseră însă în mare, cu un an în urmă, odată cu tatăl său şi cu barca de pescuit a acestuia.

De bine, de rău, Rohan simțea că le era de folos Ştrengarilor; când pleca, Wiggins se baza pe el ca să-i împiedice pe băieți să intre în bucluc – era deosebit de important ca aceştia să nu işte certuri în orele de vârf și să nu trezească suspiciunea autorităților, nu de alta, dar nici unul dintre băieți nu voia să ajungă la casa de corecție.

– Totul e bine, Punjabi? întrebă Wiggins, cu o sacoşă de cartofi în mână, pe care el şi Ozzie o cumpăraseră din banii primiți ceva mai devreme.

Rohan încuviință din cap şi le făcu semn celorlalți băieți, care se jucau cu bile, sau făceau surcele. Alfie veni în fugă spre ei, cu ochii la sacoşă.

– Ce-ați adus aici? întrebă el.

Alfie era mezinul bandei; avea părul argintat ca aripa unui pui de lebădă şi ochii de culoarea mierii proaspete. Urechile lui semănau cu doi biscuiți prea mari, lipiți de o parte şi de alta a capului, fapt care-i adusese de-a lungul timpului tot soiul de porecle.

– Pietre, Piticule; pietre de construit! răspunse Wiggins.

– Ei, haide, ştiu sigur că e ceva de mâncare! se plânse Alfie.

Băieții merseră în mijlocul încăperii, unde pâlpâia focul. În jur, câțiva puşti suflau în vâlvătaie ca să se încălzească, în vreme ce alții stăteau la balconul care încingea camera de jur-împrejur.

Din loc în loc, aruncate pe jos, se aflau o sumedenie de obiecte găsite sau şterpelite: o întreagă colecție de pături găurite din lână, pline de pete, câteva perne bumbăcite bine, pachete cu cărți de joc, o ghiulea, un cufăr descoperit la gură,

jumătate de bâtă de crichet, câteva potcoave, un craniu de om, mai multe reviste şi cărţi fără coperte, un ceainic strâmb, cutii goale de lapte, o ancoră, o coadă de şobolan, o grămăjoară de cărbuni, nişte cătuşe ruginite, o funie şi o cutie cu untură. Pe peretele de lângă sofa fusese atârnată o fotografie cu Maiestatea Sa, Regina Victoria, iar puţin mai încolo, un fel de roată cu sarcinile de duminică, aşezată acolo din iniţiativa lui Wiggins. În postura lui de şef al bandei, simţea că era de datoria lui să păstreze anumite standarde.

– Înteţiţi focul, băieţi, că am adus micul dejun şi veşti proaspete! Am cartofi pentru fiecare dintre băieţii mei de ispravă! zise tare căpetenia, desfăcând sacoşa.

În jurul focului se adunară cu totul nouă suflete, iar Ozzie şi Wiggins începură să împartă cartofii în dreapta şi-n stânga, în vreme ce Rohan aruncă un braţ de lemne peste foc, aţâţându-l. Apoi băieţii îşi scoaseră, fiecare, beţele pentru frigărui – unele erau incrustate cu diferite modele, altele aveau mânere şi învelitori din pânză ori din fâşii de piele. Al lui Wiggins era făcut dintr-un vătrai aurit, iar cel al lui Ozzie fusese confecţionat dintr-o sârmă care avea o bucată micuţă de lemn pe post de mâner.

Băieţii se apucaseră de fript cartofii, însă Wiggins ştia că trebuia să aştepte până se strângeau toţi, şi abia apoi să aducă vorba despre lucruri serioase. Şi astfel, numai când mirosul îmbietor de mâncare caldă se împrăştie în întreaga uzină, începu şi el să depene istorioara.

– Azi de dimineaţă, când voi, ca nişte trântori ce sunteţi, încă visaţi la ciocolăţele şi la paturi moi, eu şi amicul Osgood ieşisem deja la adunat de mărunţiş, spuse băiatul, după care inspectă atent cartoful înainte de a-l împinge în jăratic. Şi ghici cine coboară din trăsură, drept acasă

la Domnu'? Prinţul de Wales în persoană, spilcuit şi aranjat nevoie mare!

Wiggins avea băieţii la degetul lui mic, astfel că nu se putu abţine să nu facă din ţânţar armăsar. Ozzie, care ştia deja ce se întâmplase, nu dădu prea mare ascultare vorbelor amicului său; gândurile lui erau în altă parte, cum de-altfel se întâmpla destul de des, concentrate mereu pe acelaşi lucru: poate că tată-său lucra pentru guvern, poate chiar îl cunoştea pe prinţ.

– Apoi s-au urcat toţi în diligenţa prinţului, iar eu şi Oz, agăţaţi când de o trăsură, când de alta, pe urmele lor, la fel de graţioşi ca... ca... două rândunele. Ştiu că şi voi faceţi asta, dar noi, cu puţin noroc, chiar am fost iuţi de data asta. Deşi prinţul avea patru cai pur sânge la caleaşcă, noi tot l-am prins din urmă, ţinând pasul cu ei, taman pân-la Palatul Buckingham! continuă Wiggins.

– Aţi cunoscut-o şi pe regină? sări Alfie, împroşcând fărâme de cartof pe jumătate copt peste tot.

– Cât pe ce – i-am urmărit până la poartă şi am văzut cum au intrat.

Sau poate tatăl lui era în armată şi păzea palatul, îi trecu prin minte lui Ozzie.

– Nici n-am ajuns bine, că Domnu' a şi coborât din caleaşcă şi, însoţit de prinţ, de Watson şi de încă cineva, au mers undeva în partea dreaptă a castelului. Domnu' s-a uitat atent în sus, la fel şi ceilalţi, dar fără să indice spre ceva anume, ci doar aşa, în treacăt. Apoi, cât ai zice peşte, s-a apucat să examineze terenul, mergând de colo-colo cu privirea-n pământ.

Wiggins se opri şi suflă spre cartof, încercând să-l răcească. Vru să rupă o bucăţică, dar frigea prea tare, aşa că se lăsă păgubaş. Ceilalţi începură să-l îndemne:

– Hai, Wiggins, ce faci?!

– Zi-ne ce s-a întâmplat!

– Povesteşte mai departe!

– Ei bine, s-au întors şi au intrat în palat. Noi am aşteptat o vreme, după care, văzând că nu mai iese nimeni, am plecat... răspunse el ridicând privirea.

– Asta-i tot? întrebă Elliot.

Era un băiat gălbejit, cu un ten bolnăvicios, anormal de palid, care se potrivea întocmai cu cerul spălăcit al Londrei; avea părul ca o mătură roşcovană, ochi de un albastru şters şi nişte buze cărnoase şi roşii, cu colțurile plecate, care-i trădau rădăcinile irlandeze.

– Atât şi nimic mai mult? La naiba cu toate! mai adăugă el.

Ceilalți începură să râdă.

– Treaba e că Domnu' a primit un caz important şi probabil o să aibă nevoie de noi în curând! spuse Ozzie, uitându-se la aburul care se ridica din cartof.

Încerca să fie blând cu Elliot, mai ales că acesta îşi pierduse toată familia într-un incendiu, deşi încercase, fără succes, să-l salveze pe mezinul familiei. Totuşi, dispoziția nu foarte bună a roşcovanului lăsa mult de dorit.

– Cu alte cuvinte, o să lucrăm pentru familia regală, Tigheluță! zise Wiggins.

Elliot se trăgea dintr-o familie de croitori din ținutul Dingle, de pe coasta de vest a Irlandei, şi se pricepea de minune la cârpit – peticea haine, mocasini, orice. Odată îşi cususe chiar propria piele după o tăietură serioasă, de unde i se trăgea şi porecla. De-aici, dar şi de la cicatricea de pe obrazul stâng, despre care spunea că era rezultatul unei trânte cu nişte derbedei din Surrey, pe care, chipurile, îi peticise mai apoi tot el.

... Domnu' a primit un caz important
și probabil o să aibă nevoie de noi în curând!

După ce terminară de copt cartofii, băieţii se mutară de-a lungul vetrei, într-un dreptunghi săpat de ei cu beţele, direct în ţărână. Acesta era delimitat la rândul lui în şase dreptunghiuri mai mici.

După ce se aşezară cu toţii, Alfie cercetă cu atenţie locul său, zicând:

– În care dintre camere ai nimerit de data asta?

– În spălător! răspunse Fletcher.

– Eşti în salon, neghiobule! se auzi Shem.

Înghiţind o bucată de cartof, Ozzie răspunse:

– Servitorii mănâncă în spălător; salonul este destinat jocului de cărţi, acolo se fumează şi, în general, lumea se simte bine. Oamenii de rând servesc masa în bucătărie sau în sufragerie. Alfie, se pare că tu ai nimerit taman la toaletă!

Ceilalţi băieţi izbucniră în râs, strigând:

– Piticul a căzut în budă!

Alfie sări repede din baie, strecurându-se în sufragerie.

– N-ai decât să râzi de mine cât vrei. Măcar eu ştiu să mănânc ca un adevărat gentleman! răspunse el, şi, fluturând în aer ultima îmbucătură de cartof, scoase pieptul înainte şi se înclină la fotografia reginei de pe perete.

Ştrengarii râseră din nou, iar câţiva dintre ei se apropiară de sufragerie, făcându-şi loc cu coatele. Între timp, Ozzie se căţără pe sofa şi începu să cotrObăiască prin cabină în căutarea flaconului cu untură de peşte. Apoi ridică sticluţa în aer şi putu să vadă că era deja pe terminate; îşi aduse aminte de vorbele mamei, care-i spunea să ia câte puţin în fiecare dimineaţă – era bună pentru plămâni. Luă o înghiţitură şi se strâmbă. Apoi îi trecu prin minte o-ntrebare: oare şi tatăl lui suferise de astm? Nu ştia mare lucru, mai ales că mama lui îi promisese că urma să-i spună mai multe despre

el când avea sa mai crească. Mai avea puțin și făcea doisprezece ani, dar era prea târziu pentru asta. Cum ar putea oare să-l găsească?

După ce că îi lipseau resursele necesare pentru a-l căuta, Ozzie nu avea decât un singur indiciu foarte vag cu privire la tatăl lui. În plus, nu avea niciodată destul timp, așa că era mulțumit când reușea să stea câteva ore pe zi cu băieții.

– Mai povestește-mi o dată cum arăta palatul! îl auzi el pe Alfie, însă gândul îi zbura deja la un moment din trecut.

Ozzie știa că mama lui avusese intenții bune când încercase să-i asigure un loc de ucenic la biroul scribului. Înainte să moară, ea îl vizitase pe Crumbly și îl tocmise, din puținii bani pe care-i avea, ca să-l deprindă pe fiul ei cu meseria și să aibă grijă de el. Își amintea foarte bine întrevederea celor doi, în biroul șefului său, când se hotărâse totul – Julia Manning era îmbrăcată cu rochia ei cea mai bună, care atârna lălâie pe trupu-i vlăguit. Crumbly apăruse și el, sobru și destul de prezentabil.

– Doamnă Manning, să știți că, deși un biet întreprinzător, mă bucur de o mare apreciere în breasla mea. Scribii din Oxford sunt recunoscuți peste tot pentru serviciile de redactare pe care le prestează. Din păcate, eu nu am copii, deci nu am cui să transmit tainele meseriei. Nu se știe niciodată unde ar putea ajunge băiatul dumneavoastră! spusese el, arătându-și dinții găunoși și făcând semn cu degetele lui scurte și cărnoase în aer.

Mama lui Ozzie nu-i ceruse lui Crumbly detalii legate de reputație; în schimb, tușise puternic într-o batistă și îi spusese băiatului să iasă din cameră, ca să poată discuta între patru ochi cu scribul. El nu află niciodată ce au vorbit, însă câteva săptămâni mai târziu, după moartea mamei, bărbatul

își făcuse apariția în apartamentul lor murdar, având în mână un contract semnat de femeie, și îl luase cu el pe Ozzie.

Apoi, în loc de grijă, Ozzie primise o saltea de paie pentru dormit, un castron cu fiertură de ovăz în fiecare seară, precum și o sumedenie de suduieli și de bătăi, pe care nici măcar cel mai neascultător dintre ucenici nu le-ar fi meritat.

Amintirea primelor săptămâni petrecute acasă la Crumbly încă îi dădea fiori. Acesta îl silea să curețe în fiecare zi murdăria din pivniță și vasul de toaletă, de fiecare dată cu mâinile goale. Când afacerile nu mergeau așa cum trebuia, scribul obișnuia să bea, ceea ce-l făcea și mai afurisit. Pe lângă bătăile crunte, își făcuse un obicei din a-l încuia în cămară și nu de puține ori uita de el – odată, își amintise de el abia după două zile.

Cu toate astea, Crumbly mirosise talentul extraordinar al lui Ozzie la copiat documente, așa că îi dăduse un pic mai multă libertate, permițându-i chiar să iasă din când în când, bineînțeles când nu era nimic de dereticat prin casă. Asta după ce îl asigurase pe băiat că, dacă încerca să fugă, urma să fie urmărit și prins asemenea unui animal.

În timpul uneia dintre primele lui ieșiri îl întâlnise pe Wiggins.

– Palatul e strașnic, amice, are porți uriașe și e străjuit de gărzi în uniformă. Întregul loc pare să strălucească de atâta bogăție. După ce o să ne cheme Domnu', poate ne invită și pe noi înăuntru, cine știe? îi răspunse Wiggins lui Alfie, după care se ridică și făcu o plecăciune, așa cum ar fi făcut în fața reginei.

Ozzie nu se putu abține și zâmbi. Îi plăcea la nebunie faptul că prietenul lui vedea întotdeauna partea plină a

paharului. Chiar şi atunci când băieţii sufereau de frig ori de foame sau se plictiseau de moarte, Wiggins reuşea mereu să înveselească spiritele şi să-i convingă că totul avea să fie bine. Ozzie şi-ar fi dorit să aibă şi el măcar jumătate din optimismul amicului său.

La un moment dat, scoase din buzunarul de la surtuc o scrisoare, singurul lucru care l-ar fi putut ajuta să-şi găsească tatăl. În ultimele trei luni, Ozzie trimisese aceeaşi scrisoare de cinci ori. Spera să ajungă la sora bunicului său mort, strămătuşa Agatha. Dacă îşi aducea aminte de el, ar fi putut să-i dea informaţii preţioase în legătură cu locul unde se afla tatăl lui. Din păcate însă, băiatul nu ştia în ce ţară locuia această mătuşă şi nici măcar dacă mai trăia sau nu – de fiecare dată, scrisoarea trimisă se întorcea tot la el.

Împături frumos coala de hârtie şi o aşeză într-un plic nou, vrând să o trimită de data asta către Wroxton. O băgă la loc în buzunar, cu gândul să o expedieze ceva mai târziu.

Pe urmă se aşeză, destul de abătut, pe scaunul conductorului şi începu să răsfoiască un almanah de Crăciun zdrenţuit. Cu ochii la revistă, scoase un oftat prelung – îi amintea de lecţiile de citit alături de bunic, când călătoreau împreună în lumea Regelui Arthur, a lui Odiseu sau a lui Aristotel. Parcă îl şi vedea făcând semn din cap, la fel ca profesorii, de fiecare dată când el se chinuia să pronunţe corect cuvinte întortocheate precum *maelstrom*[1].

– Hai, citeşte-ne povestea, Oz! strigă Wiggins plin de seninătate, alungând melancolia.

Ozzie făcu semn din cap şi începu să caute printre pagini istorioara numită *„Tratat stacojiu“*. Era prima povestire

---
[1] Vârtej, vâltoare.

despre Sherlock Holmes publicată de domnul Watson, în care acesta vorbea despre asasinarea unui american pe nume Enoch Drebber.

– Citeşte unde scrie despre noi! spuse Alfie. Acolo unde zice Domnu' că mergem peste tot, vedem totul şi ştim tot ce se vorbeşte în jur! A, şi acolo unde zice că suntem mai buni decât ticăloşii de la Yard!

– Ce bine era dacă trimitea Domnu' după noi – prefer să fiu plătit aşa decât să ajung iar la orfelinat, cerşind... adăugă Wiggins mâncând o bucată de cartof.

După ce termină, mai rupse una şi i-o dădu lui Shirley.

Ceilalți băieți amuțiră la auzul cuvântului „orfelinat" – câțiva dintre ei făcuseră cunoştință cu astfel de locuri îngrozitoare, unde copiii (dar şi adulții) munceau ca sclavii, de multe ori până la moarte chiar, fără să fie plătiți, doar pentru o brumă de mâncare, în nişte condiții asemănătoare celor de la închisoare. Toți cei care fuseseră în astfel de locuri reuşiseră să scape, mai puțin Alistair, care era şi acum închis, pentru că furase un codru de pâine.

Elliot rupse tăcerea:

– Lasă asta, Ozzie, citeşte mai bine partea despre Wiggins!

– Wiggins! Wiggins! Wiggins! făcură ceilalți.

Acesta făcu pe supăratul un pic, apoi izbucni în râs. Elliot ceruse pasajul în care Watson făcea cunoştință cu el.

– Hai, Ozzie, citeşte... încuviință căpetenia băieților.

Fără prea multă tragere de inimă, Ozzie începu: „Purtătorul de cuvânt... tânărul Wiggins, cu totul lipsit de importanță şi de curtoazie, se prezentă..."

– Nătângul de Watson nu a rezolvat în viața lui un mister! protestă Alfie.

– Nu-nţeleg de ce-l mai ţine Domnu' pe post de partener... completă Rohan.

– Păi munca noastră de detectivi îl pune într-o lumină proastă pe el, şi de-asta nu scrie niciodată mare lucru despre noi! zise Wiggins.

– Plus că e gelos pentru că e nevoie de noi. Eu cred că Domnu' nu-l ia niciodată cu el când are cazuri serioase, pentru că, pur şi simplu, nu ştie să păstreze un secret! adăugă Ozzie.

Apoi dădu să citească de unde rămăsese, când, deodată, se auzi un ciocănit în trapă. Ştrengarii înlemniră, iar Ozzie scăpă revista din mână.

După o clipă de tăcere, se auzi din nou, de data asta însoţit de un fluierat zdravăn.

– Wiggins, deschide! strigă cineva.

Era Billy, băiatul de casă al lui Sherlock Holmes. Wiggins se repezi la uşă şi îl pofti înăuntru.

– Domnul Holmes vrea să te vadă urgent! spuse acesta.

Cu un chipiu de băiat de serviciu pe cap, îşi frământa îngrijorat butonii de alamă de la pelerina albastră în timp ce vorbea.

– Vrea să ne întâlnim cu regina, aşa-i? întrebă Wiggins cu ochii licărind.

– Nu ştiu cine ţi-a spus ţie asta, dar e vorba despre altceva.

– Amice, a sosit timpul să-l cunoşti! zise Wiggins întorcându-se spre Ozzie.

– Ştii că, dacă nu mă-ntorc la atelier, Crumbly are să trimită poliţia după mine, nu? Ne vedem mai târziu!

Wiggins dădu din cap şi îl urmă pe Billy, împreună cu ceilalţi Ştrengari.

– Vă dați seama cum ar fi să intre domnul Holmes în palatul regal? se minună el.

– Aşa e, doar că de data asta intenționează să meargă la circ... răspunse Billy.

CAPITOLUL 4

Întâlnirea de pe Baker Street numărul 221 B

Deşi era încă dimineaţă, cerul părea întunecat, iar ceaţa subţire se transforma încet, încet în ploaie. Băieţii plecară din uzina de vagoane, gonind pe urmele lui Billy. Pe străzi mirosea a putred, de la canalizare, a cărbune şi a bălegar.

Când Wiggins coti pe Baker Street, se izbi de un ofiţer de poliţie şi-l trânti la pământ. Băiatul se opri şi spuse:

– Mă scuzaţi, domnule! Eu doar…

Poliţistul ridică uşor capul şi-l privi încruntat. Nici nu apucă bine să se ridice-n capul oaselor, că Wiggins se şi puse pe strigat:

– Am răsturnat un copoi! Fugiţi cât vă ţin picioarele!

Apoi o luă la sănătoasa pe Baker Street în sus, pe urmele celorlalţi, care, ţipând în cor, începură să alerge şi mai repede, făcând slalom printre oameni, şarete şi diligenţe. Poliţistul doborât îi urmări o vreme, suflând în fluierul plin cu noroi, până când băieţii ajunseră la numărul 221 B; fără să mai sune la uşă, se năpustiră înăuntru şi urcară scările. În mare grabă, se îngrămădiră la uşă, dând apoi buzna în camera de zi.

Watson, speriat din pricina zarvei, își vărsă ceaşca de ceai în poală.

– Oh! sări el cât colo.

Holmes stătea în cealaltă parte a camerei în fotoliu şi fuma liniştit din pipă. De altfel, era atât de calm, încât băieții crezură pentru o clipă că acesta intrase în transă.

– Credeam că ne-am înțeles, Wiggins, că numai tu ai voie la mine acasă! spuse într-un târziu bărbatul, uitându-se cu atenție la ceilalți băieți transpirați leoarcă. Apoi, întorcându-se către Watson, întrebă: Te simți bine, prietene? De fapt, cred că eşti bine; ai sorbit din ceaiul ăla toată dimineața...

În loc de răspuns, acesta îşi şterse pantalonii cu un şervet, bodogănind că nu pățise nimic.

– După ropotele de cizme de polițist care se aud pe scări, înteleg că ați fost urmăriți de către autorități. Intrați, vă rog, domnule polițist Grey!

Omul legii, murdar tot şi abia respirând, păşi în încăpere, cu cascheta înaltă înfundată pe ochi, şi zise:

– Nu vă faceți griji, domnule Holmes, o să-i dau pe toți afară, şi direct la orfelinat cu ei! Bandă de hoți ce sunt!

Atunci apăru doamna Hudson, proprietăreasa, care îi privi cu dispreț pe băieți.

– Ia-i pe golanii ăştia de-aici! strigă Watson, ridicându-se de pe scaun şi aruncând şervetul ud cât colo.

– Domnilor, vă rog, n-or fi ei crema societății, însă fac parte din organizația mea. Domnule Grey, sper că nu-i acuzați de vreo crimă; după cum arată uniforma dumneavoastră, bag seama că ați fost victima unui regretabil accident, aşa-i? Hai, băieți, spuneți, care dintre voi s-a ciocnit de domnul polițist?

Wiggins ridică mâna.

– Bineînțeles, Wiggins, în fruntea turmei, ca de obicei!

Acesta roşi, iar ceilalţi începură să facă glume pe seama lui.

– Destul, destul! zise Holmes. Domnule Grey, mă tem că eu sunt singurul vinovat în toată această poveste – eu i-am chemat pe băieţi la mine, iar ei se îndreptau încoace când s-a petrecut accidentul. Aş vrea să mă revanşez faţă de dumneavoastră – v-o pun la dispoziţie pe doamna Hudson, proprietăreasa mea. Sunt sigur că va fi mai mult decât bucuroasă să vă curețe uniforma. În plus, cred că ar putea să vă pregătească şi prânzul, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Doamnă Hudson, ocupă-te tu, te rog...

Aceasta se uită nervoasă la Holmes, şi îi făcu semn polițistului să o urmeze. Grey îşi aşeză cascheta pe cap, mai aruncă o privire ameninţătoare băieţilor, după care ieşi cu paşi apăsaţi din cameră.

– Aşa. Acum, vă rog să fiţi atenţi cu toţii!

Ştrengarii se aliniară, cu mâinile pe lângă corp şi cu bărbia în faţă. Holmes trecu prin faţa fiecăruia, privindu-i atent.

– Tot mai prinzi şobolani, Wiggins?

– Numai când nu ne daţi de lucru, domnule!

– Mi s-a părut mie că-ţi văd nevăstuica pe sub haină. Şi tu, piticule, nu ştii că e periculos să pierzi vremea prin apă, chiar dacă e mică? Fii atent când umbli desculţ prin Tamisa! adăugă Holmes, arătând cu degetul urmele de noroi de pe gleznele lui Alfie.

Acesta făcu ochii mari şi, clipind încontinuu, răspunse într-un suflet:

– Ă... da...

Apoi, ajungând în dreptul lui Rohan, Sherlock zise:

– Pe tine nu cred că te-am mai văzut, băiete. Eşti bengalez?

– Din *East End*[1], domnule.

– Pesemne, prima generație. Nu?

– Da. Mama și tata s-au născut în Calcutta... sunt morți acum... răspunse Rohan, mai vorbăreț ca oricând.

Nu știa de ce, dar era ceva la Sherlock Holmes care-l făcea să vrea să vorbească.

Holmes lăsă capul în jos, tăcut, apoi își îndreptă privirea către Elliot.

– Tu trebuie să fii croitorul care are grijă să nu le cadă băieților pantalonii de pe ei, așa-i?

– Cum de v-ați dat seama? întrebă acesta.

– Am văzut bătăturile de la degetul mare, împunsăturile de la arătător, precum și felul cum te-ncrunți când privești. În plus, ești îmbrăcat suficient de bine ca să aduci a croitor! spuse detectivul, făcând semn spre haina mai răsărită a lui Elliot și spre pantalonii peticiți, dar rezistenți ai acestuia. Plus că se vede că cineva v-a cusut toate perechile de mocasini, dupa câte se pare, dintr-o singură bucată... Apoi se întoarse către Watson. Ei, domnule Watson, ce părere ți-a făcut mica noastră trupă de atac?

Acesta ridică din sprânceană și, mestecându-și mustața, răspunse sec:

– Cu o astfel de trupă, am fi pierdut India de mult...

– Nu sunt de acord cu asta! zise scurt Holmes. Pe urmă, bătu din palme de două ori și adăugă: Să trecem la treabă! Astăzi, treaba voastră, de care sunt sigur că o să fiți încântați, este să inspectați circul. Va trebui să deschideți bine ochii și urechile. Ridicând un ziar de pe fotoliu, Holmes continuă: „Noaptea trecută, în jurul orei opt jumătate, membrii renumitei trupe

---

[1] Cartier mărginaș al Londrei

de echilibristică Magnificii Zalinda au pierit, în timp ce efectuau un număr de mers pe sârmă, în cortul principal al Marelui Circ Barboza. Deşi incidentul este investigat de poliție, se pare că moartea celor trei a Fost un accident tragic – cel mai înfricoşător petrecut vreodată în aceste cercuri –, provocat de o frânghie necorespunzătoare care a cedat sub greutatea artiştilor." Şi cred că asta nu e tot... După ce termină de citit, Holmes îi dădu ziarul lui Wiggins şi începu să se plimbe dintr-un colț în altul al încăperii. Voi vă veți ocupa de supravegherea circului – vă amestecați printre cei de acolo şi aflați ce părere au despre frații Zalinda. Observați şi țineți minte, pentru că nu avem foarte mult timp la dispoziție!

Ştrengarii începură să vorbească toți deodată şi să-şi dea cu părerea, care mai de care, despre ce urmau să facă.

– Circul se află la marginea cartierului St. John Wood – am aranjat să vă ducă cineva până acolo. Încercați să nu intrați în bucluc şi aflați cât de multe puteți! O să vin şi eu cu Watson la un moment dat, dar aveți grijă! Nu vreau să afle lumea despre tovărăşia noastră! Doar Wiggins are voie să mă contacteze pe teren. Acum, dacă nu cumva mă-nşel, tocmai v-a sosit trăsura...

Băieții săriră la geam să o vadă.

– Salariul, la fel ca de obicei, este de un şiling pe zi, la care se adaugă, bineînțeles, eventualele cheltuieli în plus. Am să vă dau banii pe ziua de astăzi, plus un mic avans care să acopere deranjul. Nu uitați însă că vorbim totuşi despre o slujbă! zise Holmes şi îi puse monedele în mână lui Wiggins, delegându-l să le împartă cu ceilalți.

– Dau o guinee în plus celui care-mi aduce indiciul cel mai important!

– Dau o guinee în plus celui care-mi aduce indiciul cel mai important!

Băieții se îngrămădiră bucuroşi spre uşă, năpustindu-se pe scări. Pe hol, Alfie o sărută pe ostenita doamnă Hudson pe obraz.

– O să fiu bogat! zise el, înaintând ca să-i prindă pe ceilalți din urmă.

În aerul posomorât de dimineață, orice rază firavă de soare cântărea la fel de greu ca o promisiune.

CAPITOLUL 5

Ştrengarii sosesc la Marele Circ Barboza

– Nu te mai holba aşa la mine, arătare murdară ce eşti! îi zise vizitiul lui Elliot.

Băiatul nu răspunse, doar zâmbi drăceşte. Văzând una ca asta, bărbatul îşi îndesă punguța cu bani sub cămaşă, prevăzător.

– Ce i-o fi venit domnului să vă aranjeze tocmai vouă o astfel de călătorie? Nu ştiu ce-o fi fost în capul meu când v-am luat...

– Te-a plătit, aşa că taci din gură! răspunse Elliot râzând.

– Da! făcu şi Alfie.

– Gata, pân-aici v-a fost – n-am de ce să înghit prostiile unei cete de cerşetori, unul mai neobrăzat decât celălalt! strigă vizitiul şi opri. Jos!

Băieții coborâră, iar trăsura se depărtă.

– Bravo, Elliot, l-ai aranjat! zise Barnaby.

– Şi-acum o să mergem pe jos, ca oamenii de rând... adăugă Pete.

Wiggins şi Rohan se uitară posac unul la altul, iar ceilalți băieți o luară uşor la picior, pe drumul plin de noroi.

După vreo jumătate de oră, undeva în depărtare se ivi Marele Circ Barboza; de la distanță, părea un mic oraș, alcătuit din corturi. Primul, și cel mai mare, era confecționat din pânză gri, și înconjurat de alte douăsprezece corturi mai mici, de băncuțe, roabe, caravane și alte acareturi. Circul părea trist și părăsit în timpul zilei, ceea ce îi nelinişti pe băieți.

Despre originile lui nu se știa mare lucru – unii spuneau că ar veni din Ungaria sau din România, alții credeau că sosise de pe meleagurile Scoției. Un lucru era însă cert, și anume, că atât artiștii, cât și argații se strânseseră de prin toate colțurile lumii, oferind circului un aer cosmopolit.

– Amici, să nu uitați cumva că suntem în slujba domnului Holmes și nu avem voie să facem pe nebunii – noi suntem investigatori! spuse Wiggins, uitându-se în special la Elliot și la Alfie.

– Dar eu sunt cât se poate de serios! răspunse Alfie și începu să mărșăluiască.

– Ei bine, care-i planul? întrebă Rohan, aruncând o privire la cortul cel mare din centru.

Wiggins se scărpină după ureche, apoi o mângâie pe Shirley. Se gândea la faptul că Holmes îl considera pe el călăuza Ștrengarilor. Era adevărat că avea grijă de băieți și că aceștia îl ascultau (în special pentru că el stătuse cel mai mult pe străzi), dar, de când venise Ozzie, acesta preluasE, fără îndoială, o parte dintre sarcini – așa că încercă să gândească precum Ozzie.

Peste tot fuseseră agățate pancarte care anunțau atracțiile serii. Ștrengarii nu știau să citească, însă imaginile desenate le spuneau tot ce aveau nevoie să știe – un culturist cu mușchii cât casa, care îndoia o bucată de fier deasupra capului, și o femeie cu ochii negri, cu turban roșu pe cap, care se uita atent la un glob de sticlă. Mai era un bărbat care ieșea din

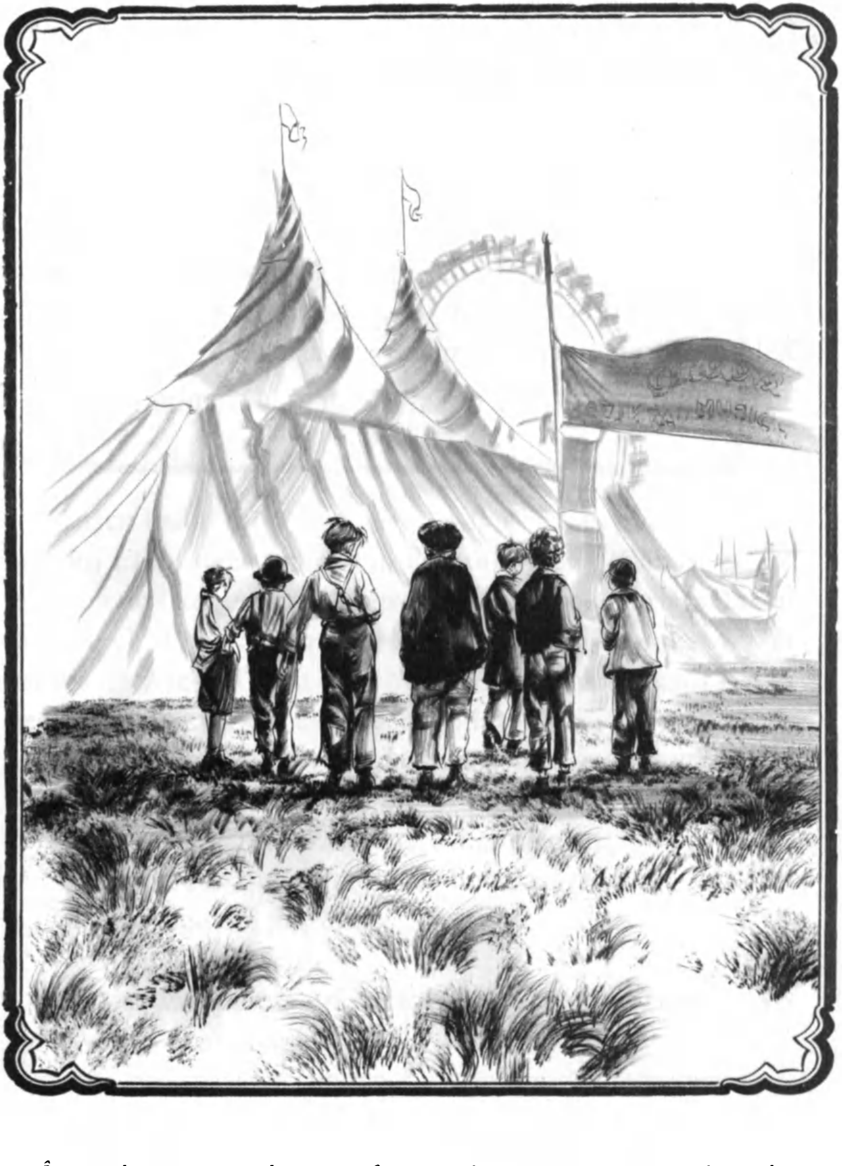

– În regulă, prieteni, alegeți-vă fiecare câte un artist și intrați în vorbă cu el! Trebuie să vedem ce știu despre frații Zalinda. Să nu mai pierdem vremea, așadar!

flăcările unui tun, un om foarte înalt, o femeiuşcă nu mai mare decât o păpuşă, câţiva elefanţi, nişte trapezişti, cineva cu barbă îmbrăcat în femeie, un domn care azvârlea cu mai multe cuţite, clovni şi un bărbat care-şi vârâse capul în gura unui leu.

Lui Wiggins îi veni o idee.

– În regulă, prieteni, alegeţi-vă fiecare câte un artist şi intraţi în vorbă cu el! Trebuie să vedem ce ştiu despre fraţii Zalinda. Să nu mai pierdem vremea, aşadar!

CAPITOLUL 6

Ştrengarii stau de vorbă cu actorii circului

Cuşca leului, urcată pe un cărucior cu patru roţi, îi ajungea lui Elliot până undeva în dreptul ochilor. Băiatul se tot minuna de felul în care dormeau felinele acelea uriaşe, la doi paşi de el, şi nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar fi stat treaba dacă le-ar fi fost el stăpân. Pesemne că oamenii s-ar fi temut nespus, văzând că îl ascultau întocmai.

– Aaatenţie, copile, nu te apropia aşa mult de cuşşşşcă! îi zise un bărbat palid, îmbrăcat în haine de serviciu, de după cărucior.

– Mă uitam şi eu... răspunse Elliot precaut.

– Pooooţi ssssă te uiţţţi, dar să nu te zgârrrie!

Băiatul făcu doi paşi înapoi.

– Păi nu sunt dresaţi?

– Chiar dacă-i dresssezi, leii tot lei rămân! râse bărbatul.

– V-au atacat vreodată?

– Nu, pentru că mă cunnnosc, iar eu ştiu să îi respppect.

– Ce credeţi despre cei trei echilibrişti?

– Tot ce ştiu e că n-au fost aaatenţi şi că au stat la taclale cu un ssstrăin, ceea ce e întotdeauna de rrrău augur...

– Cum adică?

Dresorul se uită cu luare-aminte la Elliot şi încheie, dispărând în spatele căruciorului:

– Nu te appropia prea mult de cuşşşcă!

Rohan îl căută în zadar pe musculos, pe care îl alesese pentru că şi el era, la rândul lui, înalt şi puternic. Gândindu-se că putea mai mult decât atât, băiatul se strecură într-unul dintre corturile mai mici.

– Cine eşti? se auziră două voci în acelaşi timp.

Rohan se uită în sus şi văzu două feţe care îl priveau dintr-o oglindă. Chipurile erau ovale, aveau pielea albă şi ochii migdalaţi. Semănau ca două picături de apă, fiind machiate totuşi diferit – una dintre figuri părea mai deschisă la culoare, cu buzele vopsite în negru şi sprâncenele aidoma, dar arcuite; cealaltă faţă avea buzele roz pal şi sprâncenele frumos conturate, castanii. Amândouă chipurile şedeau undeva pe o băncuţă, cu spatele la el, fardându-se.

– Zi repede, ce cauţi aici? spuseră femeile în acelaşi timp.

– Iertaţi-mă, nu am fost atent pe unde mergeam şi…

– Nu poţi să intri aşa, pur şi simplu, peste cineva! zise femeia cu buze negre.

– Şi-a cerut scuze… sublinie cealaltă.

Femeia se ridică de pe băncuţă şi se întoarse spre el. Acesta înlemni – în faţa lui se aflau două capete foarte frumoase de femeie, care se arcuiau delicat dintr-un singur trup, îmbrăcat cu o rochie. Rohan numără două mâini, două picioare şi două capete.

– Nu te mai uita aşa, nu ştii că nu e politicos? spuse femeia din dreapta, cea cu buze negre.

– Nu fi aşa de rea cu el! E tare drăguţ, şi chipeş, pe deasupra! zise cealaltă.

– Da' de unde?! E un biet indian zdrenţăros…

– Eu sunt Angelina, iar ea este sora mea cea răutăcioasă, Balina. Numele nostru de scenă este Gemenele Jekyll şi Hyde.

– Eu sunt Angelina, iar ea este sora mea cea răutăcioasă, Balina. Numele nostru de scenă este Gemenele Jekyll şi Hyde.

– Pe mine mă cheamă Rohan.

– Acum, că ne-am prezentat, poți să pleci! spuse Balina, dând să se întoarcă.

Angelina însă rămase cu fața la băiat, dezechilibrând-o pe sora ei. Rohan le sprijini să nu cadă.

– Mulțumim, dar suntem OK! zâmbi Angelina.

– Nu pune mâna pe noi! se burzului Balina.

– Cred că ar trebui să plec...

– Dar circul se deschide abia peste câteva ore – ce-ai de gând să faci în tot acest timp?

– Nici măcar nu are ce căuta aici. O să chem pe cineva să se ocupe de el!

– Balina, vino-ți în fire, e doar un băiat. Cu ce te putem ajuta?

Rohan se gândi un pic, apoi răspunse:

– Nu, domnişoară, mă plimbam şi eu pe aici. Tare rău îmi pare de frații Zalinda, mai ales că mi-am dorit dintotdeauna să-i văd pe sârmă.

– Accidentele sunt întotdeauna regretabile... zise Angelina.

– Accident, auzi! făcu Balina, dându-şi ochii peste cap. Aruncătorul de cuțite nu face niciodată lucruri pe negândite – un bețiv mâncat de invidie.

– Taci, Balina! Nu-l mai induce în eroare pe băiat cu tot felul de bârfe!

Angelina se întoarse şi-i zâmbi lui Rohan, adăugând:

– Să vii să ne vezi la spectacol, mai târziu – ne-ar face plăcere să te revedem!

Wiggins ajunsese într-o anexă a cortului principal şi, stând lângă un tun, se tot întreba dacă alesese sau nu artistul potrivit.

– Te-am întrebat de când eşti om-ghiulea? strigă băiatul.

– Nu sunt canibal[1]!

Bărbatul cu care vorbea era mic şi îndesat, aproape chel, cu excepția a două smocuri ciufulite de păr în spatele fiecărei urechi; purta nişte pantaloni mulați, negri, cu bretele, fără cămaşă pe dedesubt.

– Om-ghiulea! rosti Wiggins tare şi apăsat.

– A, înțeleg... ei bine, fac asta de patru ani. Numele meu e Clarence! răspunse el, făcând semn cu mâna celor de la capătul tunului – care aşezară țeava tunului în jos.

– Merge-ntotdeauna ca pe roți?

– Păros? strigă Clarence. E o-ntrebare destul de personală, dar da, am fost păros, băiete. Bineînțeles, până să-mi ardă tot, de la rădăcină...

Wiggins se întrebă cum de putea un om atât de nătâng să facă o acrobație atât de serioasă.

– Ai fost prieten cu frații Zalinda?

– Cum?

– Cu echilibriştii...

– A, da, ce rău îmi pare de ei... Câteodată mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mă apuc de altceva, să stau mai mult cu picioarele pe pământ. Cum sunt clovnii, de pildă; un pic de machiaj, nişte pantaloni largi, dai un pic din picioare şi gata – toată lumea-i fericită! Eu, în schimb, trebuie să sar mereu mai sus, mai repede, mai departe, şi tot nu-s mulțumiți!... Acum, scuză-mă, te rog, dar e musai să verific pereții tunului, să nu cumva să fie vreo denivelare – nu de alta, dar luna trecută m-am julit de mama focului!

---

[1] Notă: Joc de cuvinte în original, pornind de la asemănarea dintre *cannonball* („ghiulea") şi *cannibal* („canibal") (n. red.)

Apoi Clarence se strecură uşor în ţeava tunului, cu capul înainte, zicând:

– Fără denivelări, aşa, fără denivelări.

Depărtându-se de cort, lui Alfie tot nu-i venea să creadă că doamna drăguţă cu care tocmai vorbise avea barbă. Deşi destul de solidă, era oarecum frumoasă. I-ar fi plăcut să stea mai mult la taclale cu ea, dar nu ştia nimic despre echilibrişti.

Şi, cum îi era frig, se apropie de focul încins în spatele corturilor mai mici.

Aici se încălzeau patru bărbaţi şi două femei. Stăteau ghemuiţi pe nişte lădiţe, cu feţele înclinate spre flacără, cu excepţia unuia dintre ei, un domn înalt, chel, cu o barbă ascuţită şi neagră. Judecând după gesturile pe care le făcea, părea a se certa cu unii dintre cei care şedeau. Văzând una ca asta, Alfie se apropie să asculte, pitindu-se după nişte cutii.

Bărbatul se scărpina în cap, spunând:

– E o şansă extraordinară pentru noi, credeţi-mă! Putem să le facem pe amândouă şi ştiţi foarte bine asta. În plus, Barboza ne-a şi propus deja...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Indigo, nu putem accepta – nici nu s-au răcit încă trupurile nefericiţilor ălora! se auzi o voce de bărbat, iar una dintre femei îi dădu dreptate.

– N-am nimic cu ei, dar trebuie să ne gândim la ce e mai bine pentru noi şi pentru circ – Barboza are nevoie de echilibrişti, iar noi suntem exact ceea ce caută! Înainte să fiu trapezist, am învăţat să merg şi pe sârmă. Pot să fac asta şi la fel de bine puteţi şi voi! A spus că, dacă e nevoie, ne şi plăteşte dublu, numai să acceptăm. O să ne numim *Zburătorii Jones – Familia Regală de pe Aripile Aerului*... încheie Indigo, făcând semn cu mâna, ca şi când ar fi avut în faţă afişul lor cel nou.

– Eşti nebun! răspunse unul dintre bărbaţi.

– Nu ştiu ce să zic, dar nu mi-ar strica deloc nişte bănuți în plus! zise un altul. Dacă nu acceptăm, oricum Barboza va angaja pe altcineva în loc, aşa că mai bine cădem de acord şi luăm banii cât încă se mai poate. Contează pe mine, Indigo!

Apoi, începură toți să-şi dea cu părerea – unii erau de acord cu el, alții nu. Singurul care părea mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile era cel care stătea în picioare, adică Indigo Jones. La un moment dat, ridică mâna, oprind astfel zarva:

– Întotdeauna am ținut cont de părerea voastră. Până acum, am pierdut foarte multe ocazii din cauza asta. Acum însă, *trebuie* să profităm de prilejul pe care l-am creat. Dacă nu, înseamnă că toate sacrificiile mele au fost în van! Apoi, cu amândouă mâinile în aer, Indigo încheie triumfal: Să nu cădem iar victime propriilor temeri!

Alfie nu înțelegea mare lucru din vorbele acestui om, însă îşi dădea seama că, într-un fel, acesta tocmai mărturisise crima. Şi, simțind deja gustul dulce al acadelei pe care avea s-o cumpere cu guineea promisă de Sherlock Holmes, porni să-i caute pe ceilalți.

CAPITOLUL 7

Wiggins descoperă arma crimei

Holmes şi Watson stăteau de vorbă cu domnul Barboza, în faţa cortului mare, nu departe de locul unde se opriseră băieţii. Tot acolo era şi inspectorul Lestrade, de la Scotland Yard[1].

Directorul circului arăta jalnic, cu buclele blonde şi cu barba pleoştite, îmbrăcat în hainele lui de gală, atât de şifonate de parcă dormise în ele.

– Domnule Holmes, credeţi că artiştii mei au fost asasinaţi? întrebă el, stâlcind *r*-ul.

– Am nevoie de mai multe informaţii înainte de a da un verdict. În altă ordine de idei, a umblat cineva la locul faptei?

– Nu, inspectorul Lestrade a avut grijă de asta. Doar trupurile celor trei fraţi au fost mutate de acolo. Că tot veni vorba, putem ţine spectacolul diseară? întrebă Barboza temător.

– Nu văd de ce nu, de îndată ce domnul Holmes termină de cercetat locul... răspunse Lestrade. Noi considerăm că a fost vorba despre un accident nefericit, cauzat de o frânghie necorespunzătoare. Dânsului îi place să jongleze cu teoriile

[1] Departamentul de detectivi ai poliţiei metropolitane din Londra

sale, iar noi îi acordăm toată înțelegerea de care curtoazia profesională poate da dovadă – atât şi nimic mai mult.

– Apreciez curtozia, inspectore! Acum, domnilor, să mergem sus, în vârful cortului! zise Holmes apăsat, îndreptându-se cu paşi repezi către cortul principal.

Ozzie ieşi din ascunzătoarea lui de sub o trăsură din apropiere şi o luă pe urmele detectivului. Din fericire, maestrul Crumbly pierduse noaptea la cârciumă şi se prăbuşise în camera de la atelier. Băiatul aflase toate astea de la Frankie, celălalt ucenic, şi, după ce copiase documente timp de aproape un ceas, se strecurase afară. Frankie îl asigurase înainte că avea să-l acopere în fața scribului.

Întorcându-se la fabrică, Ozzie nu mai găsise pe nimeni, însă dăduse peste ziarul scăpat de Wiggins, pe care Holmes încercuise articolul despre cei trei Zalinda; fără să piardă timpul, se agăță de o trăsură, îndreptându-se spre St. John Wood.

Aici, pe când încerca să găsească un locşor pe unde să se strecoare în cort, i se păru că era urmărit – când se întoarse, văzu cu coada ochiului o siluetă îmbrăcată cu o mantie îndepărtându-se grăbită.

Podeaua cortului principal avea la bază două inele uriaşe, care erau înconjurate de băncuțe pentru spectatori. Din mijloc, ieşeau trei stâlpi de susținere – de doi dintre aceştia fusese prinsă frânghia pentru echilibrişti, care stătea acum spânzurată de o parte şi de alta. Pe jos, singurele mărturii ale întâmplării din seara precedentă erau cele trei pete maronii, semănând oarecum cu litera *M*.

Ozzie reuşise să se strecoare în cort, undeva sub un rând de băncuțe. De acolo, putea vedea cum Holmes, cocoțat la

câţiva metri desupra solului, cerceta cu lupa capătul rupt al frânghiei. După ce termină, se urcă şi pe stâlpul celălalt, examinând şi cel de-al doilea capăt de sfoară.

Din partea cealaltă a cortului, dintr-o anexă, apăru Wiggins. Văzând că se îndrepta către detectiv, Ozzie ieşi din ascunzătoare şi îl prinse din urmă, trăgându-l sub băncuţe.

– Cum de ne-ai găsit aşa de repede? întrebă el.

– N-am venit pe jos...

Wiggins îl puse repede la curent cu slujba primită, dar şi cu cele aflate de băieţi în legătură cu moartea echilibriştilor.

– Şi cu prinţul cum rămâne? N-a zis nimic Domnu' despre povestea de la palat?

Wiggins dădu din cap că nu.

– Hmm... făcu el încet.

Deşi nu voia să dea vina pe Wiggins fiindcă nu întrebase, nu putea să nu se mire cum de acceptase Domnu' să cerceteze faptele de la circ, deşi fusese chemat la palatul regal cu doar o zi în urmă.

Cei doi băieţi îl priviră în linişte pe Holmes, pe măsură ce acesta cobora de pe stâlp.

– Uită-te la el ce bucuros e – seamănă cu Alfie când are gura plină de caramele! zise Ozzie.

Apoi detectivul se aşeză în patru labe şi, întocmai ca un ogar, începu să cerceteze rumeguşul de pe jos. Porni din exteriorul cercului şi se îndreptă către interior, mişcându-se în spirală.

– Wiggins, a găsit ceva!

– Mă duc să văd ce se-ntâmplă.

– Bine, atunci ne vedem afară.

Afară, aşteptându-l pe Wiggins, Ozzie avu din nou sentimentul că era urmărit. Se uită în jur cu atenţie şi, undeva la

capătul unui culoar făcut printre corturi mai mici şi bănci, zări din nou silueta aceea micuţă învăluită în mantie. Îşi dădu seama că cineva stătea cu ochii pe el. „Pesemne are ceva de ascuns", îşi spuse băiatul.

Se întoarse şi ocoli unul dintre corturi, cu gândul să ia urmăritorul prin surprindere, dar, după câţiva paşi, se zăpăci şi nimeri drept în faţa acestuia, făcându-l să scoată un ţipăt ascuţit şi să o ia la fugă.

Porni în urmărire, trecând de o uşă, dar fu oprit din goana lui de o femeie cu ochii mari, negri şi pătrunzători. Ghicitoarea stătea cu mâinile încrucişate şi-l privea atât de fix, că aproape îl hipnotiză.

– Cine îndrăzneşte să intre în cortul doamnei Estrella neanunţat? Hai, zi, ce mai stai?

Băiatul începu să tuşească şi, nici nu apucă bine să-şi tragă sufletul, că se şi auzi o voce:

– E vina mea, mamă, s-a ţinut după mine!

Era silueta cu mantie care-l urmărise. Îşi dădu gluga jos, iar Ozzie putu să vadă ieşind de sub ea o fetiţă cam de aceeaşi vârstă cu el. Avea pielea măslinie, ochii mari, verzi şi părul lung, de culoare neagră. Pe cap purta o bentiţă colorată din mătase, iar când îşi dădu jos mantaua, Ozzie putu să-i vadă căptuşeala purpurie de catifea. Pe dedesubt purta un soi de rochie lungă, făcută numai şi numai din eşarfe de mătase, iar la urechi avea nişte cercei foarte mari.

– Explică-mi, Pilar! ceru doamna Estrella, cu ochii aţintiţi asupra băiatului.

– Păi sunt mai mulţi băieţi pe-aici, care tot pun întrebări în legătură cu fraţii Zalinda. Cred că el e unul dintre ei, aşa că l-am urmărit. Apoi s-a ţinut după mine şi...

Fata avea accent englezesc, dar nu putea ascunde de tot influențele limbii ei materne.

– Un detectiv... Ești de la Scotland Yard? întrebă femeia, zâmbind pe ascuns.

Destul de voinică, ghicitoarea era îmbrăcată într-un caftan de diftină cu butoni aurii, argintii și perlați. Pe cap avea o eșarfă din mătase roșie, iar la urechi purta o pereche de cercei de aur ce coborau de-a lungul gâtului ei gros.

– Am venit să văd spectacolul! zise Ozzie.

– Dar începe abia peste patru ore... răspunse Pilar.

– N-am știut. Dar acum, dacă tot am venit până aici, mă uitam și eu la animale.

– Nu sunt animale în cortul cel mare – doar polițiști.

– Unde-ți sunt părinții, tinere?

Ozzie nu se așteptase să fie luat la bani mărunți, iar această ultimă întrebare, deși era cea mai ușoară, îl luă cu totul și cu totul pe nepregătite.

– Nu sunt aici.

Doamna Estrella se uită cu luare-aminte la el.

– N-ai vrea ceva de citit? întrebă ea.

Wiggins îl ajuta pe Holmes la căutări, când, fără să țină cont de reguli, Alfie intră alergând și zise stând cu mâna întinsă:

– Domnule, dacă nu vă supărați, aș vrea guineea!

Holmes îl privi amuzat.

– I-am găsit pe ucigași! șopti Alfie, în așa fel încât să nu audă și ceilalți.

– Zău? Ei bine, guineea e a ta de îndată ce mă ajuți să găsesc arma crimei și să demonstrez că ipoteza mea e corectă!

– Păi da, dar ați spus că...

– Acum, băiete!

Piticul se uită disperat la Wiggins şi, văzând că acesta se-ncruntă, i se alătură, începând să caute prin rumeguş.

La un moment dat, Holmes se opri din cercetat şi îi avertiză pe băieţi în legătură cu obiectul pe care-l căutau, care, deşi mic, era foarte periculos. Apoi îşi reluă lucrul, sfredelind cu ochii podeaua ca o pasăre de pradă.

Alfie se mişca repede, aruncând rumeguşul de-o parte şi de alta asemenea unui şoricel.

Watson, Barboza şi Lestrade îi priveau ca pe nişte lunatici.

Wiggins bătea cu palma rumeguşul, fără să aibă cea mai vagă idee despre ceea ce căuta – încerca totuşi să-l imite pe Sherlock, deşi mişcările lui erau mai degrabă greoaie şi stângace. Cu toate astea, se simţea mândru că se afla atât de aproape de Holmes şi nu putea să nu se gândească la ospăţul pe care avea să-l pregătească din banii câştigaţi.

Aşadar, e lesne de înţeles că mintea lui era ocupată atunci când un obiect ascuţit îl împunse în mâna stângă. Durerea îi cuprinse imediat braţul, iar Wiggins scoase un ţipăt scurt văzând ţepuşa care stătea înfiptă în palma lui.

Până să-şi dea Wiggins bine seama ce se întâmplase, Holmes scoase lupa din buzunar şi începu să studieze obiectul cu atenţie – fără să fie mai mare decât degetul arătător, semăna cu un ac foarte gros, găurit la mijloc, în care se afla o lamă.

Detectivul şopti, mai mult către sine:

– Opera unui geniu...

Apoi se opinti şi scoase obiectul din palma băiatului, care, scâncind, îşi muşcă buza ca să nu ţipe de durere.

– Bravo, băiete! spuse bărbatul, bătându-l uşor pe umăr. Watson, vezi cum poţi să-l ajuţi pe micul nostru prieten! mai

zise el, după care îi dădu o batistă ca să şteargă sângele şi începu să studieze obiectul.

Îl apucă bine, cu amândouă mâinile, îl roti astfel încât să-l închidă şi îl puse într-un plic micuț pe care-l scosese din buzunar.

– Lestrade, avem de-a face cu o crimă triplă! zise el cu hotărâre.

– Auzi, crimă! Iar scoți la înaintare teoriile tale, domnule Holmes? răspunse Lestrade cu mâinile-n şold.

Atunci Alfie observă uimit cât de mult semăna nasul inspectorului cu al lui Shirley.

– M-am uitat şi eu la capetele frânghiei – se vede de la o poştă cât de roase sunt, ceea ce înseamnă că sfoara a cedat din cauza tensiunii, nicidecum sub acțiunea unei mâini criminale! continuă Lestrade.

– Sunt sigur că ai văzut tot ce era de văzut; concluziile tale sunt cele care pierd esențialul. Trimite-ți oamenii să coboare capetele funiei, iar între timp, domnule Barboza, dacă ați putea să-mi răspundeți la câteva întrebări...

– Să începem cu ziua ta de naştere.

Doamna Estrella stătea alături de Ozzie la o masă mică şi rotundă, pe care era aşezat un glob de cristal. Câțiva paşi mai încolo aştepta şi Pilar, care privea nerăbdătoare cu mâinile încrucişate.

– 10 octombrie 1877.

– Încă puțin şi vine ziua ta... băgă de seamă Pilar.

– *Cállate, hija*[1]*!* Dă-mi mâinile, tinere!

---

[1] „*Taci, fiica mea!*" (în lb. spaniolă, în orig.)

Fără să fie prea convins, Ozzie se supuse. Ghicitoarea închise ochii, înclină capul pe spate şi se legănă în scaun, după care începu să mormăie.

Băiatul nu reuşea să înțeleagă de ce mai sta acolo şi pierdea timpul, în loc să caute indicii pentru Domnu'.

– Păstrează-ți mintea limpede, băiete, şi nu te mai îndoi de puterile mele! îi zise femeia strângându-i palmele.

Apoi începu din nou să mormăie. După un timp, spuse foarte apăsat:

– Anul care se apropie îți va aduce mari încercări, dar şi glorie. Spiritele îmi spun că cineva te veghează; văd silueta unui bărbat, dar nu reuşesc să-i ghicesc figura. Mai văd şi aburii unui nor... Dar stai! Nişte umbre, şi parcă aud o vioară. E o femeie – palidă, cu părul castaniu, prins în coc – care zâmbeşte şi încearcă să-mi spună ceva. Dar...

– Ce?

– Tuşeşte şi îți face semn ca şi cum ar vrea să pleci.

Ozzie ridică din sprânceană şi încercă să-şi tragă mâinile, dar strânsoarea femeii era mai puternică. Oare chiar o vedea pe mama lui? Voia să plece, dar parcă ar fi dorit să ştie mai multe. Mama lui, cântec de vioară – ce să fie? Poate tatăl lui cânta la acest instrument...

– Acum văd o bătrână într-un balansoar. Se dă în leagăn şi arată cu mâna spre tine, zicând că ştie ea. Şi mai văd pe cineva – înalt şi slab, înconjurat în toate părțile de straturi de gheață; ține ceva sub braț, un soi de cutiuță care emană lumină. Gheața din jur prinde a se topi şi se prelinge peste tot – se iscă o furtună.

Doamna Estrella începu să transpire, iar Ozzie îi simți tremurul. Apoi, femeia trase adânc aer în piept şi, ațintindu-şi privirea

– Spiritele îmi spun că cineva te veghează.

în globul de cristal, lăsă mâinile băiatului să cadă. La un moment dat, se şterse cu mâneca pe frunte, ca şi când ar fi terminat de ghicit.

– Ce este? Ce aţi văzut? întrebă Ozzie.

Femeia scutură din cap, ca şi când ar fi vrut să uite tot ce i se arătase.

– Spune-ţi-mi! ceru Ozzie, uimindu-se chiar şi pe sine.

– Fiica mea spune că ai venit pentru fraţii Zalinda... zise ea într-un târziu, cu vocea schimbată.

Să fi fost oare mătuşa Agatha femeia pe care o văzuse doamna Estrella? Ce anume i se arătase... atât de îngrozitor încât nu putea să-i spună şi lui?

– Dacă moartea fraţilor a fost mai mult decât un accident, trebuie să iei în consideraţie persoanele care au avut de câştigat de pe urma ei.

– Familia Jones! zise Pilar.

– Împreună cu ceilalţi care nu îi aveau la inimă... zise femeia încruntându-se. Aruncătorul de cuţite, Karlov, nu-i putea înghiţi pe cei trei.

– Şi asta din cauza Penelopei! completă Pilar.

– Nu cumva vrei să vorbeşti tu în locul meu? zise femeia uşor iritată.

– Păi da, sunt probabil doar zvonuri, dar toată lumea ştie ca Penelope, asistenta lui Karlov, fugise cu cel mai tânăr dintre fraţi, Cesar Zalinda; Karlov era îndrăgostit până peste urechi de ea, aşa că acum a ajuns să-i urască pe echilibrişti.

– Să-i urască?! Cred că uiţi că sunt deja morţi...

Ozzie îşi dădu seama că nu avea să mai afle nimic în legătură cu ce văzuse femeia aceea în glob. Nu era sigur de cele auzite, şi, cu toate astea, vorbele acelea nu-i dădeau pace. Se ridică să plece şi spuse:

– Doamnă Estrella, vă mulţumesc pentru... pentru...

– Pentru ghicit! răspunse Pilar.

– Pentru ghicit... Acum însă trebuie să-i caut pe prietenii mei.

– Încă ceva, tinere, şi ăsta nu e deloc un zvon – fereşte-te de străinul acela! încheie femeia şi, punându-i mâna pe umăr, îl privi drept în ochi.

CAPITOLUL 8

Holmes scoate adevărul la lumină

Barboza era roşu la faţă – nu se ştie dacă de supărare sau din alt motiv, cert este că nu-i plăcea deloc să fie luat la-ntrebări. Cu cât îşi ieşea mai mult din fire, cu atât reuşea să-şi ascundă mai greu accentul est-european.

– Domnule Holmes, fraţii Zalinda erau nişte băieţi de treabă, care se înţelegeau bine cu toată lumea. În ultimul timp se cam înstrăinaseră şi începuseră să umble cu un individ care se pretindea a fi vânzător de sfoară – chiar şi eu am cumpărat câteva bobine de la el.

– Ţi-a vândut-o şi pe asta? întrebă Holmes, arătându-i bucăţile rupte de sfoară.

– Nu, domnule; de fapt, ştiu sigur că pe asta am luat-o din altă parte, mai ales că am şi văzut când o întindeau ieri băieţii. Ceea ce vă pot spune este că negustorul ăsta a petrecut destul de mult timp cu echilibriştii în ultimele două săptămâni. Părea – şi ştiu că ar putea suna ciudat – nu tocmai potrivit pentru această meserie.

– Aveau fraţii Zalinda duşmani? zise Watson, care tăcuse până atunci.

– Duşmani?! strigă proprietarul circului, după care amuţi brusc. N-aş putea spune asta... Domnule, noi suntem ca o familie, mai puţin obişnuită, ce-i drept, dar totuşi o familie.

– Familia Jones îi ura... bombăni Alfie. Ar fi vrut să-i vadă morţi!

– Cine-i neobrăzatul ăsta? sări ca ars Barboza.

Wiggins se uită ameninţător la pitic şi-i puse mâna nevătămată la gură, astupându-i-o.

– Nu-l luaţi în seamă, are o imaginaţie foarte bogată. Acum, din câte înţeleg, aici au murit trei oameni, deşi în total fraţii Zalinda erau patru. Unde este cel de-al patrulea?

– Trebuie să mărturisesc, domnule Holmes, că aţi auzit destul de multe despre mica noastră familie. Într-adevăr, fraţii erau patru la număr; cel mai mic dintre ei, Cesar, un băiat tare frumos şi delicat, a dispărut împreună cu asistenta unuia dintre artişti, în urmă cu câteva zile. Nimeni, nici măcar ceilalţi Zalinda, nu ştiau unde fugiseră – era o chestiune privată.

– Pân-acum toate bune şi frumoase, domnule detectiv, mai lipseşte doar să demonstrezi că s-a comis o fărădelege! zise Lestrade.

– Aşa e, Holmes, ne ţii în suspans... adăugă Watson.

– Aveţi dreptate, domnilor. Aşadar, să începem cu sfoara care a fost tăiată! răspunse acesta, ţinând resturile în mână.

Wiggins şi Alfie se apropiară ca să vadă mai bine.

– Se vede cu ochiul liber că este roasă, Holmes, ceea ce înseamnă că s-a destrămat singură! sări Lestrade.

– Da, într-adevăr este roasă, dar nu suficient cât să se rupă. Am studiat îndeaproape frânghia şi modurile ei de folosire şi chiar intenţionez să scriu o lucrare despre acest subiect. De fapt, cred că am descoperit cel mai viclean mod cu putinţă

de a tăia o funie. N-am auzit niciodată ceva mai ingenios şi nici nu am mai citit despre aşa ceva – nici chiar cazul călăului din Cardiff (care, pentru o sumă generoasă de bani, îşi cruța victimele crestând frânghia spânzurătorii în aşa fel încât aceasta ceda cu doar câteva secunde înainte ca omul să se asfixieze din cauza strânsorii) nu se compară cu acesta.

– Vă rog, uitați-vă la sfoara despre care vorbim – aşa cum spunea şi Lestrade, este Roasă, dar priviți ce se-ntâmplă dacă unesc cele două capete! Priviți!

– Este netedă... observă Watson.

– Ca şi când ar fi proaspăt tăiată! spuse şi Wiggins.

– Întocmai. Cineva suficient de ingenios a crestat frânghia în interior, astfel încât să pară – pentru Zalinda şi pentru oricine altcineva – că e numai bună, când de fapt ea era goală pe dinăuntru. Abia când frații au început să se balanseze pe ea a cedat, sub greutatea lor. Dacă vă uitați la celălalt capăt, o să vedeți că arată exact la fel.

– Dar ce instrument ar fi putut cresta sfoara într-un asemenea fel, mai ales că ar fi trebuit să taie prin interior? întrebă Lestrade făcând ochii cât cepele.

– Uimitor, Lestrade, perspicacitatea dumitale mă uluieşte! răspunse Holmes, după care scoase din buzunar plicul în care pusese obiectul găsit în rumeguş.

Wiggins şi Alfie întinseră gâturile ca să vadă mai bine.

– Un ac, Holmes? zise Watson cu neîncredere.

– Nu chiar...

Holmes întoarse uşor dispozitivul şi trase de capete, scoțând la iveală lama din mijloc. Apoi apăsă din nou, iar de data asta rămase desfăcut, cu tăişul la vedere. Având în jur de opt centimetri, nu depăşea cu mult grosimea unei funii pentru echilibristică.

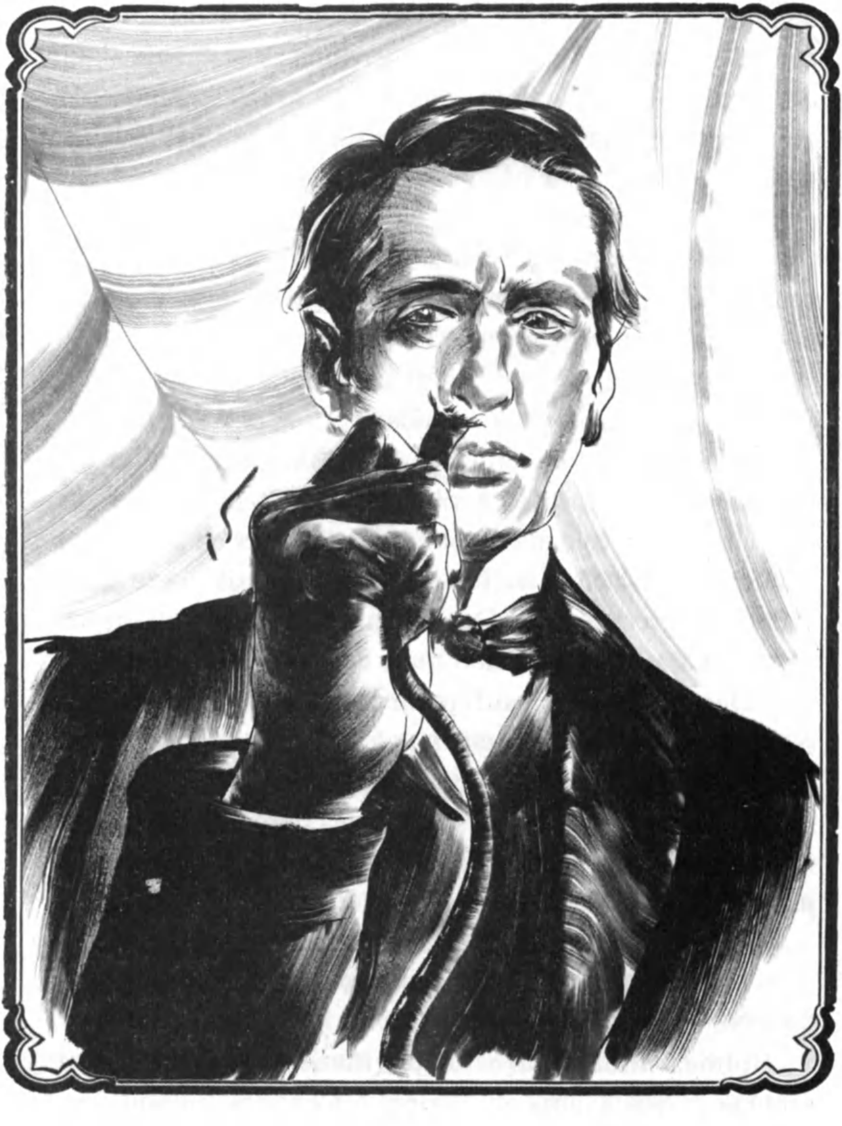

Cineva suficient de ingenios a crestat frânghia în interior.

– Domnilor, gândiți-vă numai câtă pricepere şi dibăcie presupune alcătuirea acestui obiect! Apucându-l de margini, criminalul a aşezat instrumentul în interiorul sforii; apoi, după ce a tras şi a răsucit un pic, a desfăcut dispozitivul, a introdus lama înăuntru, după care l-a blocat la loc. La sfârşit, prin mişcări scurte de du-te-vino, a reuşit să scobească frânghia pe dinăuntru, fără să afecteze aspectul ei exterior.

– Dar de ce nu l-a luat cu el? întrebară Wiggins şi Watson în acelaşi timp.

– Tocmai asta e – până şi dispozitivele cele mai strălucite au dezavantajele lor – odată desfăcut, nu se mai închide la loc atât de uşor. Fără îndoială, după ce asasinul nostru și-a terminat treaba, nu l-a mai putut strânge ca să-l ia cu el, pentru că asta ar fi-nsemnat să taie frânghia din nou. Apoi şi-a dat seama că, dacă ar fi împins dispozitivul de tot înăuntru, s-ar fi văzut doar capătul, care, după cum vedeți, nu e mai mare decât un vârf de creion. Deci era puțin probabil să fie observat.

Barboza se uită la detectiv, fără încordarea de mai devreme.

– Dar de ce s-ar osteni cineva atât de mult pentru aceştia trei? întrebă el.

– Domnule Barboza, de fapt, domnule Abel Price, pentru că aşa vă numeați înainte de a deveni celebru, exact asta vreau şi eu să ştiu. Lestrade, am să te caut diseară la birou să-ți spun ce am mai aflat. Că tot veni vorba, domnule Price, ați găsit cumva înlocuitori pentru numărul fraților Zalinda?

– Păi da... trapeziştii noştri, Zburătorii Jones. Ei vor merge pe sârmă de-acum înainte... mormăi uimit proprietarul circului.

– Foarte la îndemână, aş zice. Hai, Watson, e timpul să mergem!

Apoi Holmes le făcu semn băieților să-l urmeze la trăsură. Aceştia, care atâta aşteptau, îl urmară nerăbdători.

– Vedeți că am avut dreptate în legătură cu familia Jones? întrebă Alfie. Acum îmi dați guineea?

– Nici vorbă! răspunse Watson.

– N-am vorbit cu dumneavoastră, domnule!

Wiggins îi puse lui Alfie mâna pe umăr și se uită la detectiv.

– Ce vreți să facem în continuare, domnule?

Acesta zâmbi.

– Of, Wiggins, ești mereu atent la ce urmează. Bravo, băiete, perseverezi!

Băiatul clătină din cap, deși încă îl mai durea palma.

– În cazul ăsta, stați cu ochii pe Karlov, aruncătorul de cuțite, și pe cei din familia lui! continuă Holmes. Amicul nostru blond ar putea fi deja pe cale să câștige o guinee... Oricum, eu trebuie să obțin și alte informații. Intenționez să cumpăr niște sfoară...

CAPITOLUL 9

Ştrengarii fac cunoştinţă cu Pilar

Când sosi Pilar, Ştrengarii stăteau lângă carusel, sfătuindu-se în legătură cu ce urmau să facă. Fata îi făcu semn lui Ozzie şi zâmbi, ca şi cum aranjaseră să se întâlnească acolo; acesta se făcu mic de ruşine.

Alfie se uită la el încruntat.

– Cine e? Sper că nu primim şi fete în gaşca noastră, nu? zise el pe când încerca să deseneze circul în noroiul de pe jos.

– Fetele nu sunt foarte isteţe! zise Elliot tuşind.

Îi plăcu însă pelerina lui Pilar, mai ales că se şi vedea cu o pereche nouă de pantaloni cusuţi din materialul acela grozav.

Ozzie îi puse apoi la curent cu toată povestea.

– Deci ei sunt amicii tăi... zise ea apropiindu-se şi postându-se între el şi Wiggins, care avea aceeaşi înălţime ca ea.

Aplecându-se spre Ozzie, Wiggins îi şopti în răspăr:

– N-avem timp de discuţii, Oz, ştii bine că avem treabă!

Ceilalţi băieţi începură să râdă, dar Pilar nu părea să-i ia în seamă. La un moment dat, se desprinse de ceată şi se căţără pe unul dintre caii de la carusel, foarte sigură pe ea.

Sper că nu primim şi fete în gaşca noastră, nu?

– Eu ştiu cel mai bine circul, pentru că locuiesc aici; iar dacă vreți să ştiți ce au pățit frații, aveți mare nevoie de mine.

Undeva, mai departe, se auzi strigătul unui elefant.

– Ne descurcăm şi singuri, mulțumim! răspunse Ozzie politicos.

– N-aş prea zice, replică ea, zâmbind mulțumită.

Colțurile buzelor i s-au ridicat, făcând-o să pară deopotrivă delicată şi amenințătoare.

– Tu ştii cine suntem noi? Suntem Ştrengarii de pe Baker Street! spuse Wiggins, aşteptând reacția fetei.

Pilar nu auzise nimic despre ei.

– Am fost aleşi de către cel mai mare detectiv al Londrei, domnul Sherlock Holmes, să ajutăm la cercetarea celor mai dificile cazuri ale lui. Te asigur că numai floare la ureche nu e! termină el, ridicând mâna bandajată.

Fără să se arate impresionată, fata răspunse:

– Cine, bărbatul care a venit cu polițiştii? Acela înalt şi slab?

– Nu mai stăm de poveşti! Eu şi colegii mei avem lucruri de pus la cale. Acum, dacă nU vă supărați... zise Ozzie.

– Dacă nu ați plecat încă înseamnă ca v-a lăsat să mai aflați câte ceva – trebuie neapărat să începeți cu familia Jones şi cu Karlov! răspunse Pilar, ținându-se cu o mână de căluşel şi cu cealaltă bătându-se uşor pe buză.

Apoi îşi îndreptă privirea către corturile mai mici din jurul circului mare şi spuse mai mult pentru ea:

– Vă pot fi de folos.

Băieții începură să strige şi să fluiere, dar Ozzie reuşi să calmeze spiritele. Poate chiar avea cum să-i ajute.

Wiggins, văzând că amicul lui se răzgândise în legătură cu fata, zise:

– Uite cum facem, Oz – tu, Alfie şi don'şoara mergeţi după Karlov, iar eu şi ceilalţi băieţi îi căutăm pe cei din familia Jones.

– Păi eu...

– E o idee foarte bună! răspunse Pilar, sărind de pe căluşel. O să-i găsiţi fie în caravanele de pe margine, cum mergeţi spre circ, fie înăuntru, exersând. Iar Karlov, ei bine, el este în cortul său.

– Vin şi eu cu voi; nu merg nicăieri cu o fată! se plânse Alfie.

Pilar îşi puse mâinile-n şold, oftând zgomotos.

Wiggins stătu un pic pe gânduri – putea să-l lase pe Rohan cu ceilalţi, mai ales că era de încredere, şi să meargă el în locul piticului.

– Atunci vin eu cu voi, Oz! Rohan, tu şi restul mergeţi după familia Jones!

Rohan încuviinţă din cap.

Apoi, înainte ca Wiggins să mai apuce să dea şi alte indicaţii, Pilar îl studie din cap până-n picioare şi zise:

– Atunci aşa rămâne. Veniţi după mine, cortul lui Karlov e în partea asta!

CAPITOLUL 10

Pilar, față-n față cu aruncătorul de cuțite

Ozzie și Wiggins porniră pe urmele fetei, iar Rohan și ceilalți plecară și ei, în direcția opusă.

– Mai spune-ne câte ceva despre Karlov! ceru Ozzie.

– E un om ciudat, care își iese foarte ușor din fire – nu-mi place deloc. Asistenta lui, Penelope, pe de altă parte, era o femeie foarte frumoasă – eram prietene. Când eram mai mică, m-a ajutat să învăț engleza; iar eu, în schimb, i-am dat lecții de spaniolă și de limba rromani, limba țiganilor. Anul trecut, mi-a dăruit pelerina asta cadou. A făcut-o chiar ea. Pilar ridică ușor marginile, studiindu-le cu tristețe, apoi continuă: Karlov voia s-o facă soția lui, dar ea era mult prea tânără pentru el. Cumva, a reușit să reziste avansurilor, rămânând în același timp asistenta lui. Mi-e dor de ea... încheie Pilar cu vocea întretăiată.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Ozzie încurcat.

– În ultimul timp, Penelope petrecea foarte mult timp cu Cesar Zalinda. Nu prea vorbea despre asta, dar nu era greu să-ți dai seama că era schimbată – fericită, mai exact. Karlov intrase la bănuieli și a început să fie gelos. În urmă cu trei zile au dispărut amândoi și nu mai știe nimeni nimic despre ei. De atunci, Karlov nu a mai ieșit din cortul lui.

– A continuat să apară în spectacole? spuse Wiggins curios.

– Da, dar nu mai vrea nimeni să-l asiste, aşa că numărul lui nu a mai avut succesul de altădată.

– Ne-am putea folosi de asta...

– Ce vrei să spui, Oz?

– Păi, dacă se află în căutarea unui asistent, aş putea să ajung la el pretinzând că-mi caut de lucru, apoi să mă ofer să-l ajut.

Wiggins dădu din cap aprobator.

– Mereu ai câte un plan, Oz.

– Cine-a mai auzit de un aruncător de cuțite care să aibă un băiat pe post de asistent? râse Pilar.

Ozzie şi Wiggins tăcură – adevărul era că nici unul dintre ei nu mai văzuse un astfel de spectacol, nefiind foarte siguri ce trebuia să facă un asistent.

Apoi, când ajunseră lângă un cort cu perdea de satin roşu, fata se opri şi spuse:

– Aş putea să mă ofer eu; ştie cine sunt şi m-a văzut de-atâtea ori ajutând-o pe mama în spectacole. Voi rămâneți afară şi ascultați, iar eu încerc să-l trag de limbă cât mai mult – poate se scapă cu ceva.

– Dar tu nu ai experiență în aşa ceva. O să-i trezeşti suspiciuni... răspunse Ozzie.

– Dacă mergeți în partea laterală a cortului şi ridicați clapa, veți putea vedea şi ce se-ntâmplă înăuntru. O să mă asigur că se uită în altă parte, ca să nu cumva să vă vadă.

Amândoi băieții încercară să o oprească, dar deja era prea târziu – Pilar trăsese perdeaua, strecurându-se în cort.

Ceilalți băieți îi găsiseră şi ei pe cei din familia Jones, în cortul cel mare.

– Sunt sus, pe sârmă. Cum Dumnezeu să ne facem treaba dacă ei sunt cocoțați acolo? spuse Elliot nervos, înroşindu-se până la urechi.

– O să trebuiască să aşteptăm... îi răspunse Rohan aproape indiferent.

Alfie stătea pe jos, în spatele băncuţelor pentru spectatori, şi se juca cu Shirley, lăsând-o să coboare şi să urce la loc pe mânecile cămăşii. Văzuse pe cineva dresând canari care mergeau pe sârmă şi şoricei care ţineau stegulețe, iar acum se gândea la câți bani ar putea aduce un astfel de număr pe stradă. Plănuia să-l pună pe Wiggins s-o dreseze, asemenea celorlalte animale de la circ. Până una-alta, stăteau cu toţii sub băncuțe, privindu-i pe cei din familia Jones cum exersau.

– Ţineţi minte... după ce dovedim că sunt vinovaţi, mă duc să-mi iau guineea! zise Alfie.

– Ţi-ai cheltuit deja şilingul pe tras cu ochiul la antrenamente, iar acum te lăcomeşti la guinee! răspunse Elliot. Nici măcar nu s-a deschis încă circul, şi te-au şi lăsat fără gologani, doar ca să-i vezi repetând...

Alfie îl lăsă să vorbească, deşi ştia că avea dreptate; continuă s-o mângâie pe Shirley.

– Eşti doar gelos că n-ai fost şi tu la spectacol! A fost despre *asasinarea* unei femei, una foarte frumoasă. Au arătat-o înainte să moară, pe când se legăna într-un balansoar, în grădină, şi apoi, după, când, în a treia noapte, i s-a înfăţişat în chip de fantomă mamei ei. Iar în final, spiritul femeii le-a dezvăluit indiciile crimei.

– Taci, prietene, dacă nu vrei să te dai de gol! zise Rohan, punându-i mâna pe creştet.

Ceilalţi băieţi îi priveau în tăcere pe echilibrişti mergând pe sârmă. Le trecuse de mult cheful de a mai lucra la circ; erau obosiţi şi le era foame.

Zăpăciţi, Wiggins şi Ozzie se uitară unul la altul, apoi merseră într-un suflet la locul indicat de Pilar. Se aşezară în

fânul de pe jos şi ridicară uşor clapa. Wiggins încercă apoi să dea paiele la o parte, ştiind că îi puteau provoca amicului său o nouă criză de astm.

Cortul era foarte întunecat; singura lumină dinăuntru era albastră şi venea de la o lanternă. Pe jos erau împrăştiate sticle goale de alcool, farfurii şi castroane murdare, pachete goale de ţigări, cutii de biscuiţi şi haine purtate care degajau un miros greu. În cort se mai aflau şi cufere descoperite din care ieşeau la iveală tot felul de obiecte înspăimântătoare – lanţuri, o lamă de fierăstrău cu dinţi fioroşi, nuiele de metal lungi care semănau cu nişte suliţe, un ciomag şi un morman de sfoară.

Pilar nu se obişnuise încă bine cu întunericul, când dădu cu ochii de discul pe care îl folosea Karlov în numărul său. Înalt cât un stat de om, era înfăşurat cu piele şi ţintat cu butoni metalici din loc în loc. Şi, deşi nu era primul cort în care intra, lui Pilar i se făcu pielea de găină.

Undeva în spate, lângă pat, se auzi o mişcare. Fata se uită în colţul cortului şi, în lumina slabă dinăuntru, îl putu vedea pe Karlov ridicându-se în capul oaselor. Apoi se frecă la ochi mârâind şi o privi atent, după care aprinse lanterna. Pilar simţi că înlemneşte.

– Eşti adevărată ori eşti vreo blestemată de arătare? întrebă bărbatul.

Fata îi zări atunci pe Ozzie şi pe Wiggins, care tocmai îşi vârâseră capetele prin spărtura cortului.

– Sunt eu, Pilar! zise ea prinzând curaj.

– Vino mai aproape! răspunse Karlov neschimbat.

Pilar făcu câţiva paşi, şovăind.

– Ce vrei, fiică de ghicitoare? Nu ştii că ţiganii îmi aduc ghinion?

Bărbatul se ridică cu greu în picioare – era neras, avea ochii roşii, iar părul nespălat şi încâlcit îi era ciufulit, semn că nu se dăduse jos din pat de ceva timp. Purta o cămaşă albă, murdară şi largă, care-i acoperea cu greu burta proeminentă. Târându-se până la masă, începu să răscolească prin obiectele aruncate acolo, făcând sticlele goale să zăngăne.

– Îmi pare rău de Penelope. Şi mie îmi lipseşte. Era prietena mea...

Karlov se opri brusc.

– Ce? Ce-ai spus? Se repezi la Pilar, ridicând pumnul şi apucând-o de gluga pelerinei. Să nu te mai prind că rosteşti vreodată numele ei în fața mea, ai auzit?

Fata începu să tuşească din pricina strânsorii.

Ozzie începu şi el să simtă un gâdilat în gât, aşa că prinse a respira mai rar şi mai adânc. Împreună cu Wiggins, încercă fără succes să se strecoare în cort pentru a sări în ajutorul fiicei ghicitoarei.

Apoi, furia bărbatului se risipi la fel de repede cum îi venise. Acesta se întoarse la masă, cotrobăind iar prin stiva de resturi.

– Oho, iată elixirul! spuse el, dând conținutul unei sticluțe pe gât.

Pilar se frecă în locul unde gluga îi vătămase pielea.

– Copilă, de ce ai venit să mă deranjezi? zise el domol.

– M-am gândit să te ajut. Am crezut că ai nevoie de o asistentă...

– O asistentă, auzi la ea! strigă el. Vrea să-i ia locul asistentei mele?!

Fata făcu câțiva paşi înapoi.

Karlov duse sticla la gură şi sorbi cu poftă, iar ea se gândi să plece – era imposibil să se înțeleagă acum cu el.

Se repezi la Pilar, ridicând pumnul
și apucând-o de gluga pelerinei.

Între timp, Wiggins reuşise să ridice baza cortului atât cât să se strecoare înăuntru, dar rămăsese pe poziţii împreună cu amicul său, având să intervină doar în caz de nevoie. La un moment dat, Ozzie nu mai putu să se abţină şi începu să tuşească.

– Ce-a fost asta? întrebă aruncătorul de cuţite, cu ochii spre capătul cortului.

Wiggins dădu drumul clapei cortului şi îl bătu pe Ozzie pe spate. Acesta tuşi din nou.

– Demoni afurisiţi! şopti bărbatul, apropiindu-se cu lanterna de locul în care se aflau băieţii.

Pilar începu să tuşească de mama focului şi spuse:

– Iertaţi-mă, domnule!

Acesta se întoarse către ea, zicând:

– Ah, tu erai! Nu ştiu ce e cu voi, ţigani afurisiţi, de împrăştiaţi tot felul de boli în jurul vostru – ar trebui să vă strângă pe toţi şi să vă izoleze undeva!

– Mă simt mai bine acum. Mama zice că probabil am luat vreun virus, ceva, de la clovni.

Ozzie puse mâna la gură şi reuşi să-şi înăbuşe tusea.

– Iartă-mă, draga mea, după cum vezi, nu prea sunt în apele mele zilele astea... Aş fi bucuros să dăm o probă pentru postul de asistentă.

Zâmbi amar şi se apropie de fată. Apoi, apucând-o de mână, o conduse către disc. Luă un scaun şi o urcă pe el, după care îi prinse mâna sus, legând-o cu una dintre fâşiile din piele.

– Totul e să rămâi calmă, drăguţă, bine? spuse el, potrivind strânsoarea din talie. Dacă îţi păstrezi calmul, oamenii nu se vor teme pentru tine. Acum, aşază-ţi picioarele în suporturi!

Fata îl ascultă, iar el îi strânse legătura în dreptul gleznei drepte.

– Penelope a fost dintotdeauna calmă şi aşezată – de-asta n-am ştiut niciodată ce se petrecea cu adevărat în mintea ei... spuse Karlov prinzându-i şi glezna stângă.

Pilar era acum prinsă bine, cu mâinile, picioarele şi capul aşezate astfel că părea o stea în cinci colțuri.

– Acum, hai să vedem dacă te pierzi cu firea sau nu, bine?

Bărbatul luă scaunul şi aşeză în locul acestuia un reazem.

Pilar ştia despre ce era vorba – mai văzuse acel număr până atunci. Cu toate astea, abia acum, când roata prinse a se învârti, îşi dădu şi ea seama de primejdia care o păştea şi în care se băgase singură.

Din tribune, Ştrengarii văzură o siluetă strecurându-se deasupra lor. Băieții se îngrămădiră la spătare ca să vadă un clovn pictat, îmbrăcat în haine foarte largi, cu un guler pe măsură. Stătea cu mâna-ntinsă, ca şi cum aştepta să-i umple cineva castronul cu mâncare.

– Ia să văd... – *Vaaai, bietul Yorick! L-am cunoscut, Horațiu, era un om tare glumeț şi de treabă. M-a scos de-atâtea ori din încurcătură...*[1]

– Cu cine vorbeşte? şopti Alfie.

Ceilalți îi făcură semn să tacă.

Atunci intră şi un al doilea clovn, cu pălăria căzută pe ochi. Avea două ceşti cu ceai în mână şi o cutie de biscuiți sub braț.

---

[1] Citat celebru din piesa de teatru „Hamlet" de William Shakespeare

– E vremea să bem un ceai în cortul cel mare; poftim! Cine eşti azi, Romeo?

– Nici vorbă, neghiobule – sunt prinţul Danemarcei! răspunse acesta, luând ceaşca.

– Un biscuit digestiv? se oferi Pălărie Bleagă.

– Nu te gândeşti niciodată să joci un rol mai răsărit decât cel al neghiobului, aşa cum faci în fiecare zi?

– Păi nu ştiu ce să zic – mulţimea se bucură întotdeauna când mă vede şi toată Lumea râde cu poftă...

– Gândeşte-te numai cum trebuie să arate adevărata lume a teatrului: cu tragedii, drame şi spectatori în toată firea!... zise Guler Lat, apoi luă un biscuit şi îl cufundă în ceai. Are gust de săpun! sări el cât colo.

– E din plante. Trebuie să-l laşi să se aşeze, atâta tot.

– Nu zău?! Ce-ai făcut, mi-ai pus săpun în ceai?

– Nu. Am pus apă curată, direct din butoi.

– Şi unde-a stat butoiul?

– Lângă cortul elefantului.

– De când iei tu apă de-acolo? întrebă Guler Lat aruncând ceaiul pe jos.

Picăturile săriră pe băieţi, udându-i.

Clovnul muşcă din biscuit, iar Pălărie Bleagă sorbi din ceai.

– Mie-mi place.

– Asta pentru că ai *papilele gustative* ale unui purice, imbecilule!

Zâmbetul pictat al lui Pălărie Bleagă se pleoşti de tot.

– Hai, Watty, nu te mai smiorcăi în faţa mea!

Era prea târziu însă, pentru că acestuia începură să i se scurgă lacrimi pe obraji, stricându-i machiajul fără cusur.

– Hai, iartă-mă! Dar acum termină cu văicăreala, bine? spuse împăciuitor Guler Lat.

Celălalt clovn se supuse şi rămaseră amândoi tăcuţi, urmărind acrobaţiile de pe sârmă ale echilibriştilor, fără să-i observe pe băieţii ascunşi în apropierea lor.

Între timp, Karlov se clătină până la masă şi desfăcu o legătură mare de piele, din care ieşiră la iveală douăzeci de cuţite lungi, ascuţite şi aşezate într-o ordine desăvârşită. Pilar se rotea în continuare, pironită de discul cel uriaş.

Aruncătorul de cuţite mai trase o duşcă, după care luă un cuţit din trusă şi-l aruncă fix lângă braţul drept al fetei. Apoi, când bărbatul îl trimise învârtejindu-se în aer şi pe al doilea, Pilar nu se mai putu abţine să nu scoată un icnet.

– Rămâi calmă! Aşa... zise el, şi aruncă încă un cuţit, care se înfipse în dreptul umărului.

Wiggins, care trăsese iar clapa cortului ca să se uite înăuntru, privea îngrozit cum Karlov continua să bea whisky şi să arunce cuţite în direcţia lui Pilar.

– Ăsta-i nebun; mă duc după ea, Oz! şopti el.

– Stai!

Băiatul se uită înapoi la Ozzie, care părea să cerceteze atent cu privirea întregul cort. Cum de putea să se concentreze la orice altceva decât la viaţa fetei, care tremura acolo de frică?!

Fără să scoată un sunet, Ozzie se strecură în cort şi îi făcu semn lui Wiggins să-l urmeze.

După ce aruncă şi al treilea, apoi al patrulea cuţit, bărbatul se întoarse la disc.

– Te descurci bine. Hai să vedem cât de mult rezişti! spuse el, şi învârti manivela ca un nebun, ceea ce făcu discul să se rotească din ce în ce mai repede.

* * *

– Acest Indigo pare că s-a născut pe sârmă – e foarte talentat! remarcă Pălărie Bleagă.

– Crede-mă, Indigo are tot ce-i trebuie unui om rău. Cu barba ascuțită şi creştetul ras, zici că-i un mefistofel, doar al nostru. Pare un pic prea încântat de noua lui acrobație – nu ştiu, ca şi când ar crede că a fost a lui dintotdeauna... zise Guler Lat, întinzându-se după un biscuit. Am auzit că a stat şi pe la închisoare, la Reading, unde a făcut muncă silnică. Nimeni nu ştie de ce, dar nu cred că ar fi ajuns acolo dacă nu merita...

– Vedeți? Familia Jones e vinovată! sări Alfie.

Rohan îi puse mâna la gură.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu frații Zalinda? întrebă Pălărie Bleagă.

– Nu ştiu ce să zic – poate că Indigo a fost atât de mânat de ambiție, încât a tăiat frânghia de sub picioarele fraților. Pare în stare...

Guler Lat împinse pieptul înainte şi începu să recite:

– *Înconjurați-mă, dar, cu oameni graşi;* Indigo, *cel de-acolo pare slab şi mă priveşte hulpav... În plus, gândeşte prea mult – astfel de oameni sunt tare periculoşi*[1].

– Crezi?

---

[1] Citat renumit din piesa „Iulius Cezar“ de William Shakespeare

– Of, nu ştiu... Mă gândesc şi la Karlov, care e măcinat de gelozie şi nebun de legat. Pun pariu că se pricepe de minune la tăiat frânghii!

– Nu. El îl ura doar pe Cesar; n-avea nimic cu ceilalţi.

– E adevărat ce spui, dar nu se aplică şi în cazul lui – nebunia nu cunoaşte limite. E un monstru afurisit care otrăveşte totul în jur.

– Îmi pare rău pentru fraţi, dar, dacă stau să mă gândesc bine, se comportau destul de ciudat în ultimul timp. Nu crezi? spuse Pălărie Bleagă. Stăteau toată ziua doar ei, refuzând să aibă de-a face şi cu noi, restul. Mai mult decât atât, atunci când a dispărut Cesar, nu au suflat nimănui o vorbă – era ca şi cum n-ar fi fost deloc surprinşi ori supăraţi din cauza asta.

– Aşa e. Petreceau mai tot timpul cu vânzătorul ăla de sfoară – tare ciudat om. Alt semn rău, ascultă la mine! Străinii aduc întotdeauna ghinion, iar ăsta, deşi se îmbrăca mereu elegant, ca un adevărat domn, cred că nu era altceva decât un pungaş. Cu câteva zile înainte de a muri, i-am văzut pe fraţii Zalinda în compania lui, noaptea, târziu – ce treabă să fi avut la ora aia?

Pălărie Bleagă oftă prelung.

– Şi acum, uită-te la noii echilibrişti, sus acolo, pe sârmă, mergând de parcă fraţii n-ar fi existat nicicând... Ştii ce se zice: ghinionul unuia e norocul altuia.

– Că tot veni vorba de lucruri bune, de ce nu mergem în vizită la Angelina şi la Balina? Stau şi eu de vorbă cu Angelina, iar tu – cu Balina.

Guler Lat zâmbi cu viclenie.

– Nu se lasă prea uşor Balina asta, dar nici de lăsat nu e...

– Întâi îmi refac machiajul, după care mergem să culegem nişte flori sălbatice, bine?

– Da, ca să le zăpăcim minţile feciorelnice, da... chicoti Guler Lat, apoi părăsiră amândoi cortul cel mare.

– Hai să ne oprim, mi-a ajuns! zise Pilar cu vocea pierdută.

– O să ne oprim numai şi numai când spun eu. Nu de alta, dar încă eşti extrem de calmă, cum era şi cealaltă...

Se apropie legănându-se de sticlă şi de cuţite.

Când aruncă şi cel de-al cincilea cuţit, care se înfipse fix lângă urechea dreaptă a fetei, aceasta nu scoase nici un sunet.

– E prea uşor! spuse Karlov, apucând o oglindă cu mâner de pe masă.

Apoi se întoarse cu spatele la ea şi luă încă un cuţit, după care, ochind discul în oglindă, ţinti, aruncând cuţitul pe deasupra umărului drept. De data asta, cuţitul îi prinse fetei părul, iar aceasta ţipă.

Ozzie şi Wiggins ieşiră de după unul dintre cufere, cu un ghem de sfoară sub braţ. Făcură un lasou şi îl doborâră pe Karlov la pământ. Bărbatul, care numai firav nu era, începu să se zvârcolească şi să înjure.

– Hai să vedem cât rezişti tu acum! îi spuse Wiggins în răspăr.

Apoi termină de legat frânghia, în timp ce Ozzie pironea celălalt capăt de barele cu care era prins discul. Roata se învârti în continuare, trăgându-l pe Karlov drept spre ea. Greutatea lui o făcu însă să se domolească.

Când în sfârşit se opri, bărbatul se văzu legat fedeleş de-a lungul barelor metalice.

– Dezlegaţi-mă, potăilor ce sunteţi! urlă el din toţi rărunchii.

Băieţii se repeziră să o dezlege pe Pilar, după care o dădură jos de pe disc. Aceasta îşi trase sufletul, încercând să-şi

recapete echilibrul. Odată aşezată cu picioarele pe pământ, se împiedică însă şi căzu peste ei. Cei doi o ridicară, apucând-o de după umeri.

– Hai să mergem! spuse Wiggins, la gândul că trecătorii ar fi putut auzi strigătele bărbatului.

– Nu, stai! răspunse Ozzie.

Karlov se rostogolea în funia strânsă, cu faţa roşie ca racul.

– Lua-v-ar întunericul să vă ia! îi blestemă el, pierdut.

– Îţi dăm drumul numai dacă ne spui tot ce ştii despre moartea fraţilor Zalinda! îi spuse Ozzie.

– La naiba cu voi toţi!

Atunci băiatul apucă un cuţit din trusă şi îl îndreptă spre Karlov. Wiggins şi Pilar priveau încordaţi întreaga scenă.

– Nu uita că ai băut şi, dacă mai stai aşa, cu capul în jos, o să leşini. Nu se ştie cât durează până te găseşte cineva... ar putea să treacă ore întregi. Plus că, dacă nu mă-nşel, atârnatul ăsta îţi poate afecta grav creierul. Faci cum vrei!... Apoi, întorcându-se la Wiggins şi Pilar, zise: Hai să mergem!

– Staţi! urlă el, oprindu-se din înjurat. Ce treabă aveţi voi cu neisprăviţii ăia?

– Tot ce vrem să aflăm e ce ştii tu despre asta.

– Da-ţi-mi drumul, şi...

– Întâi vorbeşte, şi pe urmă te eliberăm!

– Blestemăţie! De ce mi-ar păsa de ei, mai ales după ce mi-au luat-o pe micuţa Penny? începu să se vaite Karlov.

Ozzie nu răspunse nimic, aşteptând.

– Nu ştiu nimic despre moartea bestiilor ălora, dar sunt convins că nu a fost doar un accident. I-am văzut în noaptea de dinainte – au plecat toţi patru în aceeaşi trăsură, cu tot cu Penny a mea şi cu pungaşul care vindea sfoară. Nu-mi venea să cred că m-a lăsat aşa, după patru ani... De fapt, am fost

atât de uluit, încât n-am făcut nimic. După vreo trei ore s-au întors, dar Penny nu mai era cu ei...

Karlov începuse să plângă de-a binelea, iar vaietele lui umpleau cortul.

– I-am întrebat ce s-a-ntâmplat, dar n-au vrut să sufle-o vorbă, iar străinul dispăruse şi el. Of, Penny, de ce m-ai lăsat aşa?

Ozzie dădu uşor din cap.

Wiggins îi spuse lui Karlov să se pregătească şi tăie sfoara.

CAPITOLUL 11

Confruntarea dintre Ozzie și Indigo Jones

Rohan și ceilalți băieți se întâlniră cu Pilar, Ozzie și Wiggins lângă cortul doamnei Estrella. După ce făcură schimb de informații, bazându-se și pe cele spuse de clovni, căzură de acord să îl elimine pe Karlov de pe lista suspecților. Cu toate astea, Guler Lat îl acuzase în mod repetat pe Indigo Jones, așa că Ozzie le sugeră celorlalți să încerce să stea de vorbă cu el. Cum el era șeful trupei, dar avea și un trecut nu tocmai strălucit, părea cel mai probabil să fie vinovatul. Așadar, Ștrengarii căzură de acord ca Ozzie să meargă și să vorbească cu el – până la urmă știa exact ce întrebări să pună, mai ales că și Indigo era uns cu toate alifiile. O luară toți spre cortul cel mare, dar nu se gândiseră că Indigo se afla încă pe sârmă.

– Iertați-mă, domnule, aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră!

De sus, de pe suport, echilibristul văzu un băiat pirpiriu, cu o pălărie cât toate zilele pe cap. Nu era cel mai bun moment pentru vizite, mai ales că nici nu se deschisese încă circul. Indigo se uită în jur, dar nu mai dădu cu ochii de nimeni – erau doar el și Ozzie.

– N-am timp de autografe, nu vezi?

– Cu tot respectul, domnule, nu pentru autografe am venit.

– Nu? Atunci ce cauți aici? întrebă Indigo, uitându-se fix în față.

De sus, cu pantalonii mulați şi negri, bandana roşie legată pe creştetul chel şi barbişonul ascuțit, ca de păcură, echilibristul semăna cu un joker cocoțat pe un pachet de cărți de joc.

– Sunt aici pentru un soi de interviu în legătură cu talentul dumneavoastră. Tatăl meu lucrează la ziarul *Dispatch*, iar eu sunt asistentul lui. Ar vrea să scrie un articol despre dumneavoastră şi despre numărul pe care îl faceți.

Indigo se simți flatat – el şi restul clanului nici nu se urcaseră bine pe sârmă şi deja făceau vâlvă.

Băiatul scoase un caiețel şi un creion din buzunarul de la haină şi le flutură în aer, ca şi cum ar fi ademenit un câine cu o bucată de carne. În mod surprinzător, Indigo nu înghiți momeala.

– După cum vezi, sunt foarte ocupat; dacă vrei să stăm de vorbă, urcă aici! zise bărbatul râzând şi păşind pe frânghie.

Între timp, Pilar şi restul băieților priveau totul de sub tribune, pe măsură ce Indigo înainta sigur pe el spre stâlpul din mijloc.

Ozzie merse tăcut către centrul cortului şi privi în sus. I se părea că Indigo se află la kilometri distanță. Simți cum îl ia cu amețeală numai privindu-l. Apoi îşi aminti că Domnu' se baza pe ei, aşa că trase adânc aer în piept şi începu să urce.

– E nebun de legat! şopti Wiggins.

Pilar nu răspunse, dar ochiul stâng începu să i se zbată – semn care-i trăda, fără doar şi poate, îngrijorarea.

– N-ar trebui să urce! adăugă Wiggins.

„Continuă să vorbeşti, şi cațără-te mai departe!" îşi spuse Ozzie.

– Domnule Jones, este greu să mergi pe sârmă după întâmplarea de aseară?

Indigo îşi vedea de treabă, cu privirea înainte.

– Credeam că interviul este despre mine şi Zburătorii Jones.

– Păi chiar este, doar că, ei bine... sunteți atât de curajos! Unii, mai superstițioşi, s-ar teme să facă acest număr atât de repede.

– Băiete, vrei să mă dezechilibrez din cauza ta?

Indigo ajunsese deja la jumătatea frânghiei.

– O, nu, domnule! Mă întrebam dacă dumneavoastră, ca un echilibrist experimentat ce sunteți, aveți idee ce s-a-ntâmplat cu frații Zalinda. Cu atât mai mult cu cât ați fost colegi – trebuie că sunteți de-a dreptul devastați de întâmplare...

– Chiar crezi că se cuvine să vorbim despre astfel de lucruri acum? Mai bine îți povestesc despre familia Jones şi despre cum o să cucerim publicul cu numărul nostru uimitor!

Ozzie băgă numaidecât de seamă felul în care pronunțase bărbatul cuvântul „uimitor". Voia oare să le ia locul celor trei frați? Să fi fost el, oare, cel care le curmase acestora viețile?

Ozzie se concentrase atât de mult asupra urcuşului, încât abia când ridică privirea, îşi dădu seama cât de puțin mai avea până sus. Apoi se uită în jos şi simți cum i se face rău. Înspăimântat, se opri brusc, îmbrățişând stâlpul.

– Of, s-a speriat – frica şi greutatea urcuşului n-o să-i facă deloc bine! zise Wiggins.

– Rezistă, Oz! îi strigă Alfie.

Curând, i se alăturară şi ceilalți.

Mâinile şi picioarele băiatului încolăcite pe stâlp semănau cu nişte spaghete strânse pe furculiță. Îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să se oprească, dar era deja prea târziu. Privirea începu să i se încețoşeze şi îl cuprinse amețeala.

– Te-ai cam înverzit la faţă, băiete. Cum te simţi, aici, sus, după întâmplarea de aseară? întrebă Indigo, chicotind răutăcios. Aş vrea să te pot ajuta, dar, după cum vezi, am mâinile ocupate!

Apoi ridică bara pentru echilibru în aer şi o coborî la loc.

Ozzie închise ochii şi înghiţi în sec.

– L-aţi cunoscut pe vânzătorul de frânghie?

– Băiete, ai destule pe cap în momentul ăsta, ca să-ţi mai pese şi de unul ca Orlando Vile!

Ozzie încercă să se concentreze, repetând în minte mişcările pe care trebuia să le facă. Dacă reuşea să îşi imagineze că se află la doar câţiva metri de pământ, ar fi putut să urce mai uşor. Cu hotărâre, se desprinse de stâlp şi se căţără până la următoarea treaptă. Îşi fixă însă în minte numele vânzătorului de sfoară – Orlando Vile.

– Credeţi că frânghia a fost de vină sau altceva? întrebă Ozzie, redevenind sigur pe el.

– De ce pui toate întrebările astea? Cine eşti? zise Indigo, păşind nesigur.

Mai avea un sfert din sârmă de parcurs şi deja se înroşise zdravăn la faţă.

Într-un târziu, ajunse şi Ozzie sus, pe stativul din centrul cortului. Trase adânc aer în piept şi îl privi drept în ochi pe Indigo, care era la doar câţiva metri de el.

– Domnule Jones, am senzaţia că ştiţi ceva despre moartea fraţilor Zalinda – nu sunteţi obligat să vorbiţi cu mine despre asta, dar va fi mai puţin plictisitor decât dacă o veţi face cu autorităţile.

Indigo se îndreptă furios către Ozzie, care se trase câţiva paşi înapoi.

– Ce ne facem? îl întrebă Pilar pe Wiggins.

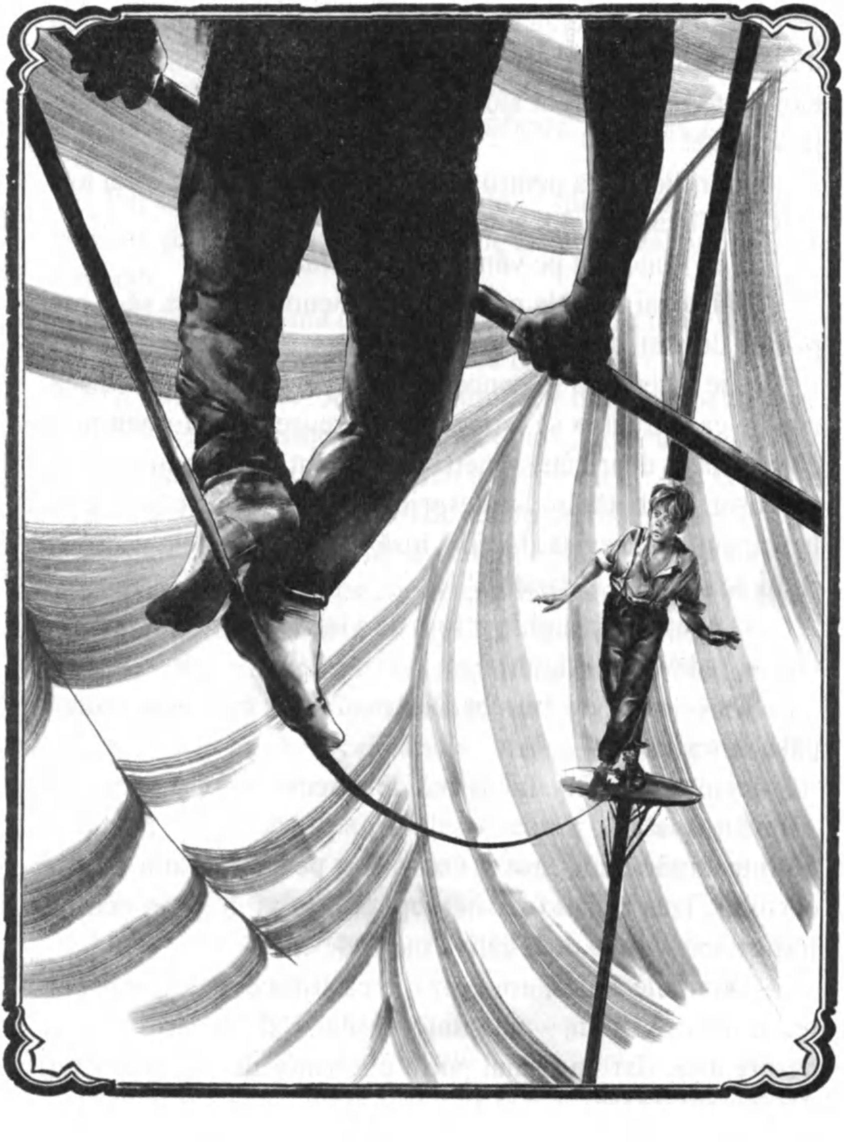

Domnule Jones, am senzația că știți ceva despre moartea fraților Zalinda.

– Aşteptăm.

Când ajunse lângă el, bărbatul nu se repezi la gâtul lui Ozzie, aşa cum se aşteptase el, ci aşeză uşor bara la loc, în suportul special de deasupra. Apoi îşi trosni degetele picioarelor, după care făcu acelaşi lucru şi cu degetele de la mâini. În tot acest timp, nu conteni să-l pironească pe băiat cu privirea.

– Spune-mi pentru cine lucrezi, înainte să te-arunc de-aici! îl ameninţă el, arătând cu degetul spre podeaua cortului. Nu e nimeni aici care să ne vadă.

Ozzie simţea bătăile puternice ale inimii şi se temu să nu facă o criză de astm.

– Încă o moarte, tot aici, n-ar da bine deloc! îngăimă el în cele din urmă.

Indigo îl apucă de gulerul hainei, făcând pălăria să-i zboare de pe cap. Aceasta se roti ca o farfurie zburătoare până atinse pământul.

Deodată se auzi un freamăt dinspre podea.

– Îţi faci prieteni noi acolo sus, Oz? strigă Wiggins, ţâşnind de sub băncuţele pentru spectatori.

La scurt timp ieşiră şi ceilalţi, împreună cu Pilar.

– Întotdeauna ai vrut să fugi în lume cu circul!

– Ai obţinut, în sfârşit, o audiţie?

Bărbatul se uită în jos şi spuse:

– Ce-i cu toată hărmălaia asta?

– După câte văd, sunt destul de mulţi martori... AcuM am să vă rog să-mi daţi drumul, domnule!

Indigo îl eliberă din strânsoare.

– Fraţii Zalinda au fost ucişi de cineva, domnule Jones, şi putem dovedi asta. Dacă nu aveţi legătură cu această poveste înseamnă că nu aveţi nimic de ascuns, nu? Şi tăcerea poate fi un răspuns...

Echilibristul începu să tremure, şi nu de furie. Să fi fost oare din cauza fricii?

– Nu ştiu nimic despre asta. Şi, chiar dacă aş şti, nu văd de ce v-aş spune tocmai vouă! răspunse el, apucând bara şi revenind pe sârmă. Te avertizez, băiete, nu e treaba ta şi nu ştii ce pericol te paşte dacă nu te potoleşti! Crede-mă când îţi spun că, dacă-ţi mai bagi mult nasul unde nu-ţi fierbe oala, ceva are să-ţi vină, negreşit, de hac!

CAPITOLUL 12

Pilar își dă puterile în vileag

Imediat ce Ozzie își reveni după întâmplarea cu Indigo, acesta, Wiggins, Pilar și restul băieților se întoarseră la cortul doamnei Estrella. Și, cum mama fetei nu era acolo, avură prilejul să schimbe câteva păreri în legătură cu moartea fraților Zalinda. Aerul era mai uscat înăuntru și, spre fericirea lor, dădură și peste un borcan cu turtă dulce. Pilar avu grijă să primească fiecare câte o bucată – toată lumea era mulțumită și cu chef de v**O**rbă.

– Ei bine, măcar am făcut tot ce-am putut... spuse Ozzie după un timp. Cred că a venit vremea să-i dăm Domnului raportul – pun pariu c-o să se bucure când o s-audă c-am aflat numele negustorului de frânghie.

Wiggins încuviință din cap.

Băieții se pregăteau să plece, când, deodată, se auzi vocea lui Pilar:

– Stați așa! zise ea nerăbdătoare. Adică... păi... n-am aflat nimic încă. Ar trebui să mai stați, să mergem să vorbim cu Barboza.

Fata se întreba dacă ei îi auzeau dezamăgirea din voce. Ştiau oare cât de mult se săturase de viața de la circ şi cât de mult îşi dorea nişte prieteni de vârsta ei?

– Nu e o idee rea, dar a vorbit deja Domnu' cu el; nu cred că mai are ce să ne spună.

– Atunci cu ceilalți din familia Jones – poate mai aflăm câte ceva!

Wiggins dădu din cap că nu.

– După discuția pe care a avut-o cu Ozzie, sigur le-a interzis să stea de vorbă cu noi.

Apoi toți băieții căzură de acord că sosise vremea să plece – făcuseră tot ce le stătuse în putință. Pilar încercă să-şi ascundă dezamăgirea; stătea în fața globului de cristal al mamei ei.

– Înainte să plecați, aş vrea să vă citesc viitorul. Poate văd ceva util.

Ozzie şi Wiggins se uitară unul la altul, iar cel din urmă ridică din umeri – era tare curios în privința globului acela mare de cristal, care stătea pe masă, în fața lui.

– Nu ne-ai spus că ştii să ghiceşti! sublinie Ozzie.

– Nu ți-e clar că pot? Doar sunt fiica unei țigănci care ghiceşte viitorul – am moştenit puterile ei. Acum stingeți lanternele!

– Bine, dar va trebui să te mişti repede, pentru că ne aşteaptă Domnu'.

Ozzie se aşeză pe acelaşi scaun de mai devreme. Până acum nu-i ghicise nimeni niciodată, iar acum urma să se întâmple asta pentru a doua oară în acea zi. Rohan stinse lanternele şi se alătură celorlalți băieți, care se strânseseră roată în jurul lui Pilar.

Fata închise ochii şi mângâie globul de cristal, care prinse a scânteia în întunericul dinăuntru. Apoi începu să cânte într-o limbă necunoscută, spaniolă sau rromani, poate. Când deschise ochii la loc, aceştia erau albi – câțiva dintre băieți se cutremurară de-a dreptul.

– Bărbatul pe care-l cauți urmează să moară de mai multe ori – la fel ca apa. De ce încerci să-l prinzi, de-aia se scurge mai repede printre degete! spuse Pilar cu o voce neobişnuit de matură şi de răsunătoare. Nu însemni nimic pentru el – nici măcar cât o ceapă degerată.

Wiggins căscă ochii, fără să pară prea convins. Ozzie, în schimb, îi sorbea fiecare cuvânt.

– Te aşteaptă vremuri grele – primejdiile te pasc la tot pasul. Stai cu ceilalți, şi va fi bine; rămâi singur, şi vei sfârşi rău!

Pilar se opri şi arătă spre băiat.

– Omul pe care-l cauți nu e cine crezi tu că e...

Ozzie simți un fior pe şira spinării – recunoştea de undeva vocea aceea. Unde o mai auzise el oare?

– Trăieşte fiecare zi ca şi când ar fi ultima, fiule!

Era mama lui, dar avea vocea schimbată; suna ca şi cum ar fi fost îndurerată, şi vorbele ieşeau din gura țigăncuşei acesteia. Să fi fost oare o farsă? Şi, dacă totuşi spiritul mamei lui vorbea prin intermediul lui Pilar, ce încerca să-i spună – că nu trebuia să-şi caute tatăl? Dar de ce?...

Ozzie se desprinse de mulțime şi se retrase în spatele celorlalți. Pe măsură ce se strecura spre uşă, vocea continuă:

– Ai mai mulți tați – unul dintre ei te va ajuta să-ți găseşti calea, iar celălalt te va duce la pieire. Uită de amândoi! încheie Pilar, începând să mârâie şi să strige asemenea unui animal hăituit.

Te aşteaptă vremuri grele.

După ce se zvârcoli un timp, se prăbuşi pe masă, în spasme.

Globul de cristal se rostogoli şi el, căzând pe podea. Băieţii începură să ţipe, iar Ozzie, dând să fugă afară, se opinti în cineva.

– Pilar, *dímelo ahora mismo, hija!* Spune-mi imediat ce se întâmplă aici, fiica mea!

Wiggins se repezi să aprindă lanternele. Pilar se ridică şi răspunse cu vocea stinsă, însă normală:

– Nimic, mamă! Băieţii au vrut să le citesc viitorul şi asta am făcut. Nimic rău.

– Fata mea, tu nu-ţi cunoşti deloc puterile! Să le foloseşti în felul ăsta nu e doar iresponsabil, ci şi periculos!

Fata îşi privi mâinile şi le văzu cum tremurau asemenea aripilor unor fluturi. Apoi se aplecă, ridică globul de pe jos şi-l puse la locul lui.

– Da, mamă, ai dreptate.

– Vă avertizez, băieţi, nu luaţi în seamă ce aţi auzit aici! Fiicei mele îi place să exagereze, nu-i aşa, Pilar?

– Cum spui tu, mamă... răspunse Pilar încetişor, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

– Acum am să vă rog să ne lăsaţi singure; trebuie să stăm de vorbă.

Băieţii plecară grăbiţi din cort. Când să iasă, Wiggins trecu pe lângă fată, iar aceasta îi spuse:

– A fost adevărat totul. Nu v-aş fi minţit!

În drum spre Baker Street, Rohan îl întrebă pe Ozzie:

– N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva. Nu cumva s-a prefăcut?

– Eu nu cred decât ceea ce văd şi ceea ce pot atinge. Ceea ce s-a petrecut acolo nu are nici o explicaţie logică. Totuşi, nu cred că a fost vreo farsă, aşa cum spune doamna Estrella.

– Da, şi eu am crezut-o când a spus că nu a minţit... adăugă Wiggins. Şi asta, chiar dacă n-o cunoaştem de mult timp. Am eu o presimţire că spune adevărul...

Ozzie îl aprobă şi-şi puse capul pe genunchi.

– Întrebarea este ce înseamnă toate astea pentru noi.

CAPITOLUL 13

Ştrengarii se întorc pe Baker Street

Când ajunseră pe Baker Street, la numărul 221 B, îi întâmpină la uşă Billy, băiatul de casă al lui Holmes.

– Domnu' tocmai a primit o scrisoare foarte importantă pe care o aştepta din Elveţia! spuse el, cu degetul la gură, făcându-le semn băieţilor să păstreze liniştea.

Apoi se duse să le anunţe sosirea.

Ozzie şi Wiggins intrară în sufragerie – Watson lăsă ziarul din mână şi le făcu semn cu capul, iar Holmes răsfoi curios scrisoarea, după care ieşi din încăpere, fără să ridice capul sau să scoată vreo vorbă.

Lui Ozzie începu să-i bată inima mai tare numai la gândul că avea să stea de vorbă cu detectivul. Nu-i venea să creadă că se afla chiar la el acasă, la doar câţiva paşi distanţă de acesta. Apoi încercă să-şi vină în fire, privindu-l cu luare-aminte – era un bărbat înalt şi subţire, cu nasul acvilin; avea privirea ageră, iar mâinile lui păreau neaşteptat de puternice pentru un domn. Şi, aşa cum stătea în picioare, citind răvaşul, aducea foarte bine cu un actor care vorbea în faţa spectatorilor. În plus, avea mersul desăvârşit, asemănându-se cu un

dansator sau poate cu un boxer – „neapărat un boxer…" îşi zise Ozzie.

Băiatul privi apoi prin sufragerie şi văzu un şemineu care ocupa partea de jos a peretelui dinspre nord. Pe grilaj erau aşezate mai multe pipe, iar dedesubt atârna un condur persan; undeva în stânga şemineului, peste cărbuni, stăteau îngrămădite câteva cutii de tutun şi pachete goale de ţigări. Lângă peretele dinspre est stăteau aranjate pe o măsuţă tot felul de instrumente de laborator. Cel de la sud avea incrustate literele V şi R, din găuri făcute de gloanţe; fiecare formă avea aproape jumătate de metru înălţime. Într-un colţ al camerei, aşezată pe o grămadă de cărţi, se afla o vioară.

Văzând-o, Ozzie îşi aduse aminte de vorbele doamnei Estrella. Când îi ghicise viitorul, spusese ceva despre o vioară şi un bărbat care veghează asupra lui. Şi mai zisese ceva, dar băiatul nu reuşi să-şi aducă aminte ce anume. Apoi simţi cum Wiggins îl împinse cu cotul şi, **R**idicând privirea, văzu cum acesta, Holmes şi Watson se uitau fix la el.

– Are probleme cu auzul? întrebă Watson.

– Nu, domnule… răspunse Wiggins uitându-se stăruitor la Ozzie.

Detectivul se apropie şi-l studie pe băiat din cap până-n picioare.

– Wiggins, de când face parte din gaşcă?

– De două sau de trei luni, domnule.

– Cum te cheamă, băiete?

– Osgood Manning.

– Şi ai – lasă-mă să ghicesc – doisprezece ani.

– Îi împlinesc peste câteva săptămâni, domnule.

– Hmm… nu eşti din Londra – Oxfordshire, nu-i aşa?

– Întocmai domnule, sunt din Banbury.

Nu uitați, băieți, că mediocritatea nu vede mai sus de ea,
în timp ce talentul recunoaște geniul de departe.

Holmes îl analiză pe Ozzie gânditor.

– Maestrul tău ştie că baţi toată ziua drumurile cu Ştrengarii?

Revenindu-şi din visare, Ozzie nu putu să nu se mire de faptul că Domnu' îl privise puţin şi, ca prin minune, putuse spune atâtea despre el. „Gândeşte, *gândeşte*“, se îmboldi el.

Bărbatul vru să mai spună ceva, dar nu apucă.

– Şi mie îmi place foarte mult să ghicesc, domnule! Dacă mă lăsaţi...

Holmes încuviinţă din cap, cu un zâmbet întipărit în colţul gurii.

– M-a trădat accentul, dar şi mâna, în special degetul mijlociu de la dreapta, aşa-i? spuse el arătându-i bătătura de la deget. Cu alte cuvinte, scriu mult; şi, dacă scriu, înseamnă că ştiu şi să citesc. De aceea vorbesc mai corect decât v-aţi fi aşteptat, judecând după statutul meu social, care lasă de dorit. Totuşi, hainele mele, precum şi asocierea cu Ştrengarii denotă în mod clar că nu sunt o persoană înstărită. Aşadar, unde altundeva ar putea găsi cineva un tânăr cât de cât literat, dar sărac dacă nu în atelierul unui scrib? Acum, domnule, spune-ţi-mi, vă rog, dacă mă înşel.

Watson rămase cu gura căscată, iar Wiggins îşi duse mâna la gură, ca să nu izbucnească-n râs. Holmes, pe de altă parte, îl privi plin de interes.

– Acum am înţeles de ce l-ai luat şi pe el cu voi. De câteva cazuri încoace am simţit eu că este cineva nou printre voi, mai organizat şi foarte înzestrat, care vă ajută. Spune-mi, rogu-te, Osgood, de unde ai dobândit o asemenea educaţie?

– Nu de la şcoală, domnule, ci de la bunicul meu, care a fost învăţător. Vă mulţumesc pentru aprecieri şi vreau să ştiţi că pentru mine este o onoare să lucrez cu dumneavoastră.

– Nu uitați, băieți, că mediocritatea nu vede mai sus de ea, în timp ce talentul recunoaşte geniul de departe. Voi, tinerii mei prieteni, aveți talent. Acum, cu voia voastră, aş vrea să aud ce noutăți îmi aduceți de la circ.

Wiggins începu să povestească, întorcându-se din când în când la Ozzie, pentru amănunte.

Când auzi că aruncătorul de cuțite, Karlov, îi văzuse pe frați şi pe Penelope plecând, Holmes lăsă capul în pământ. Apoi Wiggins relată interviul luat de amicul lui, sus, pe sârmă.

– Şi când Indigo Jones l-a apucat pe Ozzie de gât, noi am sărit...

– Nu suntem cascadori, băieți! îl întrerupse detectivul. Chiar dacă uneori sunt silit să înfrunt pericolul pentru a afla adevărul, nu înseamnă că trebuie să faceți şi voi la fel! Abordarea într-o astfel de manieră a fost cu totul nesăbuită, Ozzie!

Cei doi băieți îşi plecară privirea, dezamăgiți.

Holmes merse până în capătul celălalt al camerei şi îşi luă pipa de pe birou. Apoi le făcu semn băieților să continue.

– Eu am aflat numele negustorului de sfoară! zise Ozzie.

Holmes, care tocmai îşi aprindea pipa, se opri brusc, cu chibritul în mână.

– Măi să fie, Holmes! Toată dimineața ai încercat să-ți dai seama cine era! râse Watson.

Detectivul zâmbi şi stinse flacăra de la pipă.

– Rogu-te, băiete, spune-mi şi mie cine este acest negustor, al cărui nume mi-a scăpat în ultimele ore!

– Orlando Vile.

– Vile? strigă Holmes, domolindu-se apoi. Eşti sigur, Osgood?

– Da, domnule, sunt.

Bărbatul bătu zgomotos din palme, după care, fără să scoată un cuvânt, merse la sertarul cu dosare şi îl deschise. De acolo scoase cartea sa cu biografii.

– Hai să vedem, la litera V, înainte de prietenul nostru Villard. Orlando Vile. Holmes urmări cu arătătorul textul şi, după ce parcurse pagina, le zise pe scurt: Fost căpitan al fregatei HMS *Martin,* conduce fără succes o revoltă în apele din Tristan da Cunha, în 1882. Înainte să fie prins, ucide doi ofiţeri; este arestat, însă, în drum spre Portsmouth, unde urma să fie judecat, evadează de sub escortă, undeva pe coastele Africii. Apare ceva mai târziu, dându-se drept negustor, în Fez. Fuge apoi din Maroc, după o serie de jafuri, şi se întoarce la Londra, cu o situaţie materială bună, acum cinci ani, adoptând diverse identităţi. Orlando Vile – al patrulea pe lista celor mai periculoşi oameni din Anglia.

Holmes stătea în dreptul cărţii, pufăind din pipă.

– Domnule, mă iertaţi că întreb, dar ce treabă să aibă un astfel de individ cu fraţii Zalinda? zise Wiggins.

Întrebarea lui Wiggins îl făcu pe Ozzie să-şi amintească de un alt lucru care nu-i dădea pace.

– Şi de ce vă preocupă atât de mult moartea lor, dacă v-a angajat deja prinţul de Walles? spuse şi Ozzie.

Holmes zâmbi.

– Aşa, deci voi ştiţi mai multe despre clienţii mei decât credeam. Păi să zicem că întâmplările de la circ precum şi cele de la palat au un numitor comun: Orlando Vile.

Bărbatul se ridică în picioare, făcu câţiva paşi până la birou, apoi se aşeză. Scrise ceva în grabă pe un bileţel şi îl chemă pe Billy, spunându-i:

– Te rog, du asta la telegraf – ştiu ei ce trebuie să facă cu ea.

Băiatul dădu din cap, luă bucata de hârtie împreună cu ceva mărunţiş şi plecă.

– Acum, spuse Holmes întorcându-se spre Ozzie şi Wiggins, înainte să vă povestesc despre marele furt petrecut la palat, am să vă ţin o scurtă lecţie de istorie. Aşezaţi-vă, vă rog! Dacă vreţi să înţelegeţi ce li s-a întâmplat fraţilor Zalinda, trebuie să aflaţi câte ceva despre *Cronica Stuart.*

CAPITOLUL 14

Holmes povesteşte despre *Cronica Stuart*

Băieţii se aşezaseră pe canapeaua confortabilă şi sorbeau din ceştile de ceai pe care le adusese doamna Hudson. Wiggins nu mai simţise niciodată pe propria piele atâta lux, nu se simţise nicicând atât de aristocrat, şi nu prea ştia la ce se foloseşte farfurioara, aşa că trase cu ochiul la Ozzie. Acesta, dimpotrivă, o aşezase frumos în palmă şi învăluise elegant cu degetul ceaşca, ducând-o la gură. După ce înghiţi, o puse la loc, repetând întreaga acţiune odată cu fiecare sorbitură. Wiggins făcu şi el la fel, doar că un pic mai zgomotos decât amicul lui – îi venea greu să păstreze farfurioara în mâna bandajată. Aşteptau ca Holmes să înceapă să povestească.

– Nu ştiu dacă aţi auzit despre scurta subminare a monarhiei, undeva pe la mijlocul anilor 1600, când un bărbat pe nume Cromwell l-a decapitat pe regele nostru, Carol – membru ilustru al dinastiei Stuart. Aproximativ unsprezece ani după aceea, a urmat perioada cunoscută sub numele de *Commonwealth*[1] şi

[1] Guvern format în 1649, după ce armata Parlamentului, condusă şi organizată de Cromwell, a învins armata regală. A rezistat până la moartea lui Cromwell în 1658. (n.red.)

Protectorat[1]. În tot acest timp, familia regală a stat ascunsă. Într-unul dintre cazurile mele mai vechi, Ritualul de la Musgrave, am avut plăcerea să scot la lumină comoara ascunsă a regelui Carol I, destinată urmaşului său, Carol al II-lea. După reinstaurarea monarhiei, dinastia Stuart a revenit la tron. Cu această ocazie, regele a făcut mai multe demersuri pentru a-şi asigura supremaţia, dar şi pentru a readuce ordinea în stat. Majoritatea au fost făcute publice, însă câteva au rămas departe de cunoştinţa poporului. Astfel, Carol al II-lea a dispus realizarea unei cronici cu totul aparte – avea paginile din pergamentul cel mai ales, iar marginile erau tivite cu fir de aur. Coperta cărţii, cu totul îmbrăcată în aur, fusese presărată cu cea mai fină pulbere de pietre preţioase şi păstrată încă de pe vremea Cruciadelor. Holmes stătea pe un scaun înalt, cu picioarele încrucişate. Îşi aprinse pipa, şi apoi continuă: Carol al II-lea ordonase alcătuirea acestei cărţi sub forma unui jurnal privat, care urma să înregistreze gândurile şi faptele fiecărui monarh în parte. Ea urma să fie transmisă din generaţie în generaţie, ca un soi de ghid de guvernare. Pentru mai bine de două sute de ani, în ciuda războaielor şi a presiunilor din interiorul monarhiei, a acţionat ca un liant, asigurând continuitate tronului. Fără îndoială, *Cronica Stuart,* căci aşa a fost numită, este una dintre cele mai valoroase cărţi din lume, atât pentru secretele pe care le conţine, cât şi pentru valoarea nestematelor incrustate. Mulţi membri ai familiei regale nici măcar nu ştiu de existenţa ei, aceasta fiind păstrată doar pentru ochii regelui sau ai reginei. Până ieri, când am fost chemat de însăşi regina Victoria la palat, nici măcar nu eram

---

[1] Cromwell s-a autointitulat în 1653 Lord Protector al Angliei, Irlandei şi Scoţiei pe care le-a supus între 1650 şi 1651. De aici, termenul de Protectorat. (n.red.)

Fără îndoială, Cronica Stuart, căci așa a fost numită, este una dintre cele mai valoroase cărți din lume, atât pentru secretele pe care le conține, cât și pentru valoarea nestematelor incrustate.

sigur că există o asemenea carte. După cum ştiţi şi voi deja, am mers la palat ca să investighez un furt cu totul şi cu totul ieşit din comun – cel al *Cronicii Stuart.*

Wiggins scăpă ceaşca de ceai din mână. Se uită apoi la Ozzie, care rămăsese şi el cu gura căscată.

– Din câte se pare, *Cronica* se afla într-un birou, undeva la etajul al treilea, la care avea acces doar Maiestatea Sa, regina, şi ajutoarele ei de încredere. Uşa camerei stătea întotdeauna închisă, deşi fereastra numai sigură nu era. Cartea a fost văzută ultima oară cu doar câteva zile înainte de dispariție.

– Wiggins, tu ştii foarte bine cum lucrez eu. Când am ajuns la palat, primul lucru pe care l-am făcut a fost să examinez cu atenție terenul de sub camera respectivă, precum şi zidul acesteia. Din păcate, nu am găsit nimic suspect. Apoi, prințul m-a condus în biroul cu pricina, după ce am trecut printr-un tunel format din mai multe încăperi. Zona era păzită permanent de către un gardian, plasat la intrarea în birou. Camera în sine era mică, dar foarte frumos decorată – avea rafturi de stejar prinse pe perete, o canapea învelită în mătase, un covor persan pe jos, iar undeva în colț, biroul pe care fusese văzută ultima oară cartea. Deasupra mesei se aflau două ferestre. Am analizat covorul şi biroul, dar n-am băgat de seamă nimic. Apoi am trecut la geam şi la tocul acestuia, şi tot nimic. Când am deschis fereastra, am găsit în sfârşit un semn – o pată ovală, ceva care semăna cu o urmă de pantof. Totuşi, nu era făcută de un pantof, ci mai degrabă de un papuc. Ozzie se încruntă. „Un papuc, un papuc“, îşi zise el, iar în minte începu să i se contureze o idee. Indigo Jones purta papuci când îl întâlnise Ozzie. Începu să se agite. Ştiu dintr-odată unde duceau toate astea – circul, palatul aveau un numitor comun.

– Acrobații care merg pe sârmă poartă papuci! exclamă el, fără să-şi dea seama că gândise cu voce tare.

Holmes ridică dintr-o sprânceană.

– Te duce într-adevăr mintea, Osgood. De aici, lucrurile au venit de la sine. Uitându-mă pe fereastră, am văzut gardul care înconjoară proprietatea. Am coborât la etajul inferior şi am văzut că exact sub acea cameră era un salon folosit pentru a asculta muzică, foarte rar întrebuințat. Când examinasem tocul ferestrei, nu văzusem doar urma de papuc – de mărimea piciorului unui bărbat –, ci observasem şi nişte semne care dădeau de înțeles că fereastra fusese forțată. De asemenea, am descoperit nişte zgârieturi la fereastră şi resturi de frânghie. Studiind zona, am constatat că gardul ajungea până la aproape trei metri de fereastră. De aici am înțeles că un hoț a escaladat gardul şi a traversat curtea trăgând după el o sfoară. Un complice din palat a coborât o frânghie de la etajul al doilea, iar hoțul s-a urcat pe ea şi a tras-o, nu se ştie cum, după el. Printr-un mecanism numai de el ştiut, a întins foarte bine sfoara de la gard până la etajul doi şi i-a ajutat pe complici să ajungă sus; cățărându-se pe ea, au făcut un soi de zid uman; ultimul dintre ei a intrat pe fereastră şi a înhățat *Cronica*. Pe urmă, păşind pe unde au venit, au fugit, fără să lase aproape nici un indiciu în urmă.

– Să fi fost familia Jones? îşi dădu cu părerea Wiggins.

Ozzie îl înghionti uşor, făcând semn din cap că nu. Din fericire, Domnu' era prea prins în discurs ca să audă greşeala băiatului.

– Am continuat apoi cercetările şi am ajuns la gardul palatului, loc prin care probabil au pătruns înăuntru. Şi, spre surprinderea mea, am găsit o pată mare de sânge uscat pe zăbrele. Am o bănuială despre cum a ajuns acolo, dar asta e deja altă poveste. Poate altă dată... După ce am plecat, m-am

gândit că trebuia să fie vorba despre nişte acrobaţi, aşa că am început să-ntreb în dreapta şi-n stânga, până ce am aflat despre moartea fraţilor Zalinda. Eram sigur că ei erau vinovaţi, iar acum, că aud despre implicarea lui Orlando Vile, bănuielile mele se confirmă.

– Dar cine i-a omorât pe fraţi? întrebă iar Wiggins.

– Păi Vile a plănuit furtul şi i-a tocmit pe cei trei. După ce au luat *Cronica,* nu i-au mai fost de folos, şi de aceea le-a venit de hac. În plus, fraţii ştiau ce făcuse, aşa că reprezentau o ameninţare pentru el.

– Dar, Holmes, cum rămâne cu cel de-al patrulea Zalinda, Cesar? spuse Watson.

– E mort. Al lui era sângele de pe poartă, nu-i aşa? sări Ozzie.

– Da, băiete, cred că al lui era. Nu se ştie cum, dar a reuşit să cadă de pe frânghie. Ciudat, ce-i drept...

– Şi Penelope?

– O să vedem ce va fi – încă n-am terminat cercetările. Chiar aşa, băieţi, ăsta e doar începutul...

CAPITOLUL 15

Ozzie la atelierul scribului

Ozzie şi Wiggins părăsiră apartamentul lui Holmes. Deşi abia aşteptase să-l întâlnească în persoană pe detectiv, lui Ozzie îi pierea din ce în ce mai mult entuziasmul, cu fiecare pas pe care-l făcea spre atelier. Era o după-amiază târzie, cu cerul ca de plumb. Băiatul nu mai lipsise niciodată atât de mult, iar acum se temea de reacţia lui Crumbly.

Chiar şi aşa, fusese o zi deosebită, cu o nouă enigmă legată de circ, cu prinţi, palate şi *Cronica Stuart*. În plus, reuşise chiar să-l impresioneze pe Domnu'. Pe drum, începu să zornăie bănuţii câştigaţi, împreună cu guineea adusă de numele lui Vile. Scoase monedele din buzunar şi se gândi la cât de bine aveau să arate în cutia lui cu biscuiţi, unde strângea bani pentru a-şi găsi tatăl. Totuşi, nici acest gând, nici zarva bănuţilor nu reuşeau să-i spulbere teama de ce urma să păţească.

Câteodată ar fi vrut să nu-şi fi descoperit niciodată talentul de copist – poate-aşa, Crumbly s-ar fi săturat de el şi l-ar fi aruncat în stradă.

Apoi îşi aminti acea după-amiază fatidică, în care îşi făcuse de lucru prin camera copiştilor. Singur şi plictisit,

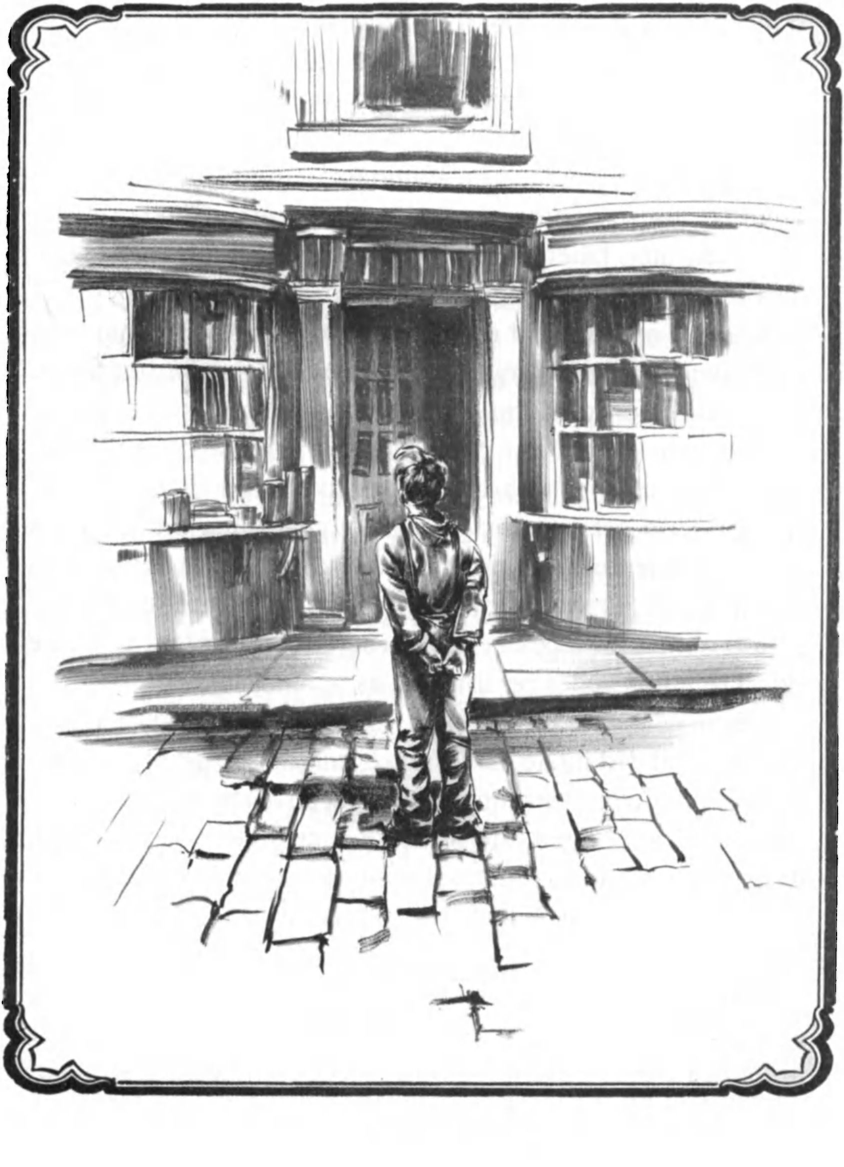

Câteodată ar fi vrut să nu-şi fi descoperit niciodată talentul de copist – poate-aşa, Crumbly s-ar fi săturat de el şi l-ar fi aruncat în stradă.

ar fi citit orice, aşa că merse la birou şi, aruncând un ochi peste documentele de pe masă, văzu două coli identice, una lângă alta. Frankie, copistul principal, nu doar copiase cele două foi de hârtie, ci le făcuse să semene întocmai – până şi semnăturile erau la fel. Ozzie rămăsese înmărmurit.

Între timp se întorsese şi Frankie, care îl apostrofase: „Ce cauți aici, băiete? Nici măcar nu ştii să citeşti!" Ozzie îngăimase: „Da..."

Frankie era un băiat de treabă, şi, deşi Crumbly mai avea şi alți copişti angajați, numai el stătea la atelier în fiecare zi. Luând o foaie de hârtie, îi spusese: „Ia vino, să vedem ce poți!" Ozzie se cocoțase pe un scaun şi primise de la Frankie o pană de scris. „Încearcă să copiezi primul rând – uită-te cu atenție la scris şi imaginează-ți ce simțea omul care a scris documentul. Dar nu te gândi la litere, ci la forma şi la înşiruirea lor. Priveşte liniile şi unghiurile în care se arcuiesc şi fă-ți o imagine a celui care le-a scris. Eu pot să-l văd foarte clar. Dacă l-aş vedea pe stradă, l-aş recunoaşte negreşit."

Ozzie cercetase primul rând – literele aveau noduri înguste, erau egal distanțate, dar strânse; subțiri şi îngrijite, stăteau înclinate înainte, ca şi cum ar fi alergat pe hârtie. La început, le rescrisese încet, după care prinsese curaj şi terminase tot rândul. La sfârşit, ridicase pana şi se uitase la rezultat.

Frankie luase foaia de hârtie, o privise cu atenție şi rânjise. „Ia încearcă şi al doilea rând!" îi ceruse el.

Ozzie recunoscuse scrisul unui perfecționist – era apăsat şi grăbit. Închisese ochii şi încercase să-şi imagineze cum arăta acest om. Când deschisese ochii, se apucase să scrie, reproducând întocmai literele.

Frankie comparase iar foile şi zise: „Ai talent, amice!"

Din acea zi, Ozzie începuse a privi cu alți ochi tot ce se întâmpla în atelier. Din când în când, soseau diverşi negustori

sau meseriaşi, cerând lucruri mărunte, cum ar fi copierea de bilanţuri sau contracte. Comisioanele cele mai importante soseau întotdeauna pe uşa din spate, însoţite de bărbaţi dubioşi, îmbrăcaţi surprinzător de bine. Întotdeauna insistau să aştepte copierea documentului, chiar dacă asta însemna să stea toată ziua în atelier. Numai copiştii experimentaţi, ca Frankie, se ocupau de astfel de treburi.

Nu după mult timp, Ozzie îşi dăduse seama că atât maestrul, cât şi acoliţii lui falsificau acte – testamente, *cambii*[1], chitanţe, poliţe, şi în general cam tot ce li se cerea. Şi, deşi nu refuzau hârtii oficiale, cele neoficiale reprezentau cea mai mare parte a ocupaţiei scribilor Oxford.

În săptămânile care urmaseră, Ozzie învăţase foarte multe trucuri de la Frankie, care îl înştiinţase şi pe Crumbly despre talentul băiatului. Astfel, nu trecuse mult până când începuse să primească diverse sarcini neînsemnate. „Cred că m-am făcut cu un ucenic!“ zisese Crumbly cu satisfacţie.

Până la urmă, îşi lăsase chiar şi colaboratorii să plece, mai ales că Ozzie nu costa nimic şi oricum era mai bun decât toţi ceilalţi la un loc.

Băiatului îi plăcea să şi-i închipuie pe cei care scriseseră documentele – ghicea cum arătau şi ce simţiseră numai după felul în care scriseseră. Totuşi, după ce ajunsese să fie meşter în arta falsificării, Ozzie începuse să se plictisească de această ocupaţie; nu îi solicita prea mult mintea.

Acum, aflat în faţa atelierului, până şi mirosul înţepător de cerneală îi băga spaima-n oase. Intră în anticameră şi, spre uşurarea lui, constată că era linişte. Frankie plecase – semn

---

[1] Act prin care semnatarul se obligă să plătească necondiţionat, într-un anumit termen, o sumă de bani. (n.tr.)

că afacerile nu mergeau prea bine şi că maestrul se prăbuşise probabil în camera lui sau prin vreun bar.

Pe când se strecura spre cămară, locul în care dormea, o farfurie îi zbură pe deasupra capului. Se întoarse şi văzu încă una apropiindu-se de el în aer. Se ghemui sub un birou, iar farfuria se sparse de perete.

– Tu-ţi baţi joc de mine, vierme ce eşti?! urlă Crumbly apărând din spatele mesei.

Pe urmă apucă o carte mare de pe birou şi o azvârli spre Ozzie, fiind cât pe ce să-l lovească. Nu reuşi însă, dar în schimb răsturnă o călimară cu cerneală.

– Pe unde ai umblat, cerşetorule? Eu sunt bun cu tine, şi tu, drept răsplată, mă iei de prost şi pleci toată ziua de-acasă?

Crumbly avea părul roşcovan şi faţa lată. Deşi nu foarte înalt, era un om voinic şi îndesat. Pe faţă şi pe nas purta amprenta alcoolului. Era îmbrăcat cu o vestă strâmtă de lână, care reuşea cu greu să-i acopere burdihanul. Avea mânecile suflecate şi gulerul boţit.

Încercă să ajungă la băiat, dar acesta fugi, ceea ce-l scoase şi mai tare din sărite.

– Vino-aici, vierme ce eşti! strigă la el, dând să-l încolţească. Mâine soseşte cea mai importantă sarcină din toată cariera mea – în sfârşit, a venit şi vremea lui Jack Crumbly! O să stai în lanţuri toată noaptea!

Auzind una ca asta, Ozzie îşi pierdu cumpătul. Nu numai că suna îngrozitor, dar trebuia să se mai şi întâlnească cu Wiggins şi cu Domnu' ceva mAi târziu.

Încercând să treacă pe lângă bărbat, se trezi cu un pumn drept în stomac. Apoi, Crumbly îl apucă de gât cu braţul său cel gros şi îl trase după el, până în cămară.

– Suntem pe cale să avansăm în societate şi n-am de gând să te las să dai cu piciorul la tot! M-a luat în vizor taman şeful

scribilor în persoană! spuse el şi îl împunse cu putere. Treaba de mâine o să mă facă celebru în cercurile înalte – plus că o să primesc o răsplată frumuşică.

Jos, în cămară, Ozzie văzu cătuşele care fuseseră prinse de perete, deasupra saltelei lui de paie.

– De-acum înainte o să te țin în cătuşe noaptea – ca să nu mai umbli de colo până colo!

Îl trânti la pământ, pironindu-i încheieturile în strânsoare.

– Stați un pic, domnule! scânci Ozzie. Dacă-mi vătămați brațele, n-am să mai pot scrie mâine, pentru că n-o să le mai simt deloc! La o adică, mă poate înlocui Frankie...

Bărbatul se opri şi se uită la el, apoi la lanț. Ştia foarte bine că talentul băiatului nu putea fi egalat decât de viteza lui, probabil, şi că nici nu costa nimic, aşa că se lăsă păgubaş.

– M-am gândit eu că era mai bine să le prind la glezne! strigă el lovind zidul cu piciorul. Bine, fie, dar să nu cumva să pleci pe undeva! încheie el şi ieşi din cămară, zăvorând uşa în urma lui.

După ce îl auzi ieşind din atelier, Ozzie aprinse o lampă cu ulei şi scoase o cărămidă din perete. De acolo luă cutia goală de biscuiți şi puse banii pe care-i adunase în acea zi. Apoi apucă un portet micuț al mamei – avea rama din metal, iar femeia purta rochia ei cea bună; zâmbea frumos, dar reținut. Fotografia fusese făcută cu trei ani în urmă, înainte să se îmbolnăvească, pe vremea când încă locuiau la țară, cu bunicul.

Dacă ar fi ştiut cu ce se ocupa Crumbly, nu l-ar fi lăsat niciodată pe mâna lui. Şi tare bine i-ar mai fi fost alături de restul Ştrengarilor, în uzina cea veche... Însă băiatul ştia că, dacă fugea, meşterul avea să înştiințeze autoritățile şi să trimită pe careva după el.

Se uită la fereastră şi văzu pâlpâirea cenuşie a asfințitului. Geamul era mic şi rotund, şi nici ziua-n amiaza mare nu pătrundea cine ştie ce lumină pe acolo – mai cercetase deschizătura şi înainte. În cele din urmă, Ozzie strânse mai multe cufere şi se cățără pe ele. Văzuse ce distanță mare era până jos, dar nu-i păsa. Se gândi să se strecoare cu capul înainte, pe geam, dar numai după ce punea cutia şi portretul mamei la loc. Putea să se lovească şi chiar să fie prins de poliție, dar nu conta – Wiggins şi Holmes îl aşteptau.

CAPITOLUL 16

Operația făcută de Elliot

La Castel, băieții tocmai terminau de mâncat fasolea şi cârnații de la masa de seară. Şi, deşi Wiggins păstra întotdeauna o parte din banii primiți de la Holmes pentru zile negre, acum toată lumea se ghiftuise.

La un moment dat, apăru şi Ozzie, care se strecură prin trapă. Ținând mâna la şold, se apropie de cercul din jurul focului şi căzu la pământ, țipând de durere.

– Eşti bine, amice? Te mişti mai ceva ca un bătrân... spuse Wiggins, întinzându-i o bucată de cârnat.

Ozzie făcu semn că nu voia şi îşi dădu haina jos – toată partea dreaptă a cămăşii era plină de sânge.

– Doamne, Dumnezeule, ce-ai pățit?

– Te-a bătut cineva, Oz? Zi cine, că numaidecât îl căsăpesc! sări şi Alfie, lovind cu pumnul în palmă.

– Am fugit de la atelierul lui Crumbly pe fereastră şi am căzut de sus, drept pe o bucată ascuțită de metal.

Băiatul îşi dădu cămaşa jos şi lăsă să se vadă rana care sângera. Wiggins scoase o batistă din buzunar şi îl şterse, zicând:

– Arată destul de rău... Sângerează puternic – nu cred că ai cum să mergi la Domnu' diseară.

– Nu-i chiar aşa de grav. Şi, oricum, a zis să fim la docuri la ora zece. Mai e timp până atunci.

– Bine, dar măcar întinde-te un pic – să vedem ce putem face. Tigheluță, adu-ți acele! Rohan, tu adu găleata cu apă de ploaie de afară! Alfie, dă şi tu sticla de tărie pe care ai găsit-o-n spate!

Elliot veni cu tabachera în care îşi ținea instrumentele de cusut. Îşi dădu haina jos, îşi suflecă mânecile şi se legă cu o cârpă la frunte, după care cufundă acul în apa care clocotea pe foc. Se spălă pe mâini cu un pic de săpun, în apa de ploaie adusă de Rohan. Părea că ştia ce are de făcut, şi nu vorbea cu nimeni.

Wiggins căutase o bucată de material curată şi găsise o cârpă din bumbac alb, pe care o rupsese în două. Pe urmă, în timp ce Elliot usca acul, începu să-i curețe rana.

Alfie apăru cu sticla de whisky, sorbi o-nghițitură şi se strâmbă:

– Sper că nu bei otrava asta, Ozzie!

Băiatul zâmbi amar şi simți cum i se strânge stomacul la vederea acului.

– Să vedem ce-o să iasă... zise Wiggins.

Luă sticla de la Alfie şi turnă lichidul pe rană – băieții ştiau destul de multe despre cum se îngrijesc bolnavii de la Watson, care adora să le povestească mereu cum opera el soldații, în cele mai rele condiții, pe vremea când era în armată.

Ozzie se crispă de durere.

Wiggins îl bătu pe umăr, încercând să-l încurajeze:

– Fii tare, amice, partea urâtă abia începe!

Elliot băgă ața în acul cel gros cu mişcări precise, de expert, în timp ce unul dintre băieți ținea lanterna.

Şi aduceţi lampa aia mai aproape, că am o operaţie de făcut!

– Eşti gata? întrebă Wiggins.

Ozzie făcu semn din cap.

– Ţine-l de mâini! îi spuse Elliot lui Rohan. Iar tu apucă-l de picioare, Alfie! Wiggins, tu curăţă sângele cu cârpa! Şi aduceţi lampa aia mai aproape, că am o operaţie de făcut!

Băiatul strânse pielea lui Ozzie şi începu să coasă.

– Respiră adânc! îl sfătui Wiggins, turnând băutura pe rană.

Elliot cusu mai departe, lăsând în urmă un soi de model. Se mişca surprinzător de repede, deşi era calm şi precis.

– Toarnă acolo! Aduceţi lampa mai aproape! Doar nu vreţi să-l cos de pantaloni, nu?!

Ozzie înţepenise şi încerca din răsputeri să nu ţipe de durere. Începuse să aibă frisoane. Închise ochii. Însă când acul îi străpunse din nou carnea, scoase un urlet şi dădu să se ridice.

– La naiba! Ţine-l într-un loc, Wiggins! ţipă Elliot.

– Stai cuminte, Oz, mai avem puţin!

Acesta se aşeză la loc, dar, când simţi acul, ţipă din nou de durere.

Wiggins îl şterse de transpiraţie.

– Hai că aproape-a terminat. Nu te uita...

Ozzie stătea în loc, dar piciorul începuse să-i zvâcnească, aşa că Alfie abia îl mai ţinea.

– Gata, asta e. Mai uşor decât o pereche de şosete! spuse Elliot strângând cusătura.

Apoi tăie firul cu o lamă, în timp ce Wiggins curăţa rana, privind pierdut cele nouă copci. Rohan şi Alfie se dădură la o parte, lăsându-l pe rănit să respire.

Elliot luă bucata uscată de pânză şi o împături în trei, după care o puse deasupra **R**ănii, legând-o cu o fâşie din cămaşa lui Ozzie.

Băiatul scânci de durere şi închise ochii.

– O să moară? întrebă Alfie.

Wiggins se uită la Elliot, îngrijorat. Destul de fragil, trupul lui Ozzie ar fi putut ceda. Dacă fusese o mare nesăbuință ce făcuseră?

– N-o să moară! răspunse micul croitor.

– Atunci de ce nu zice nimic?

– Cred că a leşinat...

Ceilalți băieți priveau tăcuți, urmărind repirația sacadată a lui Ozzie.

Minutele treceau. Cinci, apoi zece. Însă lor li se părea o eternitate, cum stăteau cu toții acolo în vechea uzină, în acea seară de septembrie.

Într-un târziu, Ozzie tuşi.

– Wiggins?

– Da, aici sunt, prietene!

Ozzie deschise ochii şi tuşi din nou.

– S-a terminat operația? Ne aşteaptă Domnu' – să nu întârziem...

Wiggins îi făcu semn lui Alfie să-i aducă lui Ozzie băutura.

– Oz, nu mergi nicăieri în seara asta. Abia ce ai fost cusut...

– Ți-am lăsat doar nouă copci. Ai grijă să nu te mişti prea mult, că le desfaci! îi spuse Elliot, strângându-şi instrumentele. Acum, aduceți-mi nişte fasole – mi s-a făcut foame de la atâta sânge!

– Ai auzit ce-a spus – nu ai voie să te mişti în seara asta! zise Wiggins uitându-se la Ozzie.

– A lucrat foarte frumos şi sunt sigur c-o să țină, spuse el, ridicându-se uşor. Acum vreau şi eu nişte fasole cu cârnați! adăugă el, rânjind către Wiggins.

– E bine că ți-e foame, dar să ştii că nu mergi nicăieri în seara asta! răspunse Wiggins şi se duse să-i aducă o farfurie cu mâncare.

Când se întoarse, îl găsi pe Ozzie în picioare – Rohan îi adusese o cămaşă de schimb.

– Domnu' se bazează pe mine... Când o să se termine toată povestea asta, promit că o să mă odihnesc.

– Chiar ai nevoie... se auzi o voce, de dincolo de cercul format din băieți.

Deodată apăru o siluetă în dreptul trapei. Ştrengarii înlemniră.

– Stai pe loc! strigă Wiggins.

Fără să se sinchisească, intrusul se îndrepta spre ei.

– Bună seara, băieți!

CAPITOLUL 17

Întoarcerea lui Pilar

Băieții se holbau la Pilar de parcă ar fi fost o fantomă. Până atunci, nimeni în afară de Billy nu mai intrase în Castel.

– Ești bine? îl întrebă ea pe Ozzie.

Băiatul dădu din cap că da.

– Cum ne-ai găsit? se miră Wiggins.

Pilar se apropie de foc, cercetând cu nonșalanță locul. Băieții se dădură din calea ei, făcându-i loc.

– N-a fost greu deloc – am aflat adresa domnului Holmes de la niște polițiști, la circ. Cred că toată lumea a auzit de Baker Street nr. 221B. Apoi, după ce a adormit mama, am mers până acolo. Băiatul era tare vorbăreț: cum a auzit că sunt prietenă cu voi, cum mi-a spus unde să vă găsesc.

– Trebuie să stăm de vorbă cu Billy, să-i spunem ce se-ntâmplă cu cei care ne dau în vileag așa de ușor! hotărî Wiggins.

– M-am gândit să vă spun și vouă că Indigo Jones a plecat de la circ, continuă Pilar. Am vorbit cu una dintre surorile lui, Irma – mi-a jurat că fratele ei n-are nici o legătură cu crima, dar că se temea să nu fie arestat din pricina fărădelegilor din trecut.

– Știm cine a săvârșit crima, și nu este vorba despre Indigo, zise Wiggins.

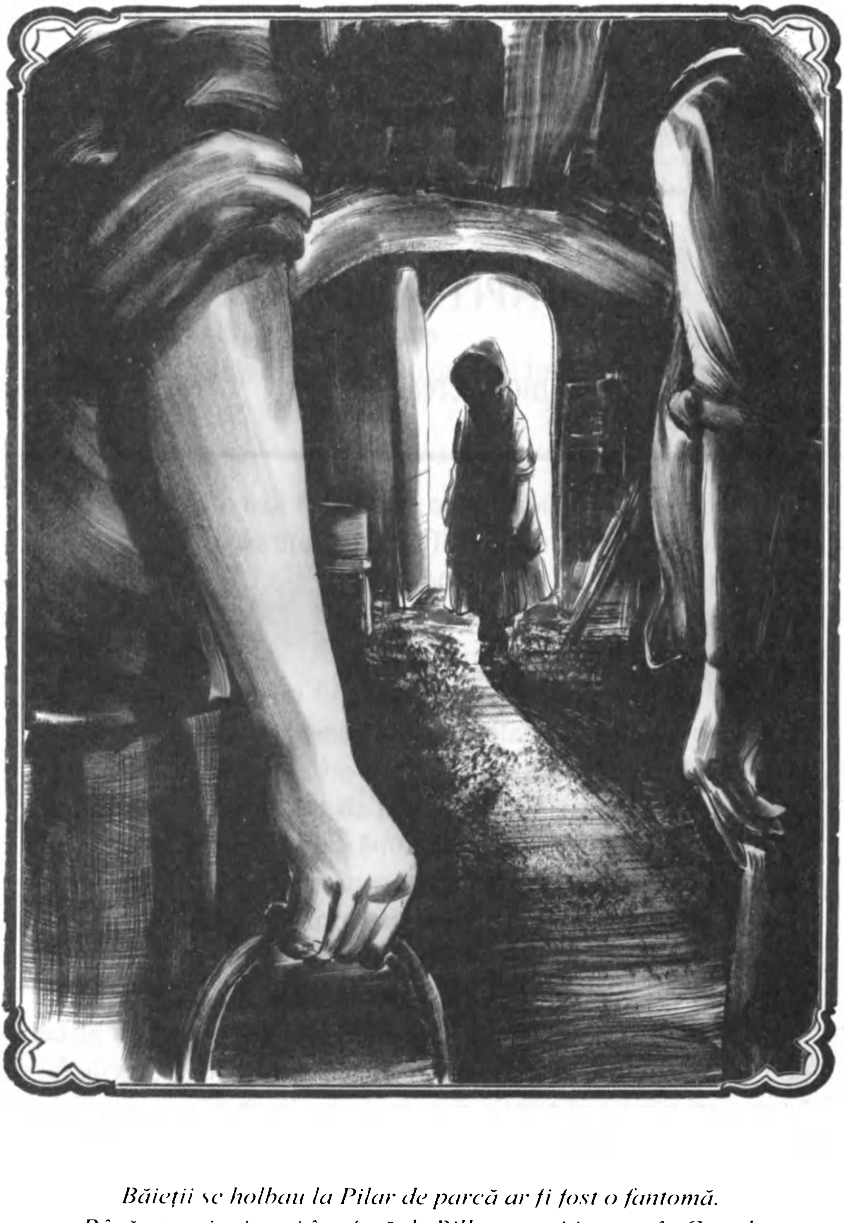

Băieții se holbau la Pilar de parcă ar fi fost o fantomă. Până atunci, nimeni în afară de Billy nu mai intrase în Castel.

Pilar nu luă în seamă vorbele lui şi se adresă direct lui Ozzie:

– Ceea ce nu ştiţi este că el a fost contactat de negustorul de sfoară – voia să angajeze întreaga familie ca să fure ceva pentru el. Irma mi-a spus că Indigo ar fi vrut să se învoiască, dar restul familiei a refuzat.

– Da, am aflat. Aşa se explică faptul că îl cunoştea pe Orlando Vile... Ozzie luă o gură de fasole cu cârnat. De ce ai venit după noi? întrebă Ozzie înghiţind.

– Circul a fost închis din cauza cercetărilor legate de crimă. Vreau să vă ajut.

Băieţii începură să facă glume răutăcioase.

– Mă tem că sosirea ta nu este Tocmai prielnică – am fost angajaţi de domnul Holmes; are nevoie de trei *băieţi* în seara asta. O să plecăm curând... zise Ozzie, arătând spre Rohan şi spre Wiggins.

– Sunt sigură că nu s-ar supăra dacă aş veni şi eu...

– Holmes este şeful nostru şi facem întocmai ce spune! răspunse Wiggins.

– Nu se cuvine să mai vină cineva, spuse şi Ozzie. Mă tem că rolul tău în acest caz a luat sfârşit.

– Şi cu Penelope cum rămâne? întrebă Pilar.

Ozzie şi Wiggins ridicară din umeri.

– Ce vă pasă vouă?! strigă fata cu mâinile la ochi.

– Ne pare rău... Cu toate astea, sunt sigur că domnul Holmes se va ocupa şi de acest aspect. Apoi, uitându-se la ceilalţi doi, Ozzie spuse: Ar cam trebui să mergem!

Wiggins se uită la Ozzie şi, văzând că mâncase zdravăn, se gândi că era în stare să meargă la docuri. Avea cămaşa cea nouă pe el şi rana nu se vedea. În plus, ştia că, dacă prietenul său era hotărât să facă ceva, nu avea cum să-l oprească. Înainte de a pleca, îi spuse lui Elliot:

– Rămâi să ai grijă de ei până venim. Păstraţi liniştea şi nu are ce să se-ntâmple.

Acesta încuviinţă din cap şi se şterse la gură, după care sări pe canapea.

– E târziu să te întorci singură. Poţi să aştepţi aici până ajungem înapoi – o să găsim o cale să te ducem acasă.

Pilar, foarte dezamăgită, îi mulţumi şi ieşi din Castel fără să spună o vorbă.

– O să fie bine? întrebă Ozzie.

– Pare că ştie să se descurce şi singură... Mai bine chiar decât ei! răspunse Wiggins, arătând spre băieţi.

– Aşteaptă o şaretă afară! strigă Alfie, cocoţat pe meterea-za de deasupra intrării principale.

– Se pare că Domnu' vrea să mergem la clasa-ntâi! răspunse Wiggins.

– Sau mai degrabă nu vrea să-ntârziem... oftă Ozzie.

Cei trei ieşiră în grabă din uzina cea veche şi se apropiară de şaretă. Vizitiul făcu semn cu capul, în vreme ce băieţii deschiseră uşa şi se căţărară înăuntru. Apoi porniră la drum, băieţii stând tolăniţi pe canapelele tapiţate.

Aerul hrănea ceaţa de afară, iar clădirile din jur se năluceau în faţa lor; undeva în depărtare se zbătea o lumină straşnică, ce sfredelea întunericul. În cabina şaretei, nerăbdarea pusese stăpânire pe cei trei prieteni.

CAPITOLUL 18

Ştrengarii sosesc la docuri

Strada era pustie, luminată din loc în loc de razele lunii. Şareta dispăru în noapte, uşor, ca o nălucă. Băieții păşeau încet, îndreptându-se către docuri – cum nici unul nu mai fusese pe acolo, priveau atent peste umăr.

La un moment dat, Wiggins se opri şi se uită abătut în urmă; o parte din el şi-ar fi dorit să fie la Castel, cu băieții, să joace cărți. Singurătatea copilăriei îl bântuia încă, amintindu-i de nopțile friguroase şi lungi petrecute în colțuri pustii. Vântul puternic îl biciuia gleznele şi i se păru că aude pe cineva în spate. Se întoarse alarmat, dar nu văzu pe nimeni.

– Mai bine să nimereşti într-o mulțime furioasă decât să te plimbi pe-aci. Ți se face părul măciucă, şopti el.

Strada pe care mergeau se înfunda la capătul unui doc mare, aşezat cam la cinci metri deasupra Tamisei. De-a lungul marginilor se întindea un şir de cabane din lemn; în jur erau împrăştiate țevi, lăzi şi butoaie.

Când bătea vântul, apa se ridica şi lovea meterezele pontonului. Rohan lăsă capul în pământ şi se gândi la cum dispăruse tatăl lui în valurile înspumate ale Mării Nordului.

Se scutură bine şi se depărtă de mal – ajunsese să urască orice fel de apă.

Nici Ozzie nu se simţea mai bine; rana îl ardea, şi nici ceaţa apăsătoare nu îi pria deloc. Începu să se gândească la planul lui CrumblY de a-l ţine în lanţuri noapte de noapte, ceea ce ar fi făcut traiul la atelier şi mai greu decât până atunci. În plus, nici nu reuşea să dea odată de mătuşa Agatha – ce rost avea să mai trimită scrisoarea din nou? Problemele îl împresuraseră de tot şi, cu toate gândurile negre care-i fugeau prin minte, până şi docul pustiu îi păru o aventură bine-venită, la fel cum era şi compania prietenilor lui buni.

Puntea docului scârţâia, iar apa izbea cu putere pilonii ruginiţi. Începuse să bată zdravăn vântul, astfel că norii se mai risipiră. Ozzie scoase peticul de hârtie pe care Holmes trecuse locul întâlnirii. Merseră ce merseră, până când băiatul se opri în faţa unei clădiri dărăpănate – se afla la întretăierea unei străduţe cu aleea principală a docului. Părea întunecată şi pustie.

– Am ajuns.

Păşiră pe trepte şi, chiar înainte de a bate la uşă, se treziră cu câte o mână pe umăr. Băieţii săriră cât colo, iar Wiggins ţipă.

– Bună, glăsui o voce cunoscută.

Cei trei se întoarseră să vadă cine era.

– Îmi pare rău că v-am speriat! zise Pilar, zâmbind.

– Ce cauţi aici? şopti Ozzie.

– Nu eşti sănătoasă! răspunse şi Wiggins, venindu-şi în fire.

Rohan era prea uluit ca să mai spună ceva.

– Trebuie să pleci numaidecât, insistă Wiggins.

– Dar n-am unde să mă duc – am venit cu şareta voastră. Nu ştiu să mă întorc singură de aici... se plânse fata.

Şi pe măsură ce băieţii o certau, zâmbetul îi pieri cu totul, fiind înlocuit de teamă.

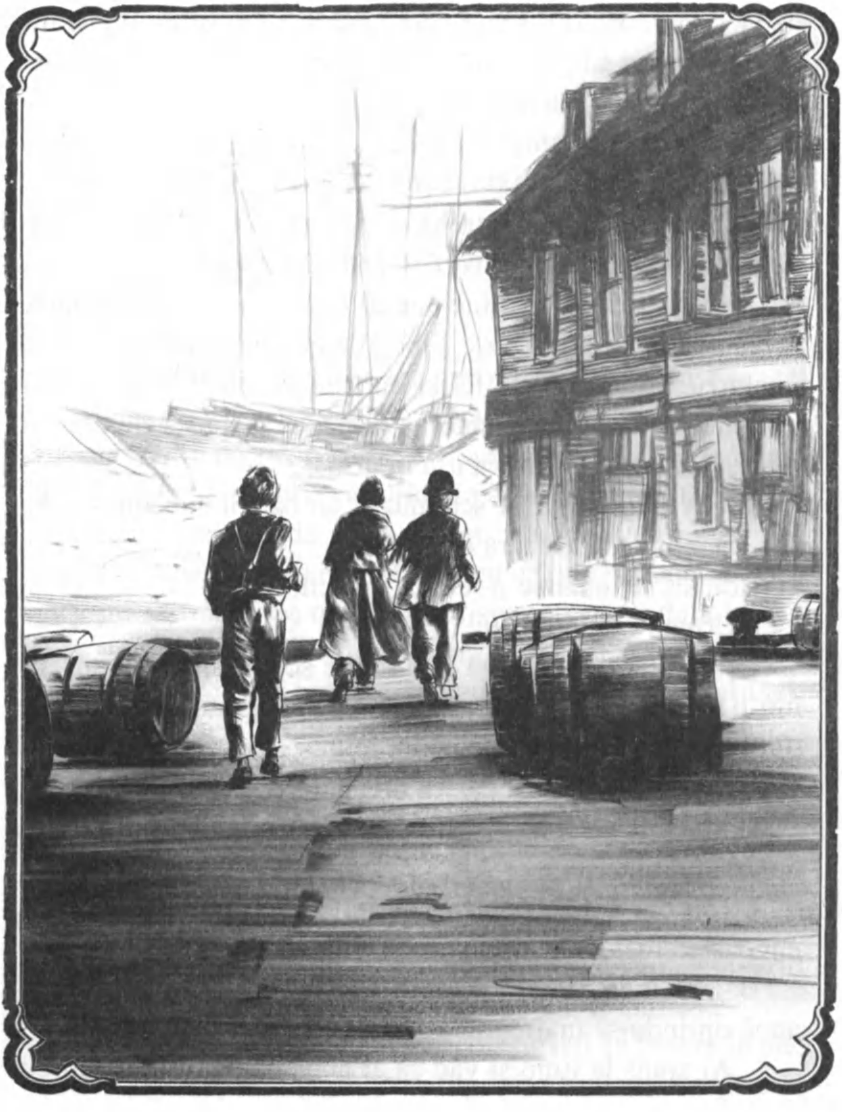

Cu toate gândurile negre care-i fugeau prin minte,
până şi docul pustiu îi păru o aventură bine-venită, la fel cum era şi compania prietenilor lui buni.

Deodată, uşa din spatele lor se deschise. În prag ieşi un marinar cu un singur ochi şi o cicatrice îngrozitoare pe faţă. Era înalt şi zvelt, purta o bluză cu guler în formă de V şi pantaloni din lână, închişi la culoare. Pe cap avea o beretă de marinar. Cu ochiul sănătos cercetă rapid docul şi strada.

– Cine sunteţi voi? întrebă el cu o voce aspră şi răguşită. Ar trebui să vă arunc direct în apă, pentru că îndrăzniţi să mă deranjaţi chiar la mine acasă! Cu o putere neaşteptată, bărbatul îi apucă pe Ozzie şi pe Wiggins de guler şi-i zvârli înăuntru. Apoi făcu la fel şi cu Pilar şi cu Rohan. Odată intraţi, marinarul luă o lanternă de pe jos şi spuse: Haideţi cu mine, şi să închidă careva uşa în urmă!

Vocea marinarului se schimbase, iar băieţii îl recunoscură.

– Domnule? întrebară ei.

Holmes se întoarse şi le făcu cu ochiul.

– Urmaţi-mă în linişte!

Uşuraţi, aceştia urcară mai multe scări până ce ajunseră într-o încăpere mare, cu două ferestre îndreptate spre clădirile din faţă. De sus, luminate de un felinar singuratic, se puteau vedea atât strada, cât şi partea dreaptă a docului.

Holmes le ceru să se alinieze. Pilar strâmbă un pic din nas, dar se supuse.

– Îmi cer scuze pentru sperietură; cu toate astea, îmi cunoaşteţi metodele, deci ştiţi ce mult contează deghizarea.

Băieţii încuviinţară solemn din cap. Bărbatul continuă apoi, oprindu-se în dreptul lui Wiggins:

– Ai ajuns la timp şi văd că ai adus oamenii potriviţi cu tine. Dar cine este ţigăncuşa asta şi, mai ales, cine a avut ideea neinspirată de a o aduce aici?

Înainte ca Wiggins să apuce să răspundă, Pilar zise, uitându-se drept în ochii detectivului:

– Aş prefera să vorbiţi direct cu mine, domnule. Numele meu este Pilar Ana Maria Reina de la Vega. Lucrez la circ şi i-am ajutat pe băieţii dumitale – fără mine, s-ar fi pierdut cu siguranţă printre corturi. N-a fost ideea lor să vin; eu i-am urmărit până aici. În plus, mă deranjează felul în care v-aţi adresat, numindu-mă „ţigăncuşă“!

– Ia te uită, o mică Irene Adler[1]. Cu ce ocazie pe aici, domnişoară?

– Vă pot fi de folos.

Holmes făcu semn că nu era nevoie. Apoi îşi scoase şapca, se apropie de fereastră şi privi afară.

– Cu puţin noroc, o să fie o noapte decisivă, prieteni; am aflat din surse proprii că Orlando Vile obişnuieşte să facă afaceri în clădirea de peste drum, aşa că intenţionez să-l confrunt. Rolul vostru este să staţi cu ochii pe docuri şi, dacă reuşeşte să treacă de mine, să-mi spuneţi pe unde a luat-o. Asta aveţi de făcut. Pe urmă se întoarse la ei şi continuă, cu cel mai solemn ton pe care-l auzise Wiggins până atunci: Avem de-a face cu un individ care ar fi în stare de orice, dacă se simte încolţit. În plus, nu ştim dacă este singur sau nu – şi se ştie că umblă cu cei mai periculoşi bărbaţi din Londra. Repet, nu trebuie să faceţi nimic altceva decât să observaţi!

– Întocmai, domnule Holmes! răspunse Wiggins în numele tuturor.

Înainte să plece, bărbatul scoase trei fluiere din buzunarul de la piept şi îi încredinţă fiecăruia câte unul, spunând:

– Dacă vă aflaţi cumva în pericol, suflaţi cu putere în ele; la fel şi dacă îl vedeţi pe Vile fugind. Osgood, aşază-te la geam, în direcţia din care ai venit; Rohan, tu mergi în partea cealaltă, iar tu, Wiggins, du-te pe stradă, la câteva clădiri

[1] Personaj principal dintr-o altă carte cu Sherlock Holmes (n.red.)

mai încolo! Nu uitați că nu trebuie să vă vadă nimeni, aşa că ascundeți-vă bine! Eu o să privesc de aici, şi mai vedem pe urmă. S-a-nțeles?

– Eu ce trebuie să fac?

– N-am ştiut că vii, deci rămâi cu mine.

Pilar se încruntă, încrucişând brațele.

– Dar...

– Băieți, s-ar putea să dureze ceva, aveți răbdare şi stați cu ochii pe clădire! Camuflați-vă cât mai bine, şi nu uitați că secretul pândei nu stă doar în putința de a rămâne nevăzuți; nimeni nu are voie să-şi închipuie măcar că sunteți acolo, darămite să ştie că existați! O să vă chem atunci când se termină totul. În cazul în care pățesc ceva, mergeți la Watson, pe Baker Street – el o să ştie ce trebuie făcut. Acum, hai, toată lumea pe poziții!

CAPITOLUL 19

Supravegherea de la docuri

Afară se lăsase ceața și-abia de se vedea la un metru. Ozzie stătea ghemuit sub niște lăzi, îndurând cu greu mirosul îngrozitor de pește; începuse să năduşească, iar capul nu îl slăbea deloc. Încercând să-și vină-n fire, se temea să nu i se facă rău tocmai acum, în timpul misiunii.

Prefera o confruntare directă cu Vile decât o altă oră de stat la pândă pe doc. E adevărat că Holmes îi prevenise să nu fie nesăbuiți, dar ce avea de pierdut? Unul dintre gândurile sale sumbre pusese stăpânire pe el.

În ultimele minute se tot auzea un huruit care se apropia din ce în ce mai mult. Ozzie presupuse că era o șalupă. Se furişă pe margine, spre locul unde credea că avea să oprească barca. Din când în când reușea să o și zărească prin ceața deasă. La un moment dat, aceasta dispăru într-un nor apăsător și gălbui; deși o auzea apropiindu-se de-a lungul docului, Ozzie nu o mai vedea deloc. Era ciudat să nu vezi la câțiva pași distanță.

Era posibil ca dintr-odată ceața să fie tot mai deasă? Ozzie își duse o mână streașină la ochi. Șalupa apăru și dispăru,

purtată parcă de o pală de vânt. Ozzie încercă să străpungă cu privirea până în capătul docului şi aşteptă o nouă briză. Barca fusese trasă la mal în dreptul unei platforme ce se înălța la nivelul apei. Barcagiul purta un palton lung, din lână, şi pălărie înaltă – prea aranjat pentru locul în care se afla. Nu părea a fi barcagiu.

Nu cumva asta spusese şi Barboza despre vânzătorul de sfoară, şi anume, că nu părea deloc potrivit cu meseria pe care zicea că o avea? Probabil era Orlando Vile, îşi dădu Seama Ozzie, cu un amestec de teamă şi încântare.

Lângă şalupă, un bărbat greoi şi cocoşat se căznea să lege barca de ponton. Îşi încorda brațele de zor, clătinându-se în toate părțile ca o maimuță. Avea bărbia ascuțită şi ieşită în afară, iar fața şi mâinile îi erau mânjite cu funingine.

După ce legă şalupa, sări înapoi la bord. Apoi, la semnul lui Vile, îi aşeză acestuia scara ca să coboare. Ducea pe umăr un săculeț destul de mare şi pătrățos.

Ozzie se duse tiptil până într-un loc din care putea observa totul şi-l privi pe Vile cum urcă pe doc. O rază de lumină se abătu asupra chipului lui Vile – brăzdat şi plin de semne, cu o mustață ce se prelungea de o parte şi de alta a gurii.

După felul în care bărbatul mergea era clar că sacul era greu. „Un jurnal folosit de regi şi regine de-a lungul a două sute de ani trebuie să fie greu şi voluminos, îşi zise Ozzie. Ce altceva ar putea fi înăuntru dacă nu *Cronica Stuart?!*“

Vile se opri la doar câțiva metri de el. Îşi aprinse țigara, după care porni țanțoş spre docuri, unde se afla Holmes. Ozzie îl urmă.

Mai merse cam o sută de metri, trecând de clădirea unde se aflau detectivul şi Pilar; se sprijini cu spatele de un butoi, fumând liniştit, şi cercetă cu luare-aminte împrejurimile.

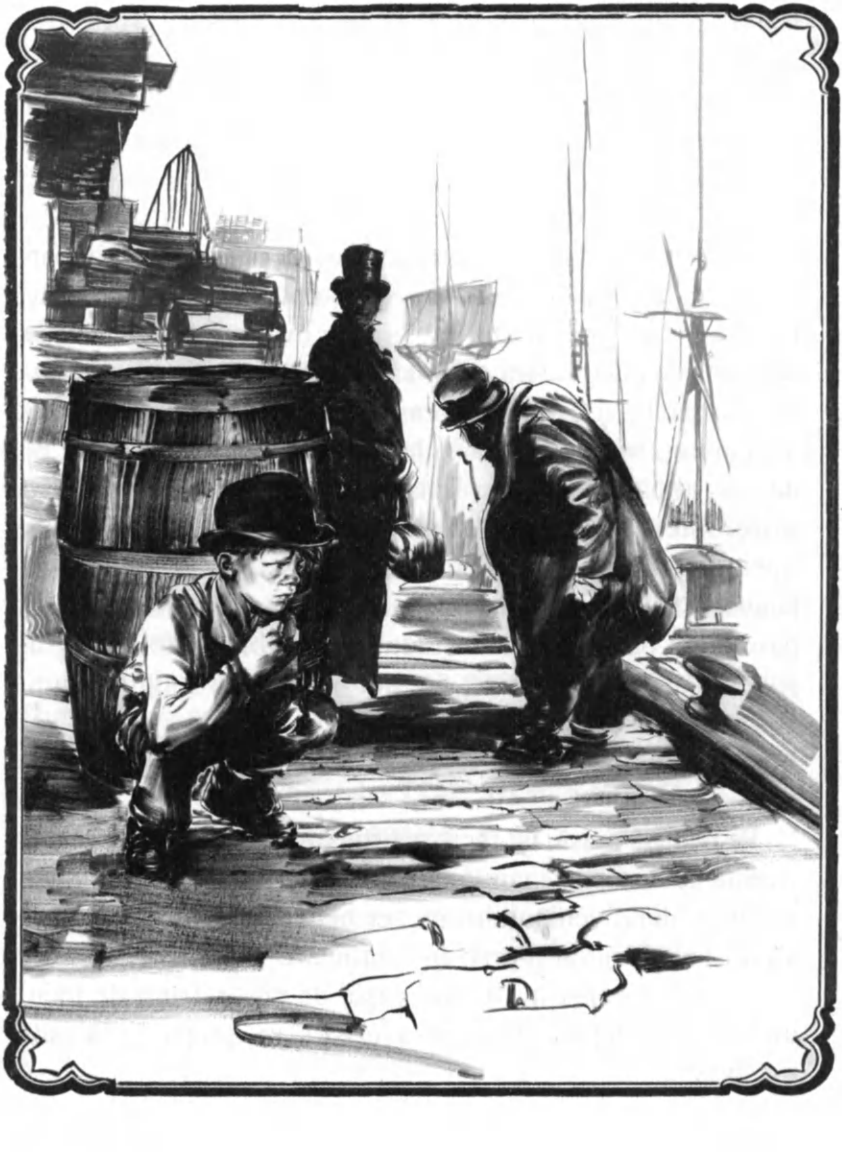

Ozzie se duse tiptil până într-un loc din care putea observa totul.

Băiatul, care se ţinuse după mirosul de fum, îl prinse din urmă şi se ascunse în spatele unor mormane de gunoi.

Prin ceaţa deasă nu se putea vedea decât ţigara. Ozzie abia dacă desluşea drăceasca siluetă. Rana începuse să-i pulseze, dar rămase în continuare pe poziţie, observând.

Între timp, Wiggins stătea nerăbdător pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, la câţiva paşi de un pilon, rupând bucăţi mici de pâine pentru Shirley. Fusese inspirat s-o ia cu el ca să îi ţină de urât. Partea cea mai rea la supravegherea asta era aşteptarea. Pe străzile unui oraş aglomerat poţi urmări oamenii sau poţi trage cu urechea la conversaţiile lor. Dar aici, pe doc, totul părea mort, iar liniştea asta era stranie şi copleşitoare. Îi reveniră în minte amintiri de demult, când era total lipsit de prieteni. Nu se putu împiedica să nu se gândească la avertismentul lui Pilar din acea dimineaţă: „Primejdiile te pasc la tot pasul. Stai cu ceilalţi, şi va fi bine; rămâi singur, şi vei sfârşi rău!“ Ei bine, cei trei băieţi erau singuri acum. Wiggins deveni nervos.

– Hai, Shirley! şopti el, luând nevăstuica şi strângând-o la piept.

Pe nepusă masă, îşi făcu apariţia un cupeu tras de doi cai. Acesta se apropia, înaintând prin ceaţa deasă. Caii galopau cu furie, dând vehiculului un aer nepământean. Wiggins se ascunse după pilon şi privi în continuare.

Cupeul se opri în dreptul casei de peste drum de locul unde se afla Holmes. Băiatul se furişă şi se apropie ca să vadă mai bine.

Ghemuit într-un butoi mucegăit, Rohan îşi ţinea respiraţia. Fumul de ţigară îi irita nările, şi se temea să nu tuşească. Când se ridică se arunce un ochi împrejur, zări un bărbat

rezemat cu umărul de butoi. Se ruga ca nu care cumva bărbatul să se uite în jos.

Câțiva metri mai departe, Ozzie auzise şi el cupeul apropiindu-se. Se gândi să se întoarcă numaidecât la debarcader, însă era deja prea târziu – Vile înainta drept spre el.

Pilar şi Holmes priveau şi ei cupeul de la etajul al doilea al clădirii.

– Nu ne-am aşezat prea bine aici... spuse fata văzând vizitiul oprindu-se.

Vedeau cupeul dintr-o parte. Vizitiul se dădu jos şi-l ajută pe pasager să coboare pe partea cealaltă, cea în care cei doi observatori nu puteau vedea. Holmes se uită scos din fire la ea, şi răspunse:

– Domnişoară, nu ne interesează ce se petrece pe stradă, ci în clădire!

Apoi, purtând un geamantan greu cu el, apăru şi Vile. După câteva secunde, dispăru şi acesta în spatele cupeului.

– Fir-ar să fie – nu vedem nimic! sări detectivul.

Pilar se uită cu subînțeles la el, străduindu-se să nu zâmbească, ştiind că avusese dreptate.

CAPITOLUL 20

Străinul

Wiggins se strecură până în apropierea cupeului, rămânând în umbră. Lângă acesta stăteau doi oameni – vizitiul şi încă un bărbat înalt, foarte slab, adus de spate; purta pelerină şi avea un geamantan cu el. Alături de ei se afla încă cineva, cu o pălărie înaltă, fumând, ducând şi el un sac. Cei doi bărbaţi îşi făcură semn din cap, îşi strânseră mâinile, apoi, unul dintre ei scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa. Vizitiul rămase afară, să păzească trăsura, iar cei doi intrară.

Încercând să se întoarcă, băiatul dădu peste o conservă goală, care se rostogoli cu zgomot, alertându-l pe bărbatul din cupeu. Acesta sări în mijlocul străzii şi prinse a se îndrepta cu paşi mari spre el.

Ozzie reuşise să-l evite pe Vile şi se întorsese la docuri – iar acum se uita la marinarul cocoşat care întețea focul şalupei. Probabil că Vile plănuia să plece înainte de prânz, altfel omul n-ar fi avut de ce să pregătească barca. Băiatul îşi aduse aminte de vorbele lui Holmes, care le interzisese cu desăvârşire să aibă de-a face cu negustorul. Totuşi, nu mai erau alte

bărci în jur, plus că, dacă reuşea să fugă înainte ca detectivul să pună mâna pe el, criminalul era bun scăpat.

Văzuse o plasă de pescuit aruncată pe nişte cutii, după care îşi aminti de un buştean şi de o bucată de frânghie peste care dăduse mai devreme. Un plan începea să-i încolțească în minte în vreme ce se ducea să aducă obiectele necesare.

Wiggins se depărtă în linişte de vizitiu, iar acesta îi pierdu urma. Se ghemui apoi, la câteva case mai jos, în dreptul unei porți. Vedea silueta bărbatului, care, neputând răzbi prin ceața groasă, abandonă căutarea şi se întoarse la cupeu.

Vizavi, Holmes şi Pilar văzură doi bărbați. La lumina lămpilor de gaz, îl putură recunoaşte pe Orlando VilE, care stătea cu fața spre ei; celălalt bărbat se aşezase cu spatele. Detectivul duse binoclul la ochi şi se uită mai bine:

– Mi-i dați şi mie? întrebă Pilar.

– Domnişoară, aici nu ne jucăm. Trebuie să fiu atent la tot ce se întâmplă în acea cameră – însăşi soluționarea cazului depinde de asta.

– Dar pot să citesc pe buze.

Holmes se uită cu luare-aminte la ea şi îi întinse binoclul.

– N-avem timp de pierdut.

Fata îi apucă şi începu să privească pe fereastră.

– Nu pot să-i văd fața domnului aceluia înalt, dar pe Vile îl văd. Spune că lucrurile au mers foarte bine, mai puțin la sfârşit – când Cesar Zalinda se pregătea să coboare de pe sârmă şi s-a iscat un vânt puternic. Nu prea mai văd ce spune... Stai! Zice că a căzut pe marginea gardului, apoi pe pământ. Acum tace – probabil vorbeşte celălalt.

– Stai cu ochii pe ei în continuare!

Trebuie să fii atentă la ce se spune acolo – fărădelegea nu priveşte doar asasinarea fraţilor şi a lui Penelope.

– Iar spune Vile ceva. „Nu s-ar fi sfârşit astfel, dacă fraţii n-ar fi fost atât supăraţi şi fata n-ar fi început să ţipe. Cum erau gărzi peste tot, a trebuit s-o reduc la tăcere cumva. Fraţii Zalinda şi-au pierdut cumpătul, iar tot ce am putut eu face a fost să trag cadavrele celor doi în trăsură şi să fug de acolo. Ştiu că n-am procedat cum trebuia lepădând trupurile în râu, dar altceva n-am ştiut ce să fac, mai ales că eram încojurat de trei echilibrişti nebuni!...“ Fata se poticni la ultimele cuvinte. Pilar se opri şi se uită la Holmes. Criminalul! I-a omorât şi i-a aruncat în Tamisa...

Detectivul încuviinţă din cap.

– Şi-atunci de ce stăm aici? Hai să facem ceva!

Bărbatul privi pe fereastră şi zise calm:

– Trebuie să fii atentă la ce se spune acolo – fărădelegea nu priveşte doar asasinarea fraţilor şi a lui Penelope. O să avem grijă să plătească pentru tot, dar... Holmes nu-şi mai termină fraza. Ce se-aude? Ce se-ntâmplă?

Pilar se uită prin ochelari şi îl văzu pe Vile scoţând o carte mare şi grea, cu coperte lucitoare, din sacul pe care-l adusese cu el. Bărbatul cel înalt păşi spre el şi luă cartea în mână. Se întoarse un pic, în aşa fel încât cei doi îl putură vedea dintr-o parte. Ţinea cartea asemenea unei ofrande. Spuse câteva cuvinte pe care Pilar le repetă: „Un fragment de istorie inestimabil“.

Holmes stătea nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra bărbatului care se aşezase acum cu faţa spre ei. Era palid şi avea ochii înfundaţi în cap, aducând foarte bine cu o reptilă. Deşi nu-l mai văzuse în viaţa lui, Holmes îl recunoscu.

– Moriarty! şopti el frecându-şi mâinile. Fireşte că numai acest Maestru al Fărădelegilor putea plănui o astfel de tărăşenie. Cine altcineva să fie atât de iscusit şi de ingenios ca să fure *Cronica?...*

Pilar reproduse vorbele acestuia:

– „Jurnalul monarhilor!... Uită-te la coperte – turnate din aur, cu brocart de rubine şi safire! Valoarea acestei cărți, precum şi secretele din ea sunt inestimabile."

– Da... numai *Cronica* ar fi fost în stare să-l scoată din bârlog, zise Holmes plimbându-se dintr-o parte în alta. Cu mintea lui ascuțită, a înțeles pe deplin valoarea ei inestimabilă. Cred şi eu c-a fost tentat!...

Auzind cuvintele detectivului, Pilar puse binoclul deoparte şi se uită la el.

– Stai cu ochii pe *Cronică!* îi porunci Holmes.

Fata tresări şi îşi duse iar binoclul la ochi, dar era prea târziu – cei doi se pregăteau să plece.

– Cartea a dispărut, spuse ea descurajată.

– Nu contează, răspunse detectivul. Orice s-ar întâmpla, să nu cumva să pleci de-aici! Ori eu, ori unul dintre băieți o să venim după tine, ne-am înțeles? Te-ai descurcat foarte bine... spuse el şi ieşi din încăpere gesticulând.

CAPITOLUL 21

Confruntările

Ozzie luă o lanternă veche şi o aruncă de-a lungul debarcaderului. Aceasta se rostogoli zgomotos, atrăgând atenția cocoşatului, care sări din şalupă cât ai zice peşte şi se cățără pe scară până sus. Băiatul tremura din toate încheieturile, dar stătu pe loc, înfruntându-l pe cel care se afla la câțiva metri de el. Bărbatul păşi pe scândurile umede, şi apoi pe plasa de pescuit pusă de Ozzie.

Băiatul se întoarse şi o luă la fugă, ținând frânghia strâns în mână; mişcarea bruscă îl săgetă însă drept în locul unde fusese cusut de amicul lui.

Nu mai vedea nimic în urmă, din cauza ceții groase.

Apoi, opintindu-se din toate puterile, trase de sfoară şi reuşi să-l doboare la pământ pe cocoşat, care se încâlci cu totul în plasa de pescuit. Bărbatul începu să strige şi să suduiască, în timp ce se căznea să se elibereze din strânsoare. Între timp, Ozzie reuşi să lege capătul frânghiei de un stâlp, în ciuda durerii ascuțite pe care o simțea.

Cocoşatul se agitase atât de mult, luptându-se cu plasa, încât reuşi să cadă peste marginea docului. Sfoara sări cât colo, trăgându-l pe Ozzie în faţă, înainte ca acesta să apuce să o fixeze de stâlp.

Apoi se auzi o bufnitură – cocoşatul căzuse, iar acum atârna fără cunoştinţă de marginea docului.

Între timp, Holmes se apropie de cupeu şi mormăi ca şi cum ar fi fost beat:

– Ia te uită ce trăsură arătoasă a oprit pe docul meu! Ce-i cu voi pe-aici, domnilor?

Cei doi bărbaţi se întoarseră, iar vizitiul se uită ameninţător la el. Holmes se prefăcu speriat şi spuse:

– Vreau şi eu să vorbesc cu domnii – atâta tot.

Moriarty zâmbi de sus şi îi făcu semn vizitiului să se depărteze.

– Ce doreşti? întrebă el.

– Aş vrea să plătiţi o mică taxă pentru că-mi folosiţi docul.

– Destul! strigă Vile, aruncându-i un pumn de monede.

Holmes nu le luă în seamă şi spuse:

– Ce traistă frumoasă aveţi, şefu', îi zise el lui Moriarty. Tare bine mi-ar prinde şi mie una...

Vile scoase un cuţit mare din haină şi îl ameninţă pe detectiv. Acesta flutură şi el revolverul, rostind apăsat:

– Pune jos iataganul, prietene, dacă nu vrei să te ciuruiesc numaidecât!

Negustorul se conformă. Holmes îi făcu semn lui Moriarty să lase sacul jos, după care îi porunci şi lui Vile să facă la fel.

Apoi, fără a se mai preface, strigă:

– Wiggins!

Băiatul se apropie.

– Strânge sacoşele astea două şi dispari!

– Am ajuns bătaia de joc a unei adunături de cerşetori! strigă Vile, nevenindu-i să creadă ce i se-ntâmpla.

Moriarty însă îl recunoscu pe bărbat.

– Tu!

Wiggins ridică repede sacii, se mai uită încă o dată la Holmes, apoi o şterse. Vizitiul sări din spate şi îl lovi pe detectiv, care căzu la pământ şi scăpă revolverul din mână.

– În sfârşit, nerodule ce eşti! urlă Vile repezindu-se la pistol.

Detectivul îşi reveni, îl prinse din urmă pe negustor şi aruncă revolverul cât colo. Moriarty se urcă în cupeu, iar vizitiul, care era pe urmele lui Holmes, îl trânti pe detectiv iarăşi la pământ, după care sări şi el în trăsură.

Holmes reuşi să sufle în fluierul de poliţist, în timp ce Vile se îndepărtă încet spre docuri.

După câteva minute, apărură mai mulţi poliţişti care o luară pe urmele criminalului. Apoi se agăţă de marginea cupeului, îndurând loviturile de bici ale vizitiului. Căţărându-se, reuşi să ajungă la acesta – cei doi se luară la bătaie în cupeul care se clătina cu putere în toate direcţiile.

La câţiva metri depărtare, Vile se întorsese la şalupă. Motorul acesteia huruia de zor, dar nu era nici urmă de cocoşat. Desfăcu legătura bărcii, sări la bord şi încercă să ambaleze motorul. Acesta cedă, iar bărbatul observă că cineva furase grămada de cărbuni de la locul ei. De îndată ce motorul

se opri din huruit, auzi un mormăit înfundat care venea de sub marginea docului.

– Băiatul ăla slab a făcut toate astea, domnule! Of... căpățâna mea...

Vile îl zări pe marinarul cocoşat, care zăcea agățat de pilonii docului.

– Ce Dumnezeu...?!

– Bună seara, domnule! spuse Ozzie, ieşind la lumină cu sfoara în mână. Aceasta era legată la un capăt de barcă, iar la celălalt, de un pilon de pe mal. Cred că plimbarea dumneavoastră sub clar de lună e pe cale să ia sfârşit!

Vile începu să blesteme şi vru să taie frânghia care ținea şalupa legată. Din depărtare, o altă barcă gonea spre ei, încărcată cu polițişti. Bărbatul se uită la ei, după care îi zise lui Ozzie:

– N-o să te las să scapi, pui de haimana ce eşti! Gata cu **V**iața ta!

Holmes se agăță în ultimul moment de marginea cupeului, după ce vizitiul încercă din nou să-l arunce în stradă. Şareta se întoarse cu 180 de grade, iar acum se îndrepta direct spre apă. Scoțând capul să vadă ce se-ntâmpla, Rohan îl zări pe detectiv, care abia se mai ținea, şi se ridică, azvârlind butoiul drept spre vizitiu. Lovit în umăr, bărbatul se prăbuşi la pământ.

Holmes prinse hățurile, însă caii erau prea speriați pentru a mai putea fi controlați.

Moriarty tot nu ieşise din compartimentul cupeului, aşa că detectivul desfăcu şareta de cai şi îi lăsă să fugă; aceştia

dispărură în ceața deasă, iar cupeul alunecă spre apă. Bărbatul încercă să îl oprească, dar în zadar.

Sări în ultimul moment, iar acesta se scufundă cât ai zice peşte în apele Tamisei.

Cât despre Moriarty – nici urmă de el.

Holmes prinse hățurile, însă caii erau prea speriați pentru a mai putea fi controlați.

CAPITOLUL 22

Holmes şi Ştrengarii – faţă-n faţă cu poliţia

Detectivul împreună cu băieţii îşi dădură întâlnire cu poliţiştii în clădirea pe care o folosiseră pentru supravegherea hoţilor. Între ei stăteau cei doi saci. Inspectorul Lestrade începu să-l ia la întrebări pe Holmes, în timp ce Ştrengarii, în frunte cu Pilar, îi schimbau pansamentul lui Ozzie.

– Domnule Holmes, ştiu că am discutat despre ce s-a întâmplat, dar aş vrea să mă lămuriţi mai bine.

– Inspectore, pune mâna pe Orlando Vile şi ai să afli tot ce doreşti să ştii!

După câteva momente îşi făcură apariţia doi poliţişti, care-l aduseră pe negustor încătuşat. Acesta se smuci cu putere şi zise printre dinţi:

– N-aveţi nici o dovadă împotriva mea! Tu cine mai eşti? întrebă el, privindu-l pe Holmes drept în ochi.

– Mă numesc Sherlock Holmes şi sunt la curent cu detaliile crimelor pe care le-aţi comis în ultimii trei ani. Aşadar, aş dori să-mi confirmaţi o parte dintre bănuieli, povestindu-ne cum stau lucrurile.

– A, eşti acel băgăcios şi jumătate de care am auzit – stai liniştit, habar nu ai despre ce e vorba aici! răspunse Vile, zâmbind răutăcios.

Detectivul îi povesti pe scurt despre felul în care reuşise să fure *Cronica Stuart,* cu ajutorul fraților Zalinda.

– N-ai nici o dovadă! râse hoțul.

– Încearcă să cooperezi, dacă nu vrei să primeşti cea mai aspră sentință, având în vedere că eşti acuzat de uciderea fraților Zalinda şi a lui Penelope şi de furtul *Cronicii Stuart.* Cred că te aşteaptă cătuşele, mai ales că domnul Lestrade tocmai a arestat două menajere de la palatul Buckingham. Vor depunde mărturie împotriva dumitale, şi vei ajunge după gratii negreşit. Acum aş dori să ştiu cum a murit Cesar Zalinda! spuse Holmes, privind la Pilar şi dând uşor din cap.

Vile nu răspunse.

– Ei bine, atunci va trebui să povestesc eu însumi cum s-a întâmplat – după ce ați aflat de la una dintre menajere locul unde era ținută *Cronica*, ați aranjat ca menajera cealaltă să meargă la etajul al doilea, în partea de nord a palatului. Apoi, femeia a aruncat o frânghie, iar unul dintre frați s-a cățărat pe ea, traversând curtea. La sfârşit a tras funia după el şi a legat-o undeva la etajul al doilea. Noaptea era întunecată şi cețoasă, astfel că toți frații au reuşit să treacă fără să trezească suspiciunea gărzilor. Odată ajunşi, au format un zid uman până la etajul al treilea al palatului, de unde cel din vârf a sustras *Cronica,* fără să lase vreo urmă. Problema a survenit pe măsură ce au început să coboare, când afară s-a stârnit un vânt puternic şi i-a dezechilibrat – primii trei au reuşit să coboare, dar ultimul, Cesar, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe gard, apoi jos. E ironic felul în care acest om deprins cu înălțimile şi-a găsit sfârşitul căzând de la o distanță aşa de mică... Penelope, care stătea de pază, a început

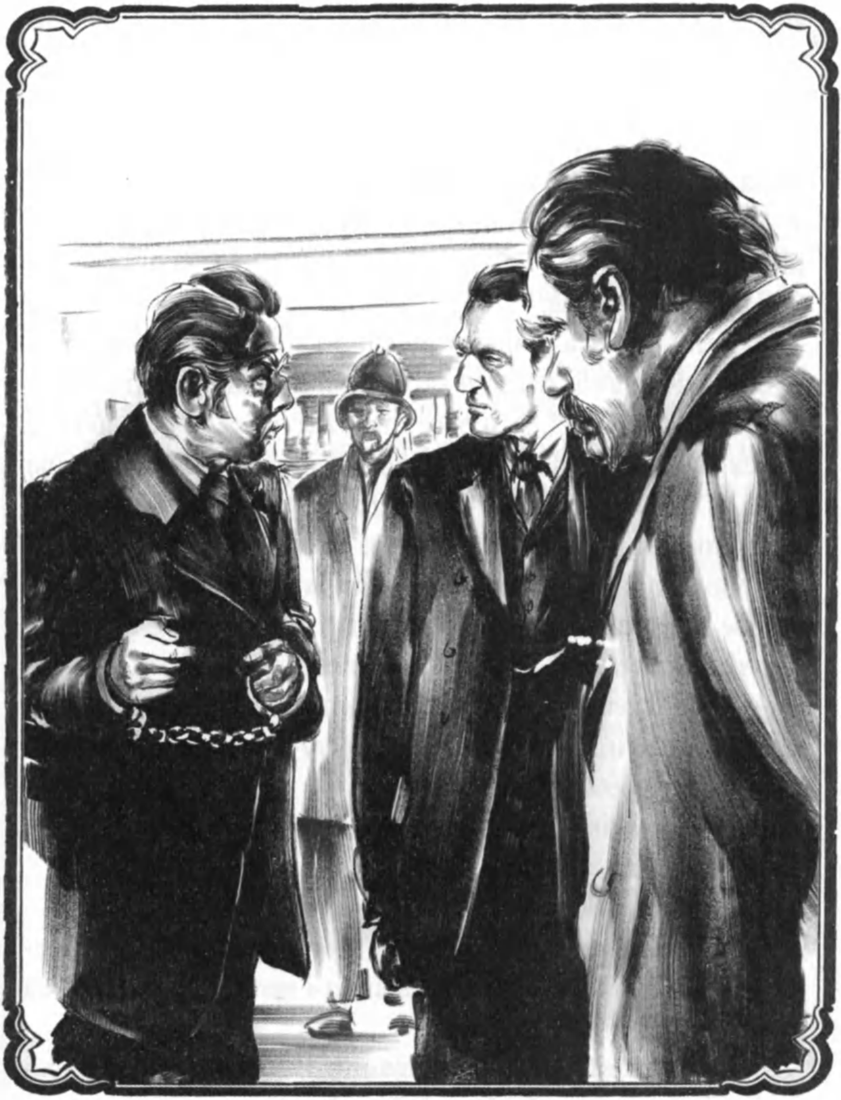

Încearcă să cooperezi, dacă nu vrei să primeşti cea mai aspră sentinţă.

să-şi plângă iubitul care zăcea la picioarele ei. Atunci aţi intervenit dumneavoastră, domnule Vile, şi, sărind din caleaşcă, aţi redus-o la tăcere; de tot... Apoi le-aţi ordonat celorlalţi fraţi să care trupurile celor doi înăuntru şi să strângă frânghia, ca să nu lase urme. Apoi, aţi aruncat cadavrele în Tamisa.

Ozzie se uită la Pilar, care stătea lângă el – avea ochii plini de lacrimi.

Holmes continuă:

– Faza finală a planului aţi dus-o singur la îndeplinire. A doua zi aţi avut grijă să sabotaţi frânghia celor trei Zalinda, cu asta! zise el, şi scoase dispozitivul găsit de băieţi pe podeaua circului. Motivul a fost unul simplu, şi anume nevoia de a vă debarasa de martorii care asistaseră la furt. Să nu uităm însă de profesorul Moriarty, acel Maestru al Fărădelegii; numai o minte strălucită ca a lui ar fi putut plănui un jaf atât de bine pus la punct! Doar el ar fi putut afla de existenţa *Cronicii Stuart* şi ar fi ştiut să-i exploateze valoarea.

– N-ar fi reuşit niciodată fără ajutorul meu! El a aflat de existenţa cărţii, dar eu am fost cel care s-a ocupat de toată tărăşenia, ripostă Vile.

– Ai notat, inspectore? întrebă detectivul, întorcându-se către Lestrade, care scria de zor.

– Da, domnule Holmes! răspunse Lestrade.

– Deşi nu l-am capturat şi pe Moriarty, măcar am recuperat *Cronica,* zise Holmes făcându-i semn lui Wiggins să aducă sAcul.

Băiatul o desfăcu şi se uită înăuntru, unde nu găsi nici mai mult, nici mai puţin decât o cărămidă.

– Ce-i asta?! zise el mirat.

Vile începu să râdă ca un nebun. Holmes se uită şi-n sacul lui Vile, dar acesta era gol.

– A luat-o cu el, Holmes! Chiar şi în pragul morţii te-a tras pe sfoară! zise Vile extaziat. Ai avut dreptate când ai spus că ştia de valoarea cărţii; tocmai de-asta a insistat să rămână la el, din motive de siguranţă. Chiar dacă mi s-a părut un pic exagerat, acum ştiu că a avut dreptate, ca-ntotdeauna. Oi fi avut tu grijă să-l trimiţi pe fundul Tamisei, dar, odată cu el, ai aruncat şi *Cronica* în volbura apei!

Deşi poliţiştii se depărtaseră împreună cu Vile, râsul bărbatului tot mai răsuna în încăpere.

Întristat, Holmes se întoarse către Lestrade şi spuse:

– Inspectore, ar fi bine să faceţi rost de câteva bărci şi să începeţi căutările la prima oră a dimineţii. Poate daţi de urma lui Moriarty şi a *Cronicii*... Apoi se uită la Ştrengari şi la Pilar, zicând: Asta a fost.

CAPITOLUL 23

Ştrengarii se întorc acasă

Holmes, Ozzie, Pilar, Wiggins şi Rohan fură conduşi acasă de o trăsură a poliției. Ozzie ar fi vrut să îl întrebe pe detectiv ce avea să se întâmple cu Vile şi să afle mai multe despre *Cronica Stuart,* dar, văzând că acesta era pierdut în gânduri, bombănind în barbă, renunță.

– Dragii mei – spuse Holmes rupând tăcerea –, eu am greşit, căci n-am reuşit să salvez *Cronica*, însă voi v-ați descurcat exemplar. Să nu uităm că profesorul Moriarty, cel mai periculos om din Anglia, pare să fi murit – va fi foarte greu de înlocuit... Ca de obicei, Wiggins, ai fost de încredere, punctual, şi ai adus cu tine exact pe cine trebuia. Ai ținut sub observație întreaga operațiune şi ai acționat asemenea unui hoț adevărat când a fost vorba despre saci.

Wiggins încuviință din cap, mândru de el.

– Rohan, dacă nu erai tu, n-aş mai fi fost acum, aici, cu voi; dacă nu-l loveai pe vizitiu cu butoiul, aş fi sfârşit, cu siguranță, sub roțile cupeului...

– A fost o onoare să vă pot ajuta, domnule! răspunse băiatul, plecându-şi capul în semn de respect.

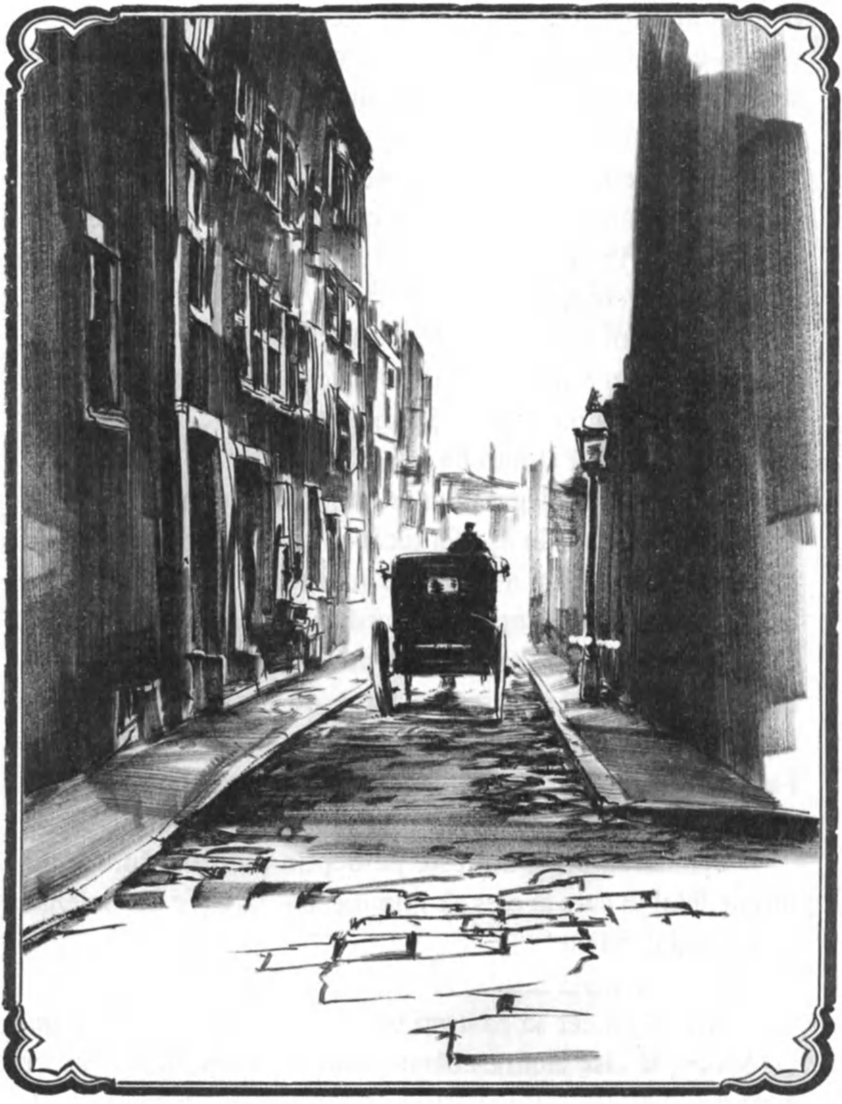

Să nu uităm că profesorul Moriarty, cel mai periculos om din Anglia, pare să fi murit — va fi foarte greu de înlocuit...

– Încrederea şi talentul tău sunt de folos în orice investigație – n-am crezut niciodată că o persoană de sexul dumitale se poate dovedi de aşa mare ajutor, îi spuse Holmes lui Pilar, zâmbind.

Băieții făcură ochii mari şi se uitară unul la altul – era prima oară când Domnu' făcea complimente unei persoane de sex opus. Pilar, pe de altă parte, încerca din răsputeri să nu-şi trădeze entuziasmul.

– Deşi v-am interzis să vă apropiați de Vile, în acest caz ai procedat corect – nici un polițist nu ar fi reuşit să-i captureze pe amândoi de unul singur. Spune-ne, rogu-te, cum ai dus la bun sfârşit planul? îl întrebă el pe Ozzie.

– După ce l-am legat pe marinar, m-am urcat în şalupă şi am încins boilerul, în aşa fel încât să ardă combustibilul mai repede; pe urmă am aruncat ce mai rămăsese din el peste bord şi am legat o frânghie de pupă. Am tras sfoara prin apă, ca să nu se vadă, şi am strâns-o de un pilon, pe doc. Astfel, când a sosit Vile şi s-a urcat în barcă, nu şi-a dat seama că, de fapt, ea era legată de mal. Fără combustibil, m-am gândit că l-am prins, dar, dacă nu veneau polițiştii, se prea poate să fi scăpat vâslind.

– Prinderea celor doi este pe deplin meritul tău. Ce mă miră e felul în care ai ales să-i țintuieşti – fără pic de violență. Ai potențial, băiete!

Ozzie roşi până la urechi.

– Am să vă cer să păstrați totul secret, în numele *Cronicii Stuart,* le zise Holmes când trăsura intră pe Baker Street. Este o situație cu totul aparte, şi doar pomenind de existența ei vă puteți pune în pericol. De-asta am şi evitat să-l implic pe domnul Watson în toată această poveste – mă tem că ar fi menționat-o în scrierile dumisale.

Băieții împreună cu Pilar căzură de acord să nu sufle o vorbă nimănui.

– În sfârşit, aflați că, de fapt, ceea ce contează cel mai mult este putința de a duce un lucru la bun sfârşit. Chiar şi aşa, nici repararea răului făcut de altcineva nu e tocmai de lepădat... încheie Holmes.

Înainte să plece, le dădu fiecăruia câte două bancnote de o liră – cea mai mare sumă câştigată vreodată de băieți. Primul gând al lui Ozzie fu să înceapă căutarea mătuşii Agatha.

CAPITOLUL 24

Un străin apelează la serviciile scribului

Când trăsura poliției ajunse pe Baker Street, erau deja cu toții foarte obosiți, chiar și Holmes. Își luară, așadar, la revedere, iar detectivul se grăbi să urce și să-i povestească lui Watson cele întâmplate. Wiggins și Rohan se întoarseră la Castel, iar Ozzie – la atelierul scribului. Înainte să o lase acasă, Pilar îl pusese să promită că avea să o viziteze la circ.

Era puțin înainte de ivirea zorilor când Ozzie intră în prăvălie; era sleit și nici nu-i mai păsa de Crumbly. Suci cheia în broască și intră în cămară, unde, prăbușindu-se pe saltea, adormi numaidecât.

După câteva ore, băiatul se trezi din pricina zgomotului iscat în camera din față – vorbea cineva. Se ridică și merse pe hol, unde îl văzu pe meșter stând de vorbă cu un domn înalt, bine îmbrăcat, cu fruntea lată. Bărbatul se opri și se uită la Ozzie. Avea un aer care-ți dădea fiori.

Crumbly se întoarse și, văzându-l, se încruntă. Controlându-și furia, îi făcu semn să se apropie.

– El este, domnule, cel mai de seamă falsificator din Londra!

Băiatul făcu câţiva paşi spre ei.

– Ai încredere să mergi pe mâna unui băieţandru? întrebă mirat oaspetele.

Crumbly scoase o foaie de hârtie din sertarul biroului şi i-o împinse bărbatului. Apoi spuse:

– Scrieţi ceva!

Omul luă o pană de gâscă şi se conformă.

Ozzie, care se aşezase la masă, copie rândul întocmai. Bărbatul apucă foaia de hârtie şi o cercetă cu atenţie, după care zâmbi.

– Cum nu se poate mai bine, băiete, eşti tare priceput!

Musafirul, deşi amabil peste măsură, îi dădea totuşi fiori. La un moment dat, scoase din pelerină un pachet mare, învelit într-un material impermeabil. Desfăcu legătura şi ieşi la iveală o carte cu bijuterii incrustate, pe care o aşeză apoi pe masă. Văzând frumuseţea obiectului aceluia din aur, Crumbly rămase cu gura căscată. Ozzie se înfioră, nevenindu-i să-şi creadă ochilor – era, fără doar şi poate, *Cronica Stuart,* ceea ce însemna că omul din faţa lui nu putea fi nimeni altul decât profesorul Moriarty. Nu murise...

Crumbly rupse tăcerea:

– Profesore, dacă nu vă supăraţi, ce este?

– Ba da, mă supăr, nu mai puneţi întrebări! Munca dumneavoastră nu necesită informaţii suplimentare. Hârtia acestei cărţi are peste două sute de ani vechime, aşa că am să vă rog să acordaţi mare atenţie fiecărui detaliu în parte!

– Nu vă faceţi griji, domnule, avem suficientă hârtie din acea perioadă, şi ştim exact ce fel de cerneluri să folosim. O să facem o copie desăvârşită, chiar şi a marginilor aurite. Totuşi, cum rămâne cu coperta?

– Nu vă priveşte pe dumneavoastră; am angajat pe altcineva să se ocupe de ea.

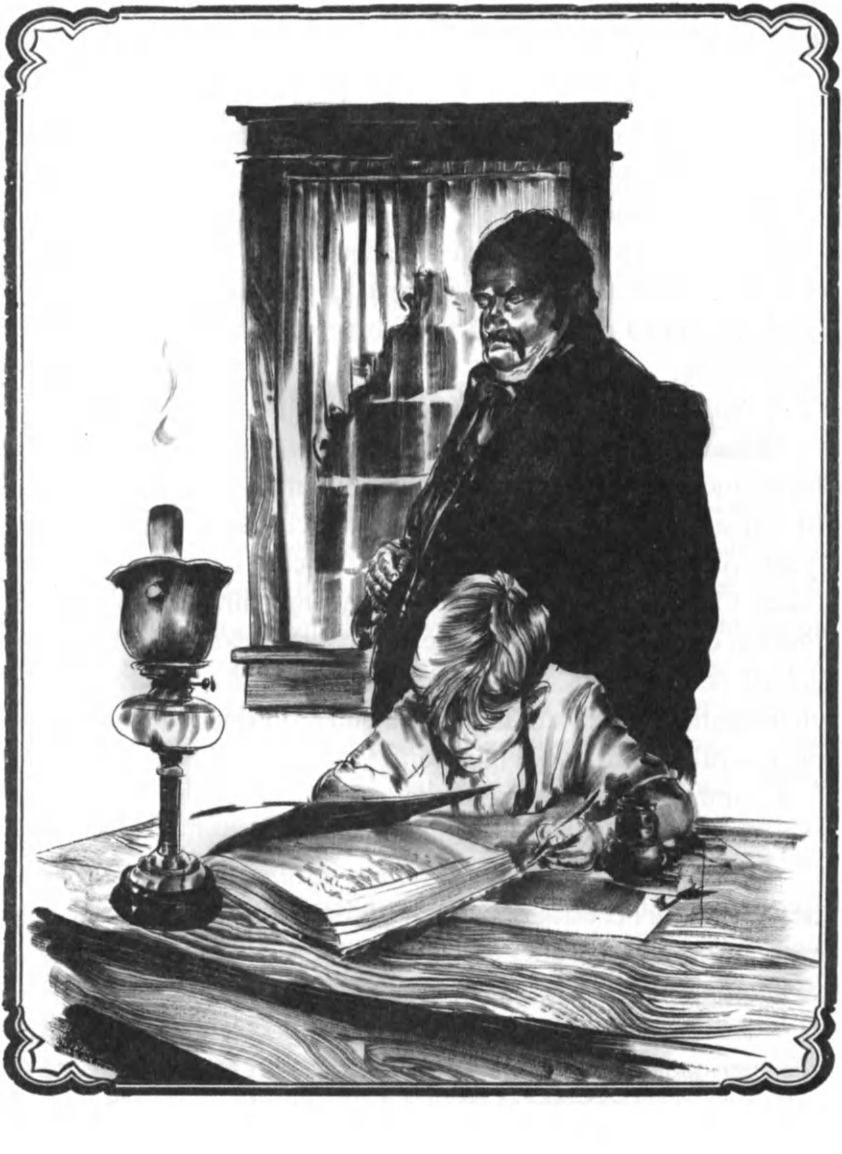

Vechimea cărţii îl cuceri pe loc.

Ozzie se apropie de *Cronică* şi, profitând de neatenţia celor doi, o răsfoi un pic. Vechimea cărţii îl cuceri pe loc – scrisul era ales şi frumos ornamentat, iar paginile, lungi cât braţul lui, fuseseră confecţionate din hârtie groasă, de calitate. Manuscrisul te făcea să simţi savoarea vremurilor de altădată.

– O să am nevoie de cele mai lungi pene de gâscă cu vârf aurit, spuse el, cercetând cu grijă filele. Cât despre cerneală, e cea mai bună dintre toate – va fi nevoie să preparăm una specială, cu foiţă de aur indiană. Deşi veche, cartea s-a păstrat nemaipomenit de bine. Copia va necesita hârtie cu totul şi cu totul aleasă. Cu totul, are cam opt sute de pagini scrise de mai mult de zece autori diferiţi – o să-mi ia ceva timp.

Luat prin surprindere de priceperea lui Ozzie, Moriarty spuse:

– Băiete, dacă şi munca îţi este la fel de pricepută ca vorba, s-ar putea să te iau în slujba mea. Şi, crede-mă, răsplata va fi mult mai mare decât ce primeşti de la stăpânul tău cel îndesat. Întâi şi-ntâi însă, să vedem de ce eşti în stare! Apoi, întorcându-se la Crumbly, profesorul adăugă: Am nevoie să fie gata în cinci zile.

Copistului îi dispăru brusc zâmbetul de pe faţă şi, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp, răspunse cu jumătate de glas:

– Domnule, băiatul este într-adevăr foarte priceput, dar nu are cum să termine în mai puţin de două săptămâni. Dacă l-ar ajuta cineva, ar putea să termine toată treaba în jumătate din timp, la fel de bine. Ce ziceţi?

– Nu, spuse oaspetele. Rămâne doar băiatul.

Apoi, la semnul lui, mai intrară doi bărbaţi în atelier.

– Din motive de siguranţă, vor rămâne aici până la terminarea lucrării. Între timp, nici tu, nici el nu aveţi voie să

părăsiți atelierul. Dacă pățește ceva cartea, voi veți fi trași la răspundere. Nu-l mai pot duce mult cu vorba pe cumpărător – de aceea, ai o săptămână la dispoziție, băiete! Nici o zi în plus! Apoi se întoarse la Crumbly spunând: Mi-e tare greu să înțeleg cum de uN om ca dumneata are o reputație așa de bună; dar asta nu contează, de vreme ce copia o să fie atât de măiastru lucrată. Dacă iese totul bine, răsplata o să fie pe măsură. Dacă nu, păi... nu cred că vrei să știi ce te așteaptă. Înainte să plece, îl mai privi o dată pe Ozzie și îi spuse: Noroc, băiete!

CAPITOLUL 25

Wiggins şi Pilar îi cer ajutorul lui Holmes

Trei zile mai târziu, Pilar apăru împreună cu Wiggins la uşa apartamentului lui Holmes.

– Erau două namile la atelierul scribului, şi Ozzie scria de zor, iar când ne-a văzut la fereastră, a ridicat capul şi a-nceput să spună ceva, noi nu l-am auzit, dar Pilar şi-a dat seama şi până la urmă i-a citit cuvintele pe buze; era vorba despre *Cronica Stuart,* şi el e prizonier. Pe urmă ne-a dibuit unul dintre bărbaţi şi a luat-o la fugă după noi. Ozzie a spus că Moriarty e încă în viaţă şi a lăudat cartea, repetând întruna „ouăle, ouăle“, de parcă îşi pierduse minţile cu totul...

– Wiggins, ştiu că eşti nerăbdător să-mi împărtăşeşti noutăţile, dar ia loc, te rog, înainte să-ţi sară inima din piept! Şi dumneavoastră păreţi agitată, domnişoară – aşezaţi-vă undeva!

Cei doi se aşezară; mâinile lui Wiggins tremurau, iar lui Pilar i se zbătea foarte tare ochiul stâng.

– Încearcă să te aduni şi să-mi răspunzi la întrebări, bine?

Wiggins se supuse, respirând rar, ca să se calmeze. Holmes pufăi din pipă şi zâmbi uşor. Watson se amuza şi el pe seama băiatului.

– Să o luăm, aşadar, de la-nceput – cu ce ocazie pe la atelierul scribului?

– Pilar a venit la Castel şi a întrebat de ce nu ne-am dus să vedem ce e cu el, de vreme ce lipsea de trei zile, dar am fost, şi...

– Lasă-mă pe mine, interveni fata.

– Rogu-te, domnişoară, nu de alta, dar amicul nostru e mult prea afectat de toată povestea cu Osgood ca să mai fie în stare să ne-o împărtăşească şi nouă!

– Am fost în vizită la băieţi şi am aflat că Ozzie lipsea de trei zile, aşa că l-am luat pe Wiggins şi am plecat la atelier să vedem ce se-ntâmpla. Acolo, ne-am furişat la fereastră şi l-am văzut stând la un birou mare. De o parte şi de alta se aflau două namile de bărbaţi care îl păzeau. Ozzie arăta îngrozitor, de parcă nu s-ar mai fi odihnit din ziua în care l-am văzut ultima oară, la docuri. Am încercat să-i atragem atenţia fără să fim văzuţi de cei doi paznici, dar nu ne-am descurcat prea bine. Până la urmă s-a uitat la geam şi a dat cu ochii de mine. Apoi a lăsat privirea în jos, la cartea pe care scria, şi am putut să-i citesc vorbele pe buze. Spunea că Moriarty nu a murit şi că el lucrează la o copie a *Cronicii Stuart* comandată de acesta. De asemenea, a zis că manuscrisul nu este ceea ce pare a fi şi că Moriarty nu ştie cu ce are de-a face de fapt.

– Holmes, profesorul e încă în viaţă! exclamă Watson.

Holmes continuă să-şi fumeze pipa, prea puţin surprins de veste. Watson se îndreptă în scaun şi îşi drese vocea.

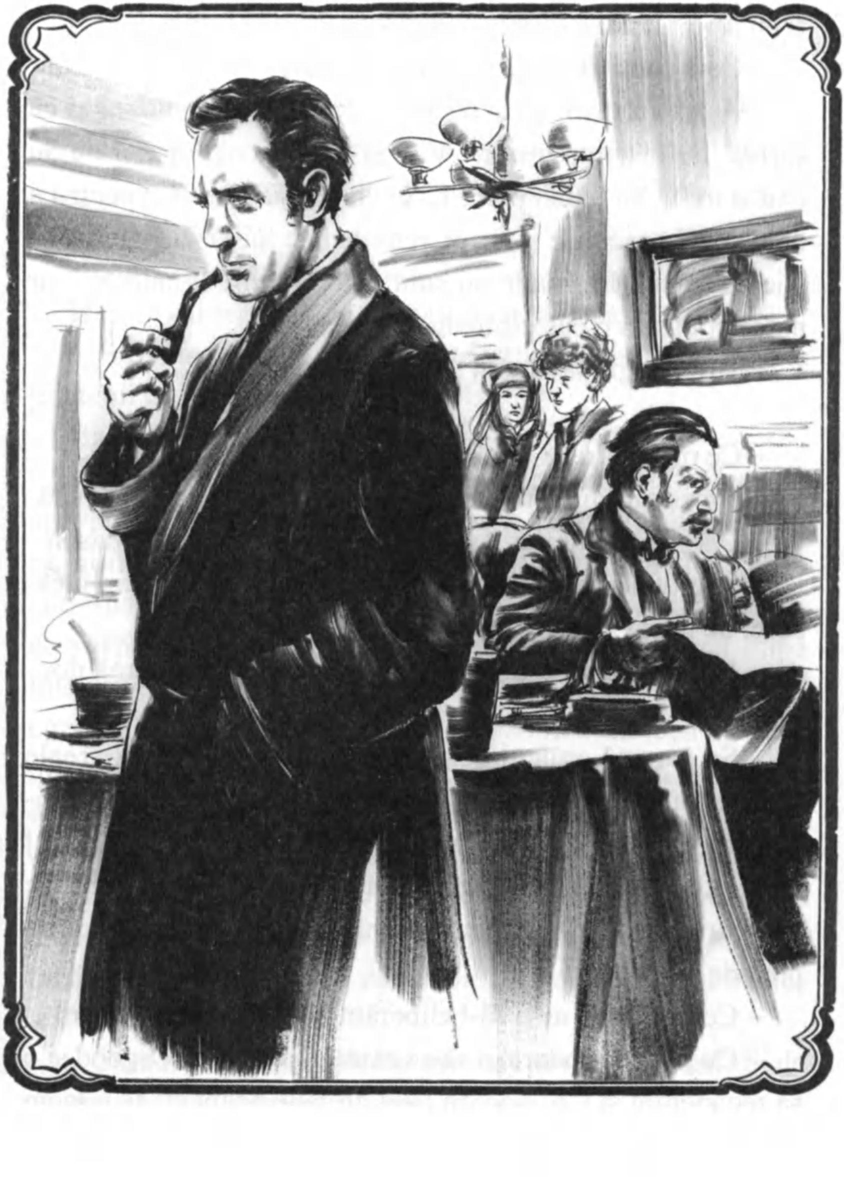

A venit vremea să punem la punct un plan de atac.

– Apoi Ozzie a ssspus... îngăimă Pilar suspinând.

– Ce-a spus? întrebă Watson răbdător.

– A zis că manuscrisul nu e o carte, ci o comoară şi că scrisul nu însemna nimic. Vile şi Moriarty probabil nu au citit-o încă, dar, când o vor face, vor sfâşia *Cronica* pentru a da de ouăle ascunse şi îi vor veni de hac lui Ozzie pentru că ştie adevărul. Iar ouăle nu sunt deloc puține la număr – ar putea cumpăra o oaste-ntreagă cu ele.

Pilar îşi îngropă fața în mâini, plângând.

– Ce ouă? întrebă Watson nedumerit.

Holmes sări din fotoliu şi începu să se plimbe prin cameră.

– Despre ce Dumnezeu vorbeşte fata asta? insistă Watson.

Detectivul continuă să păşească în sus şi în jos prin încăpere, de parcă nu l-ar fi auzit.

– Holmes, spune-ne la ce Te gândeşti! îl îndemnă doctorul.

– Se pare că amicul nostru, Osgood, pe lângă alte reale talente, nu este doar un maestru falsificator ci se mai pricepe şi la istorie. Are dreptate când spune că profesorul nu ştie ce e cu cartea, pentru că altfel s-ar fi terminat de mult povestea asta. A venit vremea să punem la punct un plan de atac.

– Cel mai bine ar fi să-l eliberăm pe Ozzie! spuse Pilar.

– Cu puțină răbdare, o să-i venim în ajutor lui Osgood şi o să recuperăm şi *Cronica*. În plus, trebuie neapărat să punem mâna pe Moriarty.

– Ultima oară ne-a scăpat printre degete... De ce să riscăm? Dacă păţeşte ceva Ozzie?

– De asta mă tem şi eu, dar te asigur că n-o să i se-ntâmple nimic. Tot ce trebuie să fac este să anulez tranzacția.

– Ce tranzacție? întrebă Watson.

Holmes rânji şi se aplecă peste birou ca să scrie un bilet.

– *Cronica Stuart*, fireşte. Am aranjat să cumpăr manuscrisul de la Moriarty.

– Cum?! strigară toți odată.

Detectivul termină de scris răvaşul şi îl chemă pe Billy.

– Billy, ia mesajul şi du-l la telegraf; vreau să ajungă la prietenii noştri din Elveția!

Băiatul ieşi din încăpere, dând din cap.

– Cu un pic de ajutor din partea unor amici din Geneva, am reuşit să mă dau drept un colecționar de artă excentric, pe nume Stocker Bowes. La scurt timp după furt, l-am convins pe profesor să-mi vândă *Cronica*. Vă dați seama ce surprins am fost când m-au contactat a doua zi după întâmplarea de la docuri şi mi-au acceptat oferta. Am tras concluzia că atât Moriarty, cât şi *Cronica* au ieşit cu bine din apele Tamisei. Se pare că a decis să mă tragă pe sfoară, dându-mi una măsluită – în acest fel se alegea şi cu banii, dar şi cu cartea. Am trimis vorbă oamenilor lui Moriarty că afacerea a căzut. Fiind atât de interesat de *Cronică,* va încerca cu siguranță să o recupereze cât mai repede de la falsificatori, moment în care noi îl vom aştepta cu brațele deschise.

– Cum rămâne cu ouăle despre care vorbea Osgood? Şi de ce să distrugă *Cronica?* întrebă Watson.

– Lasă-mă să păstrez suspansul, prietene! Astfel Osgood va avea plăcerea să vă explice chiar el. Acum să ne concentrăm asupra planului – în cel mult trei ore trebuie să fim

acolo. Atât durează ca telegrama să ajungă în Elveția şi de acolo la Moriarty. Până atunci, nu văd de ce nu am lua prânzul – sunt sigur că doamna Hudson a avut grijă să gătească ceva pentru toți patru.

CAPITOLUL 26

Salvarea lui Ozzie

După ce termină de mâncat, Wiggins îşi reveni; mâncarea avea întotdeauna darul de a-l calma, iar doamna Hudson se întrecuse pe sine de data asta, aşa că, sătul, părăsi clădirea de pe Baker Street şi merse să-i adune şi pe ceilalţi Ştrengari. Holmes avusese grijă să-i dea toate indicaţiile, astfel că acum se aflau toţi pe Oxford Street. Era deja târziu, iar cerul se acoperise ici şi colo cu nori pufoşi.

– Ei bine, băieţi, a venit timpul să ne împrăştiem! zise Wiggins. Rohan, alege-ţi trei băieţi şi mergeţi lângă clădirea de lângă atelier. Elliot, ia-i pe ceilalţi şi duceţi-vă pe partea cealaltă. Staţi cuminţi şi aşteptaţi semnalul meu! Aveţi răbdare, bine?

– Ne plăteşte în plus dacă-l salvează careva pe Ozzie? întrebă Alfie.

Wiggins îl bătu uşor pe creştet şi spuse:

– Piticule, mare prost mai eşti. Dacă-l salvezi pe Oz, se întoarce printre noi. El e premiul… Mai are cineva întrebări?

– Ce căutăm de fapt? vru să ştie Rohan.

– Fiți atenți la oricine intră în atelier. Eu am să fiu în spatele birjei de acolo, unde aşteaptă Domnu' împreună cu WatsOn.

– Şi fata? întrebă Elliot.

– Pilar e şi ea acolo. O să vă fac semn atunci când o să fie nevoie de noi. Acum, hai, fiecare pe poziții!

Trecând prin fața prăvăliei, Wiggins îl zări pe Ozzie aplecat asupra mesei de scris, buchisind la *Cronică*. La capătul celălalt al biroului erau cei doi bărbați care stăteau de vorbă cu Crumbly.

Pe partea cealaltă a străzii, Holmes ședea cocoțat pe bancheta birjei; era îmbrăcat în vizitiu – cu o eşarfă lungă şi cu pălărie de canava – şi fuma. Watson şedea în birjă ca pasager, cu un ziar în mână.

Pilar era şi ea în stradă, cu un buchet mare de flori în brațe, strigând cât putea de tare: „Trandafiri pentru domnițe, trandafiri pentru domnițe!"

Grupul lui Elliot urmase întocmai instrucțiunile; Wiggins îi văzuse cerşind mărunțiş. Rohan şi grupul lui stăteau sprijiniți de un zid, părând prea obosiți pentru a face ceva.

Wiggins stătea cu ochii pe uşa atelierului, din postul său de lângă droşcă. Îi arunca bucățele de pâine lui Shirley şi o punea să le aducă. Nici unul nu-l băga în seamă pe celălalt.

Afară era cald şi frumos, lucru surprinzător pentru o zi obişnuită de septembrie. Wiggins se gândi că pe o aşa vreme nu se putea întâmpla nimic rău. Se juca în continuare cu nevăstuica, încercând să o convingă să sară printr-un cerc din sârmă făcut de el. Din când în când, Pilar îi mai arunca în treacăt câte o privire, transmițându-i starea ei de nelinişte.

Apoi, dintr-odată, în fața atelierului opriră trei trăsuri. Erau trase de câte doi cai negri şi nu era prima zi când veneau

la aceeaşi oră. Până şi vizitiii purtau haine la fel, semănând uimitor de bine între ei.

Holmes îi şopti lui Wiggins:

– E un truc vechi de-al lui. Şi-a dat seama că suntem pe urmele sale. Fă-le semn băieților, Wiggins. Gata cu joaca!

Băiatul se ridică în picioare şi începu s-o mângâie pe Shirley, plimbând-o dintr-o mână în alta. Rohan şi Elliot văzură semnalul şi încuviințară din cap.

Din trăsuri coborâră trei bărbați şi intrară în prăvălia lui Crumbly.

După câteva minute ieşiră, purtând fiecare câte un obiect mare, împachetat în hârtie. Odată cu ei, plecară şi ceilalți doi care îl păzeau pe Ozzie.

– Probabil se aşteaptă să alegem pe cine urmărim. N-am mizat niciodată pe noroc, aşa că, Wiggins, tu şi unul din grupuri veniți cu mine! Ceilalți merg cu Watson.

Holmes struni caii şi întoarse trăsura, în aşa fel încât să fie fix în fața celor trei şarete. Watson veni din spate şi îi luă locul detectivului.

– Elliot, speriați caii! strigă Wiggins. Rohan, haideți după Domnu'!

Elliot, Alfie şi încă trei băieți începură să țipe şi să dea din mâini în fața trăsurilor. Caii începură să necheze şi să se agite, iar vizitiii se străduiau să-i domolească.

Wiggins, Pilar, Rohan şi ceilalți se luară după detectiv, alergând în rând cu el, pe strada unde se afla atelierul. Când ajunseră la colț, dădură cu ochii de o altă şaretă, care aştepta la ieşirea din spate a prăvăliei. Crumbly împreună cu încă un bărbat îl târau pe Ozzie, care arăta foarte rău. Meşterul ținea sub braț *Cronica Stuart*. Holmes le făcu semn, iar Wiggins şi Rohan se năpustiră asupra copistului, doborându-l. Țintuit la pământ, Crumbly se agăța cu toate puterile de carte, strigând şi blestemând de mama focului:

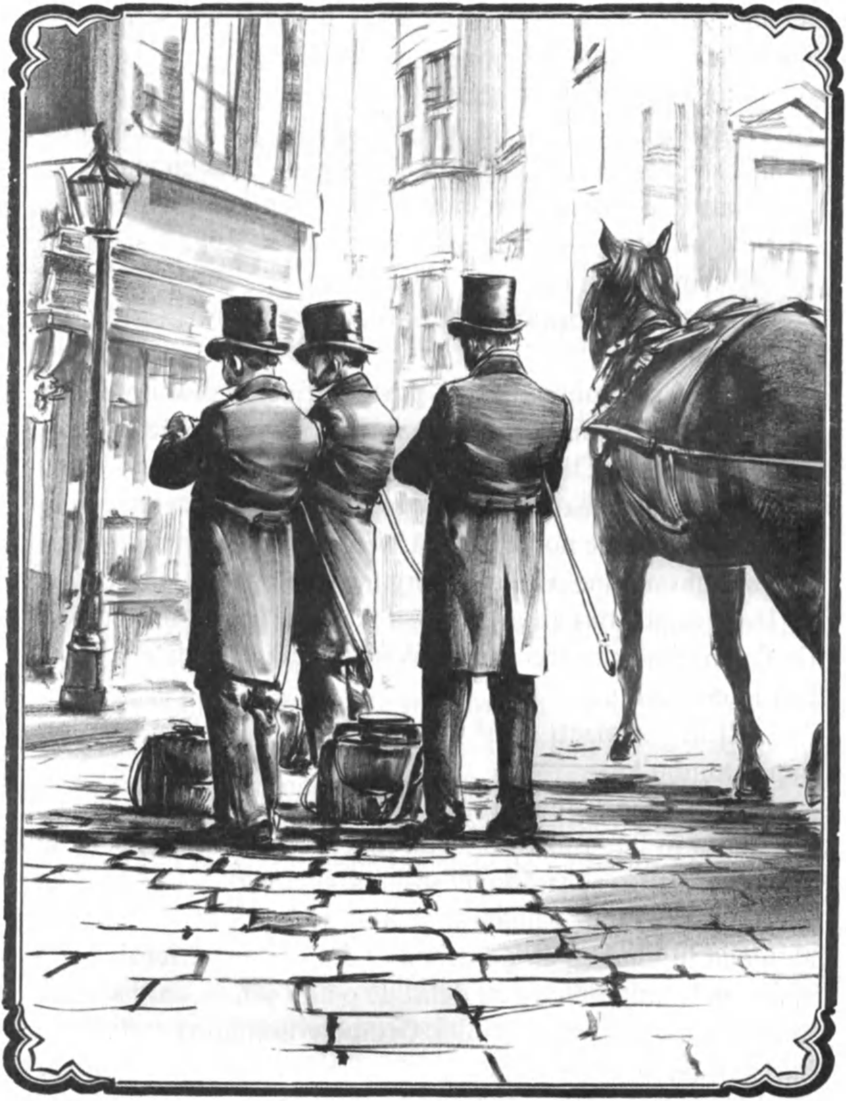

E un vechi truc de-al lui.

– Luați mâinile de pe mine, bestiilor!

– Dă-i drumul băiatului! îi spuse Holmes bărbatului plătit de Moriarty.

Acesta îl lăsă pe Ozzie şi se repezi asupra detectivului, încercând să-l lovească. Holmes se întoarse, Agil ca un boxer şi ripostă, dându-i un pumn zdravăn fix în bărbie.

În toată agitația iscată, Pilar se strecură în trăsură şi îi făcu semn lui Ozzie să o urmeze. Crumbly încă se mai căznea să se lupte cu Wiggins şi cu Rohan cu o mână, în cealaltă ținând *Cronica*. Băieții îl loviră, forțându-l să dea drumul cărții. Într-o clipă, Ozzie o înşfăcă.

– Nu arăți deloc bine, amice; du-te înăuntru şi aşteaptă-ne acolo, cu Pilar! îi strigă Wiggins.

Acesta zâmbi, ținând cartea în mână, şi răspunse:

– Cu puțină mâncare aleasă, gătită de tine, Wiggins, o să mă pun numaidecât pe picioare. Stai fără grijă! A, şi dă-i una şi din partea mea, bine? spuse el, arătând spre Crumbly, după care sări în trăsură.

Plesnind din bici, Pilar zise:

– Ce-ar fi să mergem la plimbare până se termină totul?

CAPITOLUL 27

Ozzie dezvăluie întreaga poveste

Jumătate de oră mai târziu se strânseră toți la Castel. Băieții se înșirară în jurul focului, iar Watson și Holmes se așezară pe niște lăzi din lemn aduse de Wiggins.

La scurt timp după plecarea lui Ozzie apăruseră polițiștii, care se ocupaseră de tot, arestând vinovații. Din păcate, printre ei nu se numărase și profesorul Moriarty, care scăpase ca prin minune.

Holmes luase *Cronica* de la Ozzie și îi făgăduise inspectorului Lestrade că avea s-o înapoieze pe seară, când urma să și explice tuturor cele întâmplate.

Acum treceau în revistă evenimentele ultimelor ore. Ozzie ținea cronica în poală, iar Holmes îi lăsă și pe ceilalți să arunce o privire să admire coperta incrustată cu pietre prețioase și să răsfoiască paginile frumos decorate, pe rând, firește. În timp ce băieții se minunau, el începu să povestească:

– Introducerea plină de înțeles a regelui Carol al II-lea mi-a distras mai întâi atenția – e scrisă chiar de mâna lui și pecetluită cu sigiliul său original. De aceea, la început am crezut, așa cum ați spus și dumneavoastră, că este, fără doar și poate,

jurnalul intim al mai multor regi şi regine. Apoi însă mi-am dat seama că era un soi de almanah rimat, care conținea tot felul de poezioare amuzante şi cântecele din diverse epoci.

Holmes dădu aprobator din cap. Watson, cu totul şi cu totul luat prin surprindere, întrebă:

– Vrei să spui că ai fost angajat de prințul de Wales pentru a recupera o carte pentru copii?!

– Nu chiar, domnule, zise Ozzie. Cartea pare a fi nease-muit de valoroasă, însă coperta nici nu se compară cu comoa-ra ascunsă în ea. Îmi permiteți, domnule Holmes?

Acesta zâmbi.

– Cred că ți-ai câştigat dreptul de a ne pune pe toți la curent.

– Copiam deja cartea de două zile, când mi-am dat seama, zise Ozzie şi deschise manuscrisul la jumătate. La început nu am văzut, dar pe urmă am băgat de seamă două sforicele scurte, care ieşeau din legătura cronicii.

Băiatul o rugă pe Pilar să țină de copertă, iar el trase de bucățile de sfoară. Paginile Cronicii se desprinseră de cotor dezvăluind privirii un spațiu dreptunghiular gol între coperte.

– Cotorul e gol pe dinăuntru – seamănă cu o cutie lungă, zise Wiggins uimit.

– Întocmai! răspunse Ozzie, care, băgând mâna în ascun-zătoare, scoase o piatră de forma unui ou. Lumina se reflectă în ea, făcând-o să strălucească într-un verde uimitor.

– Un smarald? rosti Watson nevenindu-i să creadă.

Ozzie îi întinse piatra şi mai scoase două, identice cu cea dintâi. Îi dădu una lui Holmes şi una lui Pilar.

– Nestemate? întrebă Wiggins.

– Douăsprezece, **R**ăspunse Ozzie.

– Trebuie să fie cele mai mari smaralde din lume, spuse Watson, încă uimit.

Holmes ridică piatra şi o privi cu ochii mijiţi. Apoi spuse:

– Existenţa acestor nestemate este, pentru multă lume, doar un mit – Ouăle din Galileea. Sunt cele mai preţioase smaralde din lume. Au trecut prin atâtea mâini, încât nimeni nu mai ştia cu siguranţă dacă există cu adevărat. Ultima oară au fost văzute undeva în Tanger, Cu peste două sute de ani în urmă. Carol I trebuie să şi le fi însuşit într-o perioadă cu totul şi cu totul înfloritoare a monarhiei.

– Sunt foarte frumoase! zise Pilar, jucându-se cu piatra dată de Ozzie. Parc-ar fi ea însăşi o mică lume...

– Ştiu că-mi povestea bunicul despre acest rege, care, din cauză că nu a avut bani să adune oastea, şi-a pierdut tronul, spuse şi Ozzie.

– Desigur, a fost doar unul dintre motive, răspunse Holmes. După cum se şi aştepta, a urmat la tron fiul lui, Carol al II-lea; acesta, ca să fie sigur că nu va face aceeaşi greşeală ca şi tatăl lui, s-a îngrijit să îşi asigure domnia, astfel că a ascuns în această carte nestematele cu care ar fi putut aduna o armată întreagă. Cei care i-au urmat au admirat şi au respectat ideea regelui şi au păstrat pietrele înăuntru – o comoară uşor de transportat. Se pare ca prinţul de Wales a ţinut atât de mult să protejeze acest secret, încât a evitat să-mi spună despre el chiar şi mie...

– Incredibil, zise Watson.

– Un singur ou ar putea să ne facă pe toţi regi! şopti Alfie, aplecându-se să atingă nestemata lui Ozzie.

Toţi băieţii se gândeau la acelaşi lucru în timp ce admirau frumoasele pietre.

– Băieţi, nu vă pot promite comori, însă ştiu că veţi fi răsplătiţi pe măsură, spuse Holmes.

Existența acestor nestemate este pentru multă lume doar un mit – Ouăle din Galilea.

– Cum rămâne cu Moriarty? întrebă Ozzie.

– S-a ascuns cine ştie pe unde şi n-o să mai iasă decât dacă momeala va fi cu adevărat irezistibilă.

– Dar Ozzie ce-o să facă? întrebă Pilar. Nu va fi nevoit să se întoarcă la Crumbly, nu?

Ozzie simţi că i se face rău doar gândindu-se la asta.

– Jack Crumbly o să ajungă probabil la închisoare, iar atelierul său va fi închis. Osgood, mă tem că zilele tale ca scrib – sau mai degrabă ca ucenic al unui falsificator – sunt numărate! Chiar şi aşa, cred că vei găsi găzduire aici.

– Domnule Holmes, noi primim orice copil – cred că avem un loc şi pentru el, măcar pentru o vreme, zise Wiggins zâmbind şi lovindu-l în joacă pe amicul lui.

Băieţii săriră în sus de bucurie, iar Ozzie fu atât de uşurat încât ochii i se umplură de lacrimi:

– Vă mulţumesc din suflet, băieţi. Voi fi onorat să numesc acest loc „acasă"!

Holmes strânse toate smaraldele şi le aşeză la loc în Cronica Stuart.

– Cu siguranţă vom mai avea şi alte treburi de rezolvat, le spuse detectivul în timp ce Watson se pregătea de plecare. Acum ar trebui să vă odihniţi cu toţii. O să aranjăm să ajungi şi dumneata acasă, îi zise el lui Pilar.

Fata oftă, apoi îi îmbrăţişă pe Ozzie şi pe Wiggins.

– O să venim în vizită la circ, zise Ozzie.

– Dacă nu veniţi, tot o să dau eu de voi! replică ea făcându-le cu ochiul. Îşi strânse pelerina, apoi îi urmă pe Holmes şi pe Watson.

Rămaşi singuri, băieţii se pregătiră de culcare. Wiggins îi aduse şi lui Ozzie o pătură, întinzând-o lângă a lui, în

apropiere de vatra focului. Cazul fraților Zalinda fusese foarte interesant, dar îi ostenise zdravăn.

– Nu ne cânți ceva, Wiggins? întrebă Alfie.

Pe când luna răsărea palidă și frumoasă deasupra Londrei, Wiggins începu să cânte:

În vreme ce luna veghează cu blânda-i făptură
Miezul de noapte
Şi lumea trudită adânc odihneşte
În miezul de noapte,
Măiastru coboară sufletu-i tandru,
Cu raze sfinte şi line
Răsuflă ferice asupră-ți,
În miez de noapte.

Îngeri veghea-vor
Miezul de noapte
La căpătâiu-ți, veşnic vor sta
În miezul de noapte.
Teama şi grijile îți vor risipi
De rele te vor ține departe
Şi te vor ocroti
Noapte de noapte, până în zori.

Informații și sfaturi utile pentru detectivul amator

TABLA DE PERSONAJE:

Ştrengarii de pe Baker Street

Osgood Manning (Ozzie sau Oz)

Wiggins

Rohan

Alfie (Piticul)

Elliot (Tigheluță)

Alistair

Barnaby

Fletcher

Simpson

James

Pete

Shem

Shirley – nevăstuica lui Wiggins

Baker Street, numărul 221 B

Sherlock Holmes, detectiv în exercițiu

Doctorul John Watson, partenerul lui Holmes

Doamna Hudson, proprietăreasa detectivului şi a partenerului său

Billy, băiatul de casă al lui Holmes

Oamenii de la circ

Pilar, fiica ghicitoarei

Doamna Estrella, ghicitoare

Avalon Barboza (Abel Price), proprietar al Marelui Circ Barboza

Marele Karlov, aruncător de cuțite

Indigo Jones, artist trapezist

Werner Zalinda, acrobat

Wilhelm Zalinda, acrobat

Wolfgang Zalinda, acrobat

Cesar Zalinda, acrobat

Dresorul de lei

Angelina şi Balina, Gemenele Jekyll şi Hyde

Clarence, omul-ghiulea

Guler Lat, clovn

Pălărie Bleagă (Watty), clovn

Familia regală

Prințul de Wales

Răufăcătorii

Profesorul James Moriarty, Maestrul Fărădelegii

Orlando Vile, al patrulea cel mai periculos om din Londra

Copiștii de la atelierul Oxford

Jack Crumbly, proprietar și stăpânul lui Ozzie

Frankie, prim-copist

Poliția

Inspectorul Lestrade de la Scotland Yard

Ofițerul Grey

ARTA DEDUCȚIEI

Cum gândeşte Sherlock Holmes

Fără îndoială, calea cea mai sigură pentru a te deprinde cu arta deducției este să studiezi un caz al lui Sherlock Holmes. De exemplu, *Povestea Rubinului Albastru,* publicată în *Aventurile lui Sherlock Holmes,* de Sir Arthur Conan Doyle.

Watson luă obiectul zdrențăros în mână şi îl întoarse trist – era o pălărie neagră obişnuită, rotundă şi tare, foarte incomod de purtat. Avea o căptuşeală de mătase roşie decolorată. Deşi nu avea eticheta producătorului, Holmes băgă de seamă inițialele „H.B.“, scrise pe lateral. Fusese croită cu acoperitoare pentru urechi, dar elasticul lipsea. În rest, era crăpată şi îngrozitor de prăfuită, dar şi murdară pe alocuri – deşi se încercase acoperirea petelor cu cerneală.

Watson: Nu văd nimic.

Holmes: Dimpotrivă, Watson, ai în față tot ce trebuie. Din păcate, nu înțelegi ceea ce vezi – te fereşti să pui lucrurile cap la cap... Dacă te uiți la ea, se vede că a aparținut

unui bărbat foarte învățat și înstărit în ultimii trei ani, mai puțin la sfârșit, când a trecut prin vremuri grele. Om destul de grijuliu, a decăzut teribil, ceea ce duce cu gândul la un oarecare declin de natură morală, probabil strâns legat de situația materială precară. Acesta a fost cauzat, cel mai probabil, de o influență nefastă sau de băutură. De asemenea, nu m-ar mira să fi ajuns atât de rău din cauza faptului că nu mai era iubit de soție. Chiar și așa, și-a păstrat un oarecare dram de demnitate... Duce o viață sedentară, iese în oraș din când în când, nu face mișcare deloc, este de vârstă mijlocie, s-a tuns de curând și are părul cărunt, uns cu pomadă de lămâie. Cam asta văd când mă uit la pălărie. În plus, că tot veni vorba, cred că este foarte puțin probabil ca el să-și fi stropit singur casa cu benzină.

Watson: ... Mă tem că nu înțeleg. De pildă, cum ai ajuns la concluzia că era un om învățat?

Holmes își îndesă pălăria pe cap. Îi trecu de frunte și borul i se opri la rădăcina nasului.

Holmes: Ține de capacitatea cubică... Un bărbat cu un creier atât de mare trebuie să aibă ceva în cap.

Watson: Atunci, cum ai ghicit pierderea averii?

Holmes: Modelul acesta de pălărie a apărut acum trei ani, când se purtau borurile întoarse – e de cea mai bună calitate. Uită-te numai la banda de mătase și la căptușeala excelentă! Dacă și-a permis o pălărie astfel de scumpă acum trei ani, și de atunci nu și-a mai luat nici una, este clar că nu a mai dus-o la fel de bine și în ultimul timp.

Watson: Ei bine, acum înțeleg. Dar cum rămâne cu aspirațiile şi cu declinul moral?

Holmes: Iată de ce... (zise el, arătându-i apărătoarele pentru urechi). Nici o pălărie nu e prevăzută cu aşa ceva atunci când o cumperi. Dacă a comandat-o astfel, e clar că îl preocupă propria bunăstare, dorind să se protejeze de vânt. Totuşi, faptul că deşi s-a rupt elasticul, el nu s-a grăbit să îl coasă la loc înseamnă că nu îşi mai poartă de grijă la fel ca înainte – cu alte cuvinte, a început să se neglijeze. Pe de altă parte, s-a ostenit să acopere petele cu cerneală, ceea ce ne duce cu gândul la faptul că nu şi-a pierdut încă de tot respectul de sine... Celelalte observații, şi anume, că este de vârstă mijlocie, că are părul grizonat, că s-a tuns de curând şi că foloseşte pomadă, se bazează pe cercetarea atentă a căptuşelii. Lupa a scos la iveală mai multe fire de păr, tăiate cu acuratețe de către foarfeca unui frizer; sunt toate lipicioase şi miros a pomadă de lămâie. Praful de pe ea nu e cel de pe stradă, cenuşiu, ci maroniu – se pare că a stat mult timp agățată undeva în casă. În acelaşi timp, urmele de sudoare de pe căptuşeală arată că purtătorul transpira mult, ceea ce înseamnă că nu se afla în cea mai bună formă fizică.

Watson: Şi cu soția lui ce e până la urmă? Ai zis că a încetat să-l mai iubească...

Holmes: Păi, din câte văd, nu a mai fost curățată de câteva săptămâni încoace. Iar dacă o să te lase soția să ieşi din casă cu pălăria plină de praf de-o săptămână, fără să zică nimic, atunci, dragul meu Watson, am să te bănuiesc şi pe tine că ai pierdut afecțiunea femeii de lângă tine.

ARTA DEGHIZĂRII

Pălării

Nici unui detectiv amator nu trebuie să îi lipsească o garderobă pentru deghizat. Cele mai importante obiecte vestimentare dintr-o astfel de trusă sunt pălăriile, iar asta pentru că doar ele pot schimba atât de repede şi de uşor înfăţişarea cuiva. Chiar şi aşa, machierea ochilor şi ascunderea părului joacă şi ele un rol deosebit de important.

Englezilor le plac pălăriile, care, în epoca victoriană, erau de mai multe feluri: gambete, pălării înalte, pălării de mătase, pălării pentru operă, pălării late, pălării de paie – asta ca să amintim doar câteva. În funcţie de mai mulţi factori, cum ar fi, de bună seamă, perioada şi locul în care trăieşti, vei avea nevoie de: un batic pentru a semăna cu o bunicuţă rusoaică, un chipiu, ca să semeni cu un ucenic sau cu un portar de hotel (nu uitaţi că şi Billy purta unul), un fes (un ghiveci de flori întors cu fundul în sus, de care atârnă un ciucure), dacă eşti în Maroc, o beretă, ca să intri în rolul unui băietan care vinde ziare, sau o pălărie de cowboy, dacă eşti din America. Pentru cineva din India sau de la Tropice ar fi numai bună o cască colonială (pălărie de soare cu boruri late); dacă mergi la o

înmormântare, ți-ar prinde bine o pălărie neagră, de doliu, iar dacă ai vrea să-l impresionezi pe maestrul Holmes, ai avea nevoie de o pălărie de pădurar, cu apărătoare pentru urechi (deşi e foarte puțin ştiut că a purtat din când în când aşa ceva). Lista de mai sus conține doar câteva propuneri – foloseşte-ți imaginația şi îndrumarele care te ajută să te deghizezi şi nu ai cum să dai greş!

Nu uita însă că pălăriile necesită anumite ajustări, în funcție de situație. Dacă te deghizezi într-un domn bogat, ea trebuie să fie aranjată şi curată; dacă vrei ca acelaşi domn să pară că se află într-un impas financiar, pălăria trebuie să pară neîngrijită, destul de uzată. Pentru a obține efectul scontat, poți apela la familie sau la prieteni – aceştia o pot purta până ajunge în starea dorită. După aceea, asigură-te că este mărimea potrivită, pentru că, dacă nu, cu siguranță te va da de gol.

Gândeşte-te la toate, fii isteț şi, nu în ultimul rând, convingător!

CĂRUȚE ŞI CALEŞTI VICTORIENE

Cum călătoreau detectivii şi ceilalți cetățeni

La începutul secolului al XIX-lea, în Londra, transportul public se făcea aproape în întregime cu ajutorul cailor. Mai târziu au apărut căile ferate, invenție care a schimbat cu totul viața oamenilor şi le-a permis să parcurgă distanțe foarte mari într-un interval scurt de timp. Şinele de cale ferată au influențat viața oamenilor de la oraş: au apărut suburbii în preajma Londrei, populate de muncitori. Aceştia lucrau în oraş, dar locuiau în afara lui. Mai târziu, în anul 1863, a fost inaugurată şi prima magistrală de metrou din Londra.

În ciuda tuturor acestor progrese tehnice, povestea noastră se petrece într-un timp în care calul şi căruța reprezentau principala modalitate de deplasare. Şi, la fel ca în orice epocă, felul în care călătoreai îți dezvăluia statutul social. Cei înstăriți dețineau propriile caleşti, cu vizitii care îi serveau şi se îngrijeau de cai; clasele inferioare aveau căruțe, iar cei care se ocupau de transportul public se foloseau de birje, trăsuri de piață şi omnibuze.

Printre mijloacele de transport ale acelor vremuri se numărau:

Cupeul – trăsură acoperită, de două sau patru locuri, cu vizitiul aşezat în exterior, pe partea din față. Proiectată în anii 1830 de către lordul Brougham, avea la început două roți, însă până la momentul poveştii noastre ajunsese la patru. De obicei, era trasă de un singur cal (cu toate că probabil ați observat că profesorul Moriarty avea un model cu doi cai, modificat pentru a spori viteza).

Faetonul – vehicul uşor, pe patru roți, cu deschideri laterale şi banchetă pentru pasageri; era tras de doi sau patru cai şi se putea deplasa destul de rapid. Nu avea loc special destinat vizitiului şi de obicei era condusă de proprietar.

Victoria – variațiune a faetonului, tot joasă, cu deschideri laterale, pe patru roți. Destinată transportului a maximum două persoane, era foarte agreată de femeile din perioada victoriană, mai ales pentru că se puteau urca uşor în ea.

Diligența (poştalionul) – trăsură elegantă, acoperită, cu patru roți, trasă de patru până la şase cai. Acestea erau în general destul de încăpătoare, servind cu precădere la călătoriile lungi.

Trăsura Hansom – denumită după Joseph Hansom, cel care a inventat-o în anii 1830. Acest mijloc de transport avea două roți şi putea transporta fără probleme două persoane; în spate era prevăzută cu un scaun pentru vizitiu, amplasat în aşa fel încât să nu obstrucționeze vederea pasagerilor.

Birja – vehicul de închiriat, reprezentând o caleaşcă scoasă din folosinţă, ce aparţinuse odinioară unui om bogat; de obicei, era trasă de un cal bătrân şi răpănos. Denumirea originală *hackney* vine de la cuvântul *hackneyed,* care înseamnă „banal, uzat, tocit, ros". În Anglia acelor vremuri birja avea statutul taxiurilor din zilele noastre.

Omnibuz – căruţă de dimensiuni mari, ce parcurgea trasee fixe şi putea găzdui până la douăzeci şi şase de persoane – doisprezece pasageri în interior şi paisprezece deasupra, pe acoperiş.

Cotiga (haraba) – mijloc de transport cu două roţi, tras de un singur cal. Acoperite sau nu, erau în general destul de masive, fiind folosite la căratul bagajelor şi mărfurilor. Uneori transportau şi muncitori sau persoane cu venituri modeste.

MULȚUMIRI

Această carte nu ar fi existat niciodată fără sprijinul şi efortul susținut al mai multor persoane. Vrem să mulțumim pe această cale familiei şi prietenilor, care, în ultimii patru ani, ne-au ascultat vorbind şi visând la ideea de a scrie această serie de cărți. În special, îi suntem recunoscători Samanthei Citrin pentru că ne-a împrumutat laptopul ei, fără de care nu am fi reuşit să ducem proiectul la bun sfârşit.

De asemenea, îi mulțumim agentului nostru, Gail Hochman, cititor de nădejde, sfătuitor înțelept şi foarte bun prieten; editorului Lisa Sandell, pentru inteligență, atenție şi tact; directorului editorial, Ken Geist, pentru pasiunea şi imensa lui creativitate; lui Jean Feiwel, care a crezut încă de la început în noi şi în Ştrengarii de pe Baker Street şi a cărui viziune continuă să ne călăuzească şi acum; redactorului nostru, Anne Dunn, a cărei atenție la detalii l-ar impresiona chiar şi pe Domnu'; documentaristei Deirdre David, profesor emerit de limba engleză la Temple University, pentru coroborarea cercetării noastre; minunatului Greg Ruth, pentru felul în care a adus personajele la viață, făcându-le să pară atât de vii în ochii cititorilor; lui Elizabeth Parisi, pentru designul deosebit al cărții; lui David Saylor, pentru munca desăvârşită de director artistic; lui Jazan Higgins, pentru entuziasmul ei fără margini; lui Andrea Pinkney, pentru grija şi susținerea de care a dat dovadă, şi Lisei Holton, o prietenă sherlockiană, care ne-a încurajat încă de la început.

Nu în ultimul rând, mulțumim din suflet fiicei noastre, Ruby Citrin, pentru că a dormit atât de bine, permițându-ne astfel să scriem.

T. M. & M.C.

SHERLOCK HOLMES ŞI ŞTRENGARII DE PE BAKER STREET – CARTEA A DOUA

Stimate cititor,

Dacă ai ajuns până aici înseamnă că eşti, probabil, curios care va fi următorul mister cu care vor avea de-a face Ştrengarii. Un lucru e clar, şi anume, că aventura abia acum începe!

În cea de-a doua carte, Elsa Hoff, o tânără doamnă, îi cere lui Sherlock Holmes să afle adevărul despre moartea suspectă a mătuşii şi binefăcătoarei ei, Greta Berlinger. Băieţii sunt chemaţi încă o dată să dea o mână de ajutor soluţionării acestui caz.

Şi pentru că ai fost un cititor de nădejde, am să-ţi dezvălui câteva aspecte ale cazului: Elsa îi povesteşte detectivului cum mătuşa ei, Greta – o femeie bogată, pasionată de misticism –, a angajat un medium, Konstantin, cu scopul de a intra în contact cu soţul ei, Gunther, decedat de mult. În cadrul şedinţei, Konstantin nu doar l-a invocat pe acesta, ci chiar a reuşit să-l aducă acolo în carne şi oase. Şocată de apariţia soţului, Greta s-a prăbuşit la pământ şi a murit.

Cum spuneam în prima carte, Sherlock Holmes nu crede decât ceea ce vede şi poate fi dovedit ştiinţific, arătându-se

sceptic în privința misticismului. Totuşi, detectivul acceptă să cerceteze cazul şi îi angajează pe Ştrengari ca să stea cu ochii pe Konstantin (care locuieşte într-o casă veche, dintr-un cartier liniştit al Londrei).

Băieții îşi dau numaidecât seama că este o casă bântuită. Stând de pază, văd cum ocupanții casei se întrupează, pentru ca mai apoi să se facă nevăzuți. Aventura devine cu atât mai periculoasă cu cât îşi dau seama că şi Elsa este urmărită de creaturi dubioase.

Oare vrea cineva să atenteze la viața Elsei? Vor reuşi oare Holmes şi Ştrengarii să rezolve misterul, fără să-şi pună viețile în pericol? Va putea Pilar să îi ajute, folosindu-se de puterile pe care le are? Îşi va găsi, în sfârşit, Ozzie, tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată?

Se cuvine să vă avertizez însă: povestea vă va purta în tărâmul sinistru al supranaturalului. Sau poate doar într-o altă lume întunecată, cu şarlatani, răufăcători, hoți şi criminali… Însoțeşte-ne, aşadar, în această aventură înspăimântătoare şi plină de mister, şi vei hotărî tu singur dacă a meritat!

Cu stimă, al vostru anonim

CUPRINS

Prefață 11

Capitolul 1 15
Capitolul 2 20
Capitolul 3 31
Capitolul 4 44
Capitolul 5 51
Capitolul 6 55
Capitolul 7 62
Capitolul 8 73
Capitolul 9 79
Capitolul 10 83
Capitolul 11 98
Capitolul 12 105
Capitolul 13 111
Capitolul 14 118
Capitolul 15 124
Capitolul 16 131
Capitolul 17 137
Capitolul 18 141
Capitolul 19 147
Capitolul 20 152
Capitolul 21 157

Capitolul 22 163
Capitolul 23 168
Capitolul 24 172
Capitolul 25 177
Capitolul 26 183
Capitolul 27 188

Informații și sfaturi utile pentru detectivul amator 195
Tabla de personaje 197
Arta deducției 201
Arta deghizării 205
Căruțe și calești victoriene 207
Mulțumiri 211
Sherlock Holmes și Ștrengarii de pe Baker Street –
cartea a doua 213
Cuprins 215

Tracy Mack a studiat literatura și istoria artei la Universitatea statului Pennsylvania și înainte să devină scriitoare a fost consilier în tabere școlare, chelneriță, profesoară de engleză în Spania și redactor de carte. Practică yoga și mountain climbing, olăritul și dansul.

Michael Citrin este avocat și un mare fan al lui Sherlock Holmes. A citit toate aventurile acestuia de la vârsta de doisprezece ani și a început să colecționeze tot ce ținea de marele detectiv creat de Sir Arthur Conan Doyle, încercând chiar să recreeze faimosul apartament din Baker Street.

Tracy Mack și Michael Citrin sunt căsătoriți și locuiesc în vestul statului Massachusetts.

Jocurile au fost făcute!

Ozzie

Wiggins

Rohan

Elliot

Alfie

Pilar

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-818-6

9 789731 038186

www.rao.ro
www.raobooks.com